

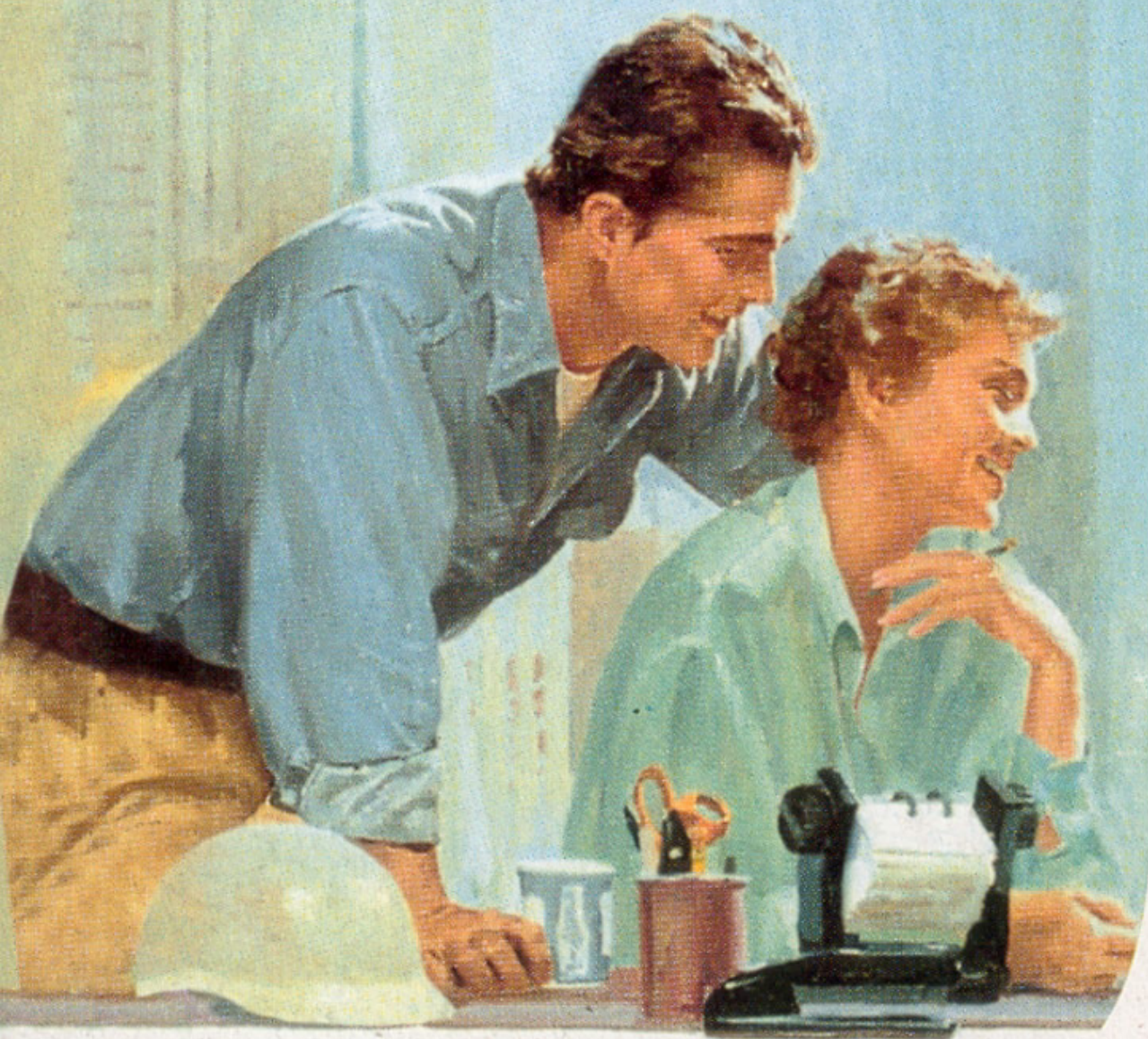
colecția

ALCRIS

99

ROZ

O căsătorie salvată
Carol Bogolin

giannijollys

CAROL BOGOLIN

*O căsătorie
salvată*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Hotelul în care se cazase era unul nou, modern și spațios, aflat la jumătatea drumului dintre aeroport și centrul orașului. Corpul principal avea șapte etaje, dar ulterior mai fusese ridicat unul de numai trei etaje. Camerele din această aripă nouă dădeau spre orașul vechi, care oferea o panoramă de neuitat a Anzilor.

Aflată la fereastra camerei sale de la etajul cinci, Diana Clarke urmărea fascinată luminile capitalei Quito, cel mai vechi oraș al Ecuadorului. Soarele apusese deja, ca și în alte părți ale lumii, la aproximativ șase și un sfert, iar ea avusese bucuria de a urmări culorile munților care se schimbaseră de la verdele luminos al zilei la verdele cu nuanțe de roșu al apusului, apoi în purpuriu pe fundalul căruia străluceau acum luminile.

Deodată acestea slăbiră în intensitate. Un nor trecea pal și diafan, ca un văl deasupra orașului.

Diana se simțea acum, mai mult ca niciodată, ca într-un tărâm de basm, prizoniera turnului unui castel imaginar aflat deasupra orașului, iar acest sentiment se accentua pe măsură ce ridica privirea și vedea în zare ultimele raze ale soarelui poposind pe pantele acoperite de zăpadă ale vulcanului Cotopaxi, care-și ridica sfidător craterul spre cer. Aici și acum, se gândea ea cu fruntea rezemată de sticla rece a geamului de la balcon, toate se vor rezolva și voi trăi fericită.

Dar curând, chiar și Cotopaxi deveni una dintre umbrele întunecate ale nopții. Întorcându-se cu un oftat de la fereastră, Diana observă că în încăpere se lăsase întunericul și aprinse lampa dintr-un colț al încăperii.

Lumina izbucni cu forță inundând încăperea. O oglindă aflată pe un perete din hol îi arăta o față înaltă și slabă, cu păr blond castaniu, care depășea nivelul urechii. Avea fața cu pomeții proeminenți, terminată într-o bărbie delicată. Ochii de culoarea chihlimbarului, cu gene negre și dese, străjuiau o gură cu buze pline care promiteau căldură și blândețe.

Era un amestec ciudat această Diana Clarke, iar cei care o întâlneau nu știau ce anume predomină în acel amestec de timiditate, senzualitate caldă și uitare de sine.

Diana era nehotărâtă, nu știa care trebuia să fie următorul ei pas. Venise de șase zile la Quito cu tatăl ei, Christopher Farley, care, în calitate de director al unei

mari firme de echipamente petroliere, se afla într-o vizită în câteva țări sud americane, beneficiare ale echipamentelor lui. Venise în Ecuador la invitația lui Sancho Suarez, președintele unei mari companii petroliere din regiune pentru o estimare a cantității de petrol din zonă.

Diana își însoțise tatăl pentru că simțea nevoia de o schimbare. Întrucât trebuia să ia rapid o decizie în privința căsniciei sale, simțise nevoia să iasă din Londra, să afle ce simțea în realitate pentru fostul ei soț, Jason Clarke.

Se privi încă o dată în oglindă, strâmbându-se pentru că nu-i plăcea ce văzuse acolo și se îndreptă spre biroul din încăperea. Trase un scaun, se așeză și aprinse lampa de pe birou, apoi deschise un sertar din care scoase hârtie de scris.

Așteptându-și tatăl să se întoarcă din prospectările făcute în jungla Oriente unde se aflau instalate echipamentele de foraj, se gândi să-i scrie mătușii Gertrude, convinsă fiind că astfel va reuși să scape de starea de neliniște care o cuprinsese, pentru că tatăl ei întârzia mai mult decât era normal. De fapt, trecuseră aproape patru ore de când trebuia să se întoarcă.

Pixul cu pastă se mișca repede pe hârtia bleu pe care ea așternea toate impresiile acumulate de la sosirea în această țară. Nici nu sosise bine că se și îndrăgostise de orașul eternei primăveri, care, deși situat chiar pe linia Ecuatorului, se afla la o înălțime mare și avea o climă plăcută.

Zona veche, colonială, a orașului cu străzi înguste, pavate cu piatră, și casele mici cu balcoanele pline de flori viu colorate, amintea de moștenirea spaniolă. Clădirile cu două etaje, cu acoperișurile de țiglă roasă de vremuri erau adunate la un loc, ca un ciorchine. În Plaza Independencia catedrala și clădirea guvernului mai purtau încă semnele violențelor revoluționare, chiar dacă straturile de flori și copacii umbroși atrăgeau mulți turiști care se opreau la umbra lor să stea de vorbă sub soarele după amiezii sau să-și lustruiască pantofii.

Cu Maria, soția lui Suarez, o femeie plină de viață, și fiul lor de nouăsprezece ani, Ramon, Diana făcuse excursii la monumentul Equatorial de la Quito, fotografiindu-se cu un picior în emisfera nordică și celălalt în cea sudică. Tot cu ei vizitase La Compania, cea mai cunoscută biserică din Quito, unde se lăsaseră conduși de un indian cu o figură întunecată și imobilă, care aprinsese o lumânare și-i dusese prin biserică, al cărei interior fusese un șoc pentru Diana; nu mai văzuse niciodată atâta aur.

Da, petrecuse minunat alături de Maria și Ramon, merseseră chiar și la Sasquili, piața indiană, aflată undeva în sud, dincolo de Cotopaxi. Orașelul era plin de indieni care-și vindeau produsele și cumpărau în schimb alte lucruri care le erau de trebuință. Așezarea era de fapt o piață mare, unde produsele erau expuse direct pe trotuare, într-un vacarm general, cu strigăte, îndemnuri, larmă.

Diana își simți mâna amortită și-și dezdoi degetele, în timp ce se gândea ce să-i mai scrie mătușii. Avea degete subțiri, frumos formate, și nu purta nici o altă podoabă pe ele, în afara verighetei.

Tocmai când se apucă să continue scrisoarea, auzi un ciocănit în ușă. Lăsa pixul jos și ascultă o secundă. Din nou se auzi o bătaie ușoară. Nu putea fi tatăl ei. Chris Farley s-ar fi dus în camera lui mai întâi și ar fi intrat la ea prin ușa dintre camerele lor.

Ridicându-se ușor din scaun Diana se îndreptă spre ușă. Deși îi plăcuse cam tot ce văzuse în Ecuador și mai ales oamenii, se temea să deschidă oricărui străin. Căci nu putea fi decât un străin, orice persoană cunoscută ar fi mers mai întâi la recepție care ar fi anunțat-o că este căutată.

Deschise cu precauție ușa tocmai când bătaia se repetă. Era unul dintre slujbașii hotelului, Felix, cel mai tânăr dintre ei.

– Buenas noches, senora Clarke, o salută el politicos.

– Buenas noches, Felix, îi răspunse ea sperând că acesta nu va continua tot în spaniolă.

– La recepție se află un domn care vrea să vă vadă, spuse băiatul într-o engleză destul de stâlcită.

– Cum îl chemă? întrebă ea.

– Como? Băiatul o privea nedumerit.

– Cum a spus că-l chemă? Diana se străduia să găsească cuvintele spaniole pentru a se putea înțelege cu Felix.

– A cerut la recepție numărul camerei dumneavoastră, iar receptionerul i-a cerut să-și spună numele. El n-a vrut. Receptionerul s-a uitat urât la el. Bărbatul a văzut că mă uitam, a venit la mine, și mi-a promis bani dacă vă aduc la bar.

Oare ar fi fost bine să se ducă la bar? Despre cine era vorba?

– Dacă nu veniți, senora, domnul o să se înfurie pe mine. Por favor, insistă el.

Era clar că băiatul voia banii. Cum putea să-l refuze? Și de fapt, se plictisea neavând nimic de făcut. Gândindu-se mai bine își spuse că nu putea să i se întâmpine nimic chiar acolo, cu toată lumea de față, căci barul hotelului era plin în permanență.

– Bine, spune-i că vin, zise ea și figura băiatului se lumină de un zâmbet.

Diana își luă poșeta albă, o puse pe umăr, se mai uită o dată în oglindă pentru a se asigura că totul era în regulă și ieși. Încuie ușa și porni după Felix spre liftul care-i ducea la parter.

Barul cu program non stop se afla la intrarea în hotel. Ca de obicei era slab luminat, dar și așa se puteau distinge figurile celor care stăteau la mese în jurul unei scene unde un grup de muzicieni cânta muzică latino.

Felix se îndreptă spre o masă aflată într-un colț, iar Diana îl urmă. Se opri la un moment dat pentru a se asigura că Diana venea după el. Ea fu cât pe ce să se

întoarcă atunci când văzu acei umeri largi, părul blond care ajungea aproape de gulerul cămășii. Duse mâna la inima care începuse să bată nebunește.

Poate că nu era Jason, își spuse.

În acest timp Felix vorbea cu bărbatul aflat cu spatele spre ea. Acesta se întoarse în direcția ei. De data asta îl văzu din profil, cu trăsăturile lui dure, cioplite parcă de dalta unui sculptor, cu acea buclă care-i cădea mereu pe frunte.

El o recunoscuse imediat, duse mâna la buzunarul pantalonului și îi umplu palma băiatului de mărunțiș. Felix făcu o plecăciune, spuse de mai multe ori „gracias“ și porni printre mese.

Diana ezită o secundă, neștiind dacă să se mai îndrepte spre bărbatul care continua să stea cu spatele de parcă nu i-ar fi păsat dacă ea se ducea spre el sau nu. De câte ori nu-și imaginase ea reîntâlnirea cu Jason, care, cu douăsprezece luni în urmă, părăsise apartamentul lor din Londra acuzând-o că nu are încredere în el. Dar nici în cele mai avântate visuri ea nu și-ar fi închipuit întâlnirea cu el într-o țară străină, mai ales la o asemenea distanță. Cu genunchii tremurând, se apropie de el.

– Ce cauți aici? se trezi întrebându-l.

El puse pe masă paharul și-și ridică privirea. Încercă un zâmbet care păru cam forțat.

– Te așteptam. Te rog să iei loc. Nu arăți prea bine. Pari cam șubredă, tremuri.

– Așa este, zise Diana și se așeză pe scaunul oferit de el. Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o întâlnesc aici.

– Nu ți-a spus Chris că lucrez aici?

– Nu, și chiar dacă ar fi făcut-o... Diana se întrerupse brusc întrebându-se de ce nu-i spusese tatăl ei că Jason era în Ecuador.

– N-ai mai fi venit aici, îi termină el fraza nerostită. Am înțeles că asta voiai să spui...

– Nu la asta m-am gândit... protestă ea. Poate că asta a crezut el.

Jason îi zâmbi iar ea observă că ridurile de la colțurile ochilor lui se adânciseră.

– Dar văd că nu ți-ai revenit încă de pe urma șocului, râse el disprețuitor. Nu-i nimic. Îți pot oferi ceva de băut?

– Tu ce-ai băut până acum?

– O otravă locală, paico. Are gust de anason și nu este prea rău dacă-i pui multă lămâie. Fii atentă că e destul de tare. Ar fi mai bine să bei ceva fără alcool.

Jason era la fel, se arăta interesat ca și altădată de ceea ce mânca sau bea ea. Pentru un moment Diana se simți mai bine și mai apropiată de el. Dar sistemele ei de alarmă se puseră imediat în funcțiune. Interesul deosebit făcea parte din arsenalul de cucerire al acestui bărbat puternic, dur, iar ea își spuse că va trebui să reziste din toate puterile, să nu mai cadă sub influența lui.

– Aș prefera o Cola, zise ea, amintindu-și că fusese prevenită asupra efectelor pe care le are alcoolul la o asemenea altitudine. Imediat în fața ei apărură un pahar cu celebrul lichid maroniu și gheață. De ce ai vrut să mă întâlnești, Jason? îl întrebă ea, amintindu-și că bărbatul pe care-l cunoscuse cu destul timp în urmă nu prea bea alcool și nici nu fuma.

El o privi cu un aer ciudat, mai trase din țigara de foi pe care o ținea în colțul gurii, apoi îi răspunse.

– Ca să-ți dau o veste neplăcută.

– Este despre tata, nu? Văd că întârzie mai mult ca de obicei. Ce s-a întâmplat?

Jason o privi din nou, gândindu-se probabil cum era mai bine să-și formuleze fraza, sau întrebându-se, poate, dacă femeia din fața lui mai putea să primească un alt șoc pe lângă cel pe care i-l provocase prin prezența lui.

– Vorbește, Jason, promit să nu reacționez violent, nici să nu devin isterică.

În colțurile gurii lui se ivi un zâmbet malițios.

– Bine, Diana, uite despre ce este vorba. Elicopterul care trebuia să-l aducă de la Puno a aterizat forțat. Tatăl tău este rănit, dar nu grav. Are niște contuzii, o mulțime de zgârieturi și s-ar putea să aibă un braț rupt.

– Unde se află acum? Trebuie să-l văd! Diana sări în picioare, închipuindu-și că tatăl ei avea probleme grave și ea trebuia să-i fie alături. Nu și-l imagina altundeva decât într-un spital din junglă.

– Liniștește-te! zise Jason apucând-o de braț. Se află pe mâini bune, la spitalul Organizației Internaționale a Sănătății de la Puno. Eu am venit direct aici ca să te informez. Chris s-a gândit că ai primi mai ușor vestea asta rea de la un cunoscut.

Diane nu-i scăpă tonul pe care el rosti cuvântul cunoscut. Apoi ridică paharul și bău jumătate din conținutul acestuia. Diana luă și ea o înghițitură de Cola. Acțiunea în sine îi dădu timpul necesar pentru a se calma puțin și a se gândi la următoarea întrebare pe care să i-o pună.

– Pot merge la el?

Jason urmărea cântăreața care tocmai apăruse pe scenă. Era una dintre stelele barului, o fată înaltă, slabă, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, care contrasta cu pielea ei ciocolatie și se mula perfect scoțându-i sânii în evidență.

– Poți să te duci, îl auzi spunându-i oarecum indiferent, scuturându-și țigara de foi, ridicând apoi paharul la gură.

– Când?

El o scrută cu privirea arzătoare a ochilor lui albaștri, care zăbovi întâi asupra părului ei luminat de lampa de pe masă, apoi asupra gurii ei, părând că se oprește acolo. Diana avu impresia că gândurile lui erau departe de subiectul în discuție, concentrate asupra plăcerilor și nevoilor lui.

– O să te duc eu mâine acolo, după ce apuc să dorm câteva ore.

Diana îl privi cu atenție. Jason slăbise mult de când nu-l mai văzuse, iar pielea îi era foarte bronzată, ceea ce făcea ca ochii să-i pară și mai albaștri, iar părul blond avea acum culoarea paiului. Contrastul dintre ochii duși în fundul capului, pielea foarte bronzată și părul decolorat de soare era interesant. Diana observă că părea foarte obosit.

Ca de obicei era îmbrăcat cu o cămașă albastră iar nodul cravatei îi era neglijent. Sahariana se afla pe spătarul scaunului.

– Jason, îți mulțumesc că m-ai anunțat, spuse ea simțind o nevoie inexplicabilă de a întinde mâna și a-i mângâia palmele mari, bronzate, așezate pe masă.

El ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că nu făcuse vreun efort pentru asta, se uită la paharul gol apoi făcu un semn chelnerului să-i mai aducă de băut.

– Ești de mult timp în Ecuador? îl întrebă ea pentru a destinde atmosfera.

Jason nu fusese niciodată vreun vorbăreț, spunea foarte concis ceea ce simțea sau dorea, părea uneori brutal în exprimare și răspundea laconic la întrebări. Iar acum, ca de obicei, ea trebuia să facă conversație.

– De când au început noile explorări.

– Mai precis, de când?

– Chiar te interează sau faci conversație de politețe?

– Mă interesează, zise ea cu voce rece. Când am văzut că nu te mai întorci la Londra și nici nu mai iei legătura

cu mine ți-am scris. Observă că el ridică dintr-o sprânceană și continuă: ca soție aveam dreptul să știu unde te afli și ce faci.

El nu-i răspunse pentru că între timp sosise chelnerul cu băutura. Plăti, apoi strivi capătul havanei în scrumieră și luă o înghițitură din alcool. Continuă să privească paharul cu băutura de parcă ar fi fost cel mai interesant lucru pe care-l vedea.

Diana simțea că începe să fiarbă de mânie. Bărbatul n-avea de gând să-i dea nici o explicație, iar tăcerea lui o forța să-i pună alte întrebări, lucru care ea știa că îi displace.

– N-am primit nici un răspuns și m-am întrebat dacă ai primit-o, insistă ea.

– Am primit-o, fu răspunsul lui, scurt ca întotdeauna.

– Și de ce nu mi-ai răspuns? întrebă Diana care simțise ca un cuțit în inimă, înțelegând ce era mai rău, că el nu voise să-i răspundă.

– Chiar vrei să știi? întrebă Jason ducând paharul la gură.

– Sigur că da! Și mă aștept la o explicație rezonabilă pentru tăcerea ta de câteva luni, îi răspunse ea abia stăpânindu-și lacrimile. Nu se schimbase cu nimic. Jason era tot un străin; străinul pe care-l iubise sau crezuse că-l iubește, cu care se căsătorise.

– A, desigur, trebuie să fie și perfect rezonabilă! exclamă el. Nu ți-am scris pentru că nu aveam chef să-mi spui că m-ai iertat pentru ceea ce nu făcusem!

Cu aceste vorbe el dădu calendarul înapoi. Era ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc, la vremea când se aflau în apartamentul lor din Londra. Numai muzica, mișcările precipitate ale chelnerilor, frânturile de conversație de la celelalte mese făceau să fie ceva diferit. Jason era același, nu se schimbase iar ea reacționase la fel față de el.

– N-ai făcut nimic, deci? izbucni Diana atât de tare și nefiresc încât oamenii aflați la mesele din jur întoarseră capetele spre ei. Roși dintr-o dată la gândul că putea fi considerată lipsită de educație, apoi se aplecă spre el și-i spuse abia șoptit de data asta: Jason, te întreci cu gluma. Te-ai dus la Paris să te întâlnești cu o femeie. Ea te-a invitat acolo.

Jason se rezemă de spătarul scaunului privind-o batjocoritor.

– De unde știi că am fost invitat la Paris? Cred că de la iubita ta prietenă, Eunice!

– Păi... Diana nu-și găsea cuvintele. Se gândi să-i spună că găsisese o scrisoare în buzunarul lui, de la o femeie numită Carol, dar nu avu curajul s-o facă văzând scânteile de furie din ochii lui și acea grimasă a gurii. Nu contează de unde știu. Știu că m-ai mințit, m-ai înșelat, și mi-ai distrus încrederea pe care o aveam în tine.

– Ha! explodează Jason. Exclamația lui atrase atenția celor din jur. Tu nici măcar nu știi ce înseamnă încrederea. A fost de ajuns să întârzii o zi sau două și ai și început să-mi pui întrebări, unde am fost, cu cine, ce-am făcut, cu cine m-am culcat...

– Nu te-am întrebat asta niciodată, murmură ea.

– Poate nu direct...

– Vorbește mai încet, Jason, m-am chef să mă privească toată lumea.

– Și ce vezi rău în asta?

– Jason, ai băut cam mult!

– Poate, admise el. Am început să beau cu o oră înainte de a te întâlni pentru ca să-mi fac curaj să-ți pot spune despre Chris.

– Nu cred că aveai nevoie de băutura ca să dai ochii cu mine, protestă ea.

– Ți-ai făcut un obicei din a nu mă crede, nu? Ai crezut-o pe Eunice, dar pe mine nu. Era cea mai bună prietenă a ta, iar eu doar fraierul pe care l-ai făcut să te ia de nevastă.

– Eu n-am făcut asta!

– Nu? Jason o privea dezamăgit. Ea se ridică brusc în picioare, mișcare care o făcu să lovească masa și să clatine paharele.

– N-are rost să mai stau aici... murmură ea, și părăsi barul observând că deranjase destulă lume în trecerea ei intempestivă.

Ajunsă în holul hotelului se întâlni cu un grup de turiști americani care tocmai se întorceau de la un tur de oraș și intră cu ei în lift. Aceștia vorbeau și râdeau și fără voia lor o împinseră într-un colț al liftului; doar când îl rugă pe unul dintre ei să apese pe buton la etajul cinci,

observă că și Jason se afla cu ei. Liftul urca foarte lin; la a doua oprire, americanii coborâră. Jason o urmărea cu privirea lui batjocoritoare. Diana fixa cu privirea panoul cu indicatoarele etajelor. Doi, trei... cinci. Se aprinse cifra cinci, liftul se opri, ușile se deschiseră. Își făcu loc și coborî pornind pe culoarul mochetat. Auzi pași în urma ei.

– De ce mă urmărești, Jason? strigă ea întorcându-se spre el.

– Mi-ai spus că vrei să mergi la Puno mâine iar eu ți-am promis că te duc. Cred că am dreptul să te însoțesc în camera ta ca să discutăm detaliile acolo.

Diana grăbi pasul, conștientă că el se afla în urma ei. În fața ușii, pierdu timpul căci cheia refuza să intre în broască, moment în care Jason, dintr-o singură mișcare, îi deschise ușa.

Își aruncă poșeta pe pat și se întoarse spre el. Jason se sprijinea de ușă. Era încruntat iar pielea lui bronzată devenise cenușie.

– Jason, ce-i cu tine? Te simți rău?

– După cum spuneai, am băut prea mult și simt că mi se va face rău acum, aici.

– Vino, spuse ea deschizându-i ușa de la baie. Jason intră apoi trânti ușa.

Ea se îndreptă spre fereastra de unde admirase toată după amiaza panorama orașului, încercând să ignore sunetele care răzbăteau din baie. Nici nu știa cum să

reacționeze, să râdă sau să plângă. Nu-și revenise de pe urma dublului șoc pe care-l avusese: acela de a-l revedea pe Jason și vestea că tatăl ei avusese un accident.

Nu-și mai amintea cât stătuse acolo, în fața ferestrei, cu mâinile la obraji care începuseră să ardă. Fu trezită din reverie de ușa de la baie care se deschise brusc. Jason, era foarte palid, cu părul răvășit, și-și ținea jacheta pe mână. O aruncă pe unul din scaune, își scoase cravata apoi, spre uimirea ei, își scoase și cămașa peste cap, fără a-i descheia nasturii. După ce aruncă și cămașa peste restul lucrurilor, Diana, văzându-i din nou trupul cu mușchii atât de bine conturați rămase ca de obicei, hipnotizată.

– Te simți bine?

– Ce este asta, Diana? Atitudine de nevastă grijulie?

– Vrei să-ți aduc ceva, vreun medicament?

– Nu, mulțumesc, o să mă simt mai bine imediat ce-o să dorm puțin. Jason se așeză pe marginea patului, cu capul în palme. O, Dumnezeule, zise el, am uitat de diferența de altitudine. Nu poți bea alcool după ce ai stat câteva săptămâni la șes.

Diana simți nevoia să se așeze lângă el și să-l prindă în brațe, să-l facă să se simtă bine. Apoi, observă că el se aplecase cu intenția de a-și dezlega șireturile pantofilor.

– Jason, nu poți rămâne aici, i-o luă ea înaintea.

– De ce nu? Aștepți pe altcineva?

Diana simți că se înfurie din nou și obraji încep să-i ardă.

– Nu, dar ce va spune conducerea hotelului văzând că petreci noaptea aici fără măcar să te fi înregistrat? Știi că recepționarul a refuzat să te lase să urci.

– A, asta era problema ta? Renunță la a se mai descălța și se întinse așa cum era pe pat. După ce-și așeză capul comod pe pernă începu s-o măsoare din priviri. Poți să le spui adevărul. Că soțul tău a apărut pe neașteptate. Cred că vor înțelege situația și vor fi fericiți să te taxeze dublu. Chiar acum constat că patul este destul de mare și avem loc destul. Oftă adânc, se întoarse pe o parte și adormi instantaneu.

Câteva minute Diana rămase uluită, neștiind ce trebuia să facă; era furioasă dar simțea nevoia și să râdă. Tot ce se întâmpla acum era ceva normal în această țară în care cele mai stranii lucruri erau acceptate ca normale. Cu o oră în urmă ea nici nu avea habar că Jason se afla în Ecuador, iar acum acesta dormea în patul care fusese al ei timp de cinci nopți.

Șuvița căzută în ochi, trăsăturile lui dragi relaxate în timpul somnului, îi readuseră amintiri pe care ea le considerase moarte de mult; nu o dată se întorsese în apartamentul lor unde-l găsisese dormind în același fel.

Amintirile readuseră și durerea, apoi sparseră gheața cu care ea încercase să le acopere, iar așchiile acesteia i se înfipseră în inimă. Involuntar, se apropie de pat și întinse mâna să-i îndepărteze părul de pe față, dar și-o retrase repede. Nu, nu se va lăsa surprinsă astfel. Chiar

dacă Jason părea vulnerabil în somn, ea trebuia să rămână în alertă mereu, să se păzească împotriva oricărui atac. Orice vulnerabilitate afișată în somn, era doar de suprafață. Jason era același tip dur.

Trebuia să fie mai practică, să-i scoată pantofii și șosetele, apoi pantalonii, fără să-l trezească.

Ezită o secundă, când văzu niște semne ciudate pe spatele lui, ca niște cicatrice, de parcă pielea ar fi fost cusută. Erau încă roșiatice, iar ea nu-și amintea ca Jason să le fi avut înainte.

De unde avea acele cicatrice? În ce accident le căpătase? Luptă cu durerea că nu știuse și nu putuse să aibă grijă de el așa cum trebuia să facă o soție. Se duse spre dulap de unde scoase o pătură dintr-o lână foarte moale, cu care îl acoperi. El oftă și se întoarse pe o parte.

Continuă să gândești, numai așa poți opri sentimentele și amintirile, își spuse ea. Se duse la baie, se spălă, își perie părul și se întoarse în dormitor.

Pe birou găsi scrisoarea neterminată către mătușa Gertrude și se apucă s-o încheie scriindu-i despre accidentul tatălui ei, adăugând că o va ține la curent cu felul în care mergea recuperarea lui. Puse scrisoarea într-un plic pentru a o expedia a doua zi. Nu mai avea altceva de făcut așa că se va culca pe jumătatea liberă a patului. Dar nu putea face asta. Nu putea să se strecoare lângă el sub pătură atâta vreme cât erau între ei atâtea semne de întrebare. Ea nu avea încredere în el,

iar el cu atât mai puțin, refuza s-o lase în lumea privată a gândurilor și sentimentelor lui, continuând să-i spună minciuni.

Înainte de a ceda impulsurilor, privirea îi alunecă spre un fotoliu mare din încăpere. Putea dormi confortabil în el, fiindcă avea și suport pentru picioare.

Singura problemă erau păturile peste care se culcase Jason. Îmbracă peste cămașa de noapte o jachetă de lână pe care o adusese cu ea ca s-o apere de nopțile reci ale Anzilor.

Întoarse fotoliul spre fereastră și încercă să adormă, dar somnul refuza să apară. Începu să numere stelele. Liniștea era întreruptă doar de răsuflarea lui greoaie, dar și aceasta îi evoca amintiri. Câte nopți nu rămăsese cu ochii ațintiți în tavan după ce făcuseră dragoste. Câte nopți...

Alungă aceste gânduri și se concentrează asupra tatălui ei. Nu era grav rănit, după cum spusese Jason. Contuzii, un braț rupt, răni. Și era pe mâini bune. De data asta trebuia să se bazeze pe ce-i spusese Jason, așa cum făcuse în acele zile minunate când îl cunoscuse.

Gândurile începură să-i rătăcească, în pofida eforturilor ei de a le ține sub control; zburară la prima ei întâlnire cu Jason, cu doi ani în urmă.

Capitolul 2

Se cunoscuseră la o petrecere dată de Christopher Farley pentru clienții și asociații săi. Îi plăceau petrecerile, lumea, era o gazdă bună și de la moartea mamei ei, într-un accident la călărie, pe când Diana avea doar șaisprezece ani, fiica lui fusese gazdă alături de el.

Deși foarte timidă, Diane îi plăcea să se îmbrace deosebit pentru aceste petreceri. Era studentă la un colegiu de design vestimentar la Londra și-și confecționase o rochie specială pentru această ocazie. Era dintr-un material moale, de culoarea chihlimbarului ca și ochii ei, și-i puneă în evidență conturul trupului, albețea pielii. O făcea să pară mai matură decât cei douăzeci și unu de ani pe care-i avea, evidențiindu-i părul blond. Purta un lanț gros la gât și cercei de jad. Părea o fată rece, calculată, intangibilă, o provocare pentru fiecare bărbat care se afla în preajmă.

Când ajunse la clubul din Mayfair unde se ținea petrecerea se duse câteva minute la toaleta doamnelor să verifice cum îi stătea părul. Se uită în jur la celelalte femei care se aflau acolo, în speranța că o va vedea pe Eunice Vinton, al cărei frate lucra la compania tatălui ei. Paul era adesea invitat la aceste petreceri la care-și aducea și sora. Dar nu se vedea nicăieri figura plină de viață a Eunice, așa că Diana se îndreptă spre salon.

Îl văzu pe tatăl ei discutând cu un bărbat înalt, care nu părea să aibă mai mult de treizeci-treizeci și doi de ani, cu părul blond și ochii albaștri. Avea umerii foarte lați, iar haina costumului de seară părea cu o măsură mai mică. Trăsăturile îi erau regulate, iar tenul foarte bronzat. Gura avea buze generoase, iar când se apropie de ei bărbatul izbucni într-un râs molipsitor, dându-și capul pe spate și arătându-și dinții albi.

– Ți-l prezint pe Jason Clarke, draga mea, spuse tatăl ei. După cum îți poți închipui, lucrează la o companie petrolieră care face explorări pe coasta de nord-est a acestei țări. Ea este fiica mea, Diana.

Bărbatul întinse o mână mare care o cuprinse pe a ei.

– Dacă-mi amintesc bine din ce am învățat demult, la școală, Diana era zeița vânătorii.

– Iar Jason un rătăcitor, îi răspunse ea.

– Asta până când a descoperit ceea ce căuta, fu răspunsul lui, iar ochii lui albaștri o fixară.

– De unde ești? îl întrebă ea încercând să facă conversație, simțind ceva greu de explicat în prezența acestui bărbat, incapabilă să reziste privirilor lui.

– Mă simt bine oriunde, replică el sarcastic, fără să-și ia ochii de la ea sau să-i elibereze mâna. Bărbatul îi zâmbi și riduri fine se formară în colțurile ochilor lui, iar zâmbetul acesta o făcu să se simtă ca și cum ar fi singura femeie căreia i-ar fi zâmbit.

– Nu asta am vrut să întreb, răspunse ea, confuză din cauza sentimentelor contradictorii. Este evident că nu te tragi de pe aceste meleaguri, deci repet întrebarea: de unde ești?

– Mi-este greu să spun precis...

– Te-ai născut undeva, ai crescut undeva...

– Da, am crescut în Texas, apucă el să-i răspundă și conversația le fu întreruptă de sosirea Eunicei și a lui Paul. Aceștia îl cunoșteau pe Jason. Conversația căpătă caracter general, apoi Diane îi fură prezentate mai multe persoane din anturajul tatălui ei, după care se despărțiră, însă Diana rămase conștientă de privirea lui care o căuta mereu prin sală.

După ce se termină cina, iar lumea se retrase în grupuri mici să mai discute, Diana simți o mână care i se așeză pe umăr. Se întoarse și dădu cu ochii de bărbatul care n-o pierduse din priviri nici un moment toată seara.

– Ce ghinion să te cunosc tocmai în ultima seară pe care o petrec în acest oraș, începu el. Am putea merge undeva, să stăm de vorbă în tihnă?

Modul direct de abordare o luă prin surprindere. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoscuse încercaseră mai voalat să facă prima invitație.

– Nu... nu știu, îngăimă ea.

Bărbatul își duse mâna la nodul cravatei care îl incommoda, îl desfăcu, puse cravata în buzunar, apoi își deschise și primii doi nasturi ai cămășii.

– Nu suport să mă simt încorsetat. Nu-mi plac aceste manifestări, continuă el referindu-se la petrecerea dată de tatăl ei. Apoi, își plimbă privirea prin încăperea. Cred că salonul ăsta este foarte vechi.

– Da, e din secolul optsprezece. Dar dacă nu-ți plac manifestările de genul ăsta, de ce ai venit?

– M-a invitat tatăl tău, iar el îmi place, spuse el simplu apoi adăugă brusc: hai să facem o plimbare împreună.

Diana se uită repede în jur, știind că o dată acceptată invitația lui, ea își va pierde independența. Nu era indicat să facă nici o plimbare cu el.

– Trebuie să-i spun tatei. Știi...

– Îi spun eu, nu-ți face probleme. Ia-ți haina. Nu ne mai întoarcem.

Dramul ei de rezistență pieri. Ca în vis, își luă jacheta de catifea neagră, o puse pe umeri și îl urmă în noaptea caldă de aprilie. Și se plimbară de mână; nici nu-și mai amintea unde ajunseseră, fiindcă ei nu-i mai păsa. Important era că se plimba cu el.

– S-a făcut târziu, îi spuse el la un moment dat. Trebuie să plec. O să te duc pe tine mai întâi acasă.

Un taxi apăru chiar atunci. Diana îi dădu adresa și-l auzi pe Jason repetându-i-o șoferului, înainte de a lăsa în jos geamul care separa locul șoferului de al pasagerilor.

– Este departe de aici? o întrebă Jason, rezemându-se de spătarul scaunului. Fără a-i aștepta răspunsul, el întinse o mână și o prinse de umeri. Diana nu opuse rezistență, se lăsă moale în brațele lui. Apoi, ridică încet ochii spre el spunându-i:

– La vreo cincisprezece minute de aici.

El o sărută. Gura lui savură dulceața buzelor ei, retrăgându-se apoi, după ce zăbovi asupra obrazilor ei pentru a reveni cu un alt sărut.

Diana mai fusese sărutată de bărbați, dar se declarase dezamăgită pentru că nici unul din aceste săruturi nu aprinsese o scânteie în inima ei. Sărutul lui Jason fu diferit, fiindcă și el era foarte diferit de restul bărbaților. Fusese ca o cheie spre o ușă pe care ea o închisese până acum în nasul celor care voiseră să intre. Fusese ca o invazie pe care ea o aștepta, așa încât buzele ei se desfăcură sub apăsarea lui și tot trupul ei se deschise unor senzații minunate. Jason îi explorează trupul, în timp ce continua s-o sărute.

Felul în care simțea trupul lui, era o experiență nouă. Mâna ei se aventurează, trecu de cămașa descheiată la gât și

îi atinse pieptul. Jason o trase mai aproape. Taxiul încetini pentru că ajunseseră la o curbă spre strada pe care locuia ea și Jason o eliberă.

– Te doresc, micuță zeiță a vânătorii, murmură el.

Vorbele lui o transportară înapoi în realitate, ea se retrase instinctiv, dar prea târziu pentru a se mai putea proteja.

– Abia ne-am cunoscut, nici nu știu prea bine cine ești. Nu te iubesc.

– Nu? Jason se retrase lăsând un oarecare spațiu între ei, moment în care ea simți nevoia să nu se despartă de el. Eu însă, aș vrea să mă însor cu tine. Ce zici?

– Și mie mi-ar plăcea, mărturisi Diana, care simțea bucuria că se îndrăgostise până peste cap de acest bărbat.

– Atunci o s-o facem data viitoare când vin la Londra, adică peste trei săptămâni. Îți ajunge timpul pentru pregătiri?

– Da, sigur că da... dar nu cred că vorbești serios. Sunt sigură că vei uita.

– Așa crezi? Se vede că nu mă cunoști! Când vreau ceva, nimeni și nimic nu-mi stă în cale. Acum te vreau pe tine, te-am vrut de cum te-am văzut, așa că ne vom căsători peste trei săptămâni.

El deschise portiera taxiului, coborî, apoi o ajută și pe ea să coboare. Acest gest cavaleresc nu se potrivea deloc cu felul lui de a vorbi și cu statura lui impunătoare. Jason o prinse din nou în brațe și după ce o mai privi o dată o sărută.

– Ne vom revedea, micuță doamnă, murmură el.

Așteaptă lângă taxi până când ea descuie ușa. Diana intră în casă, apoi se duse la una dintre ferestre și-l mai privi o dată. Jason îi făcu un semn cu mâna, apoi taxiul se puse în mișcare.

Dimineța, la micul dejun, tatăl ei o privi critic pe deasupra ziarului și-i spuse:

– Am observat că Jason Clarke n-a prea pierdut vremea. Sper că s-a comportat civilizată.

Diana care tocmai lua niște marmeladă de portocale din bolul aflat pe masă, o întinse pe felia de pâine înainte de a-i răspunde:

– Te așteptai să n-o facă?

– Jason este puțin cam brutal și nerăbdător, ca un diamant neșlefuit, nu-și pierde vremea cu convențiile lumii civilizate. Să nu-ți închipui că nu-mi place băiatul ăsta, pentru că nu este așa, de fapt chiar îl admir pentru forța și capacitatea de muncă, dar este un tip cam dur. Mai bine zis, greu de îmblânzit.

Diana îl studie câteva secunde înainte de a-i da ceea ce ea considera că va fi o lovitură de grație.

– Vrea să se însoare cu mine.

Chris Farley se încruntă.

– Dumnezeu! De ce?

Pentru că nu mai avea mamă de patru ani, Diana se obișnuise să-i împărtășească lui toate secretele și problemele ei, iar el se dovedise un ascultător atent și

un sfătuitor bun. Dar de data asta, ceva anume, o dorință secretă, o făcea să nu-i spună tot ce se petrecuse între ei seara trecută, mai ales despre atracția sexuală pe care o simțise față de acest bărbat.

– Spune că-i plac, răspunse ea și chiar fu fericită că nu roșise observând privirea ironică a tatălui ei.

– Mi se pare că lucrurile au evoluat cam rapid. I-ai acceptat propunerea?

– Da.

– Și când va avea loc ceremonia? Sper să existe și o cununie civilă. Cât despre cununia religioasă nu cred că poate fi vorba, din cât îl cunosc pe Jason.

– Peste trei săptămâni, când se întoarce în oraș. Tată, sper că nu ai nimic împotriva.

– Chiar dacă așa avea, nu cred că ți-ar schimba cu nimic dorința, îi răspunse el cu un zâmbet. Și nu mă pot împotrivi pentru că el vrea să facă lucrurile legal, dar tot înclin să cred că nu ești încă aptă pentru o căsnicie.

– Am douăzeci și unu de ani, tată, argumentă ea.

– Nu mă refeream la vârstă ci la atitudine. Tu ai dus o viață relativ ușoară, ai fost protejată, iar Jason te va pune în situații limită, căci așa este el. Nu știi dacă îi vei putea face față. Acum, la început, poate, dar într-un an sau doi... poate ar fi bine să mai aștepți.

– Încă un an nu cred că voi putea, tată, zise Diana roșind.

– Mda, dacă situația se prezintă astfel, ce mai pot spune? Nu pot decât să vă dau binecuvântarea mea. Dar

aș vrea măcar să am acceptul tău pentru a face niște cercetări în privința lui. Compania lui nu mi-ar refuza niște informații, pentru că am avut multe colaborări...

– Desigur, cum crezi tu, tată, dar te rog nu mai spune nimănui deocamdată. S-ar putea ca el să nu-și respecte cuvântul...

– Asta înseamnă că nu ai prea mare încredere în el...

– Nu este așa, dar n-aș vrea să anunț oficial că mă căsătoresc, apoi să mă trezesc că mirele meu nu mai apare.

Tatăl împături ziarul, îl luă sub braț și se ridică.

– Voi păstra secretul tău, draga mea, nu te teme. Numai să mă anunți cu câteva zile înaintea ceremoniei, da?

În viața Dianeii timpul nu se mai scursese niciodată atât de încet. Trecu martie și veni aprilie aducând o vreme ploioasă în locul soarelui pe care-l aștepta toată lumea. În parcuri începură să înflorească margaretele.

Chris Farley obținuse informațiile și i le aduse. Erau date de genul celor pe care le au de obicei companiile despre angajații lor. Jason avea treizeci și doi de ani, era celibatar, făcuse școala la Houston, Texas și lucrase la această companie de când absolvise. Singura informație interesantă era că unchiul lui, William Rove, era președintele ei.

– Cel puțin acum știi că nu este însurat și că are un unchi foarte bogat.

Diana începu să numere zilele rămase. Trecuseră deja douăzeci. A doua zi el va trebui să vină sau să-i trimită vreo veste.

Dar în locul lui Jason apărură mătușa Gertrude, care pleca pe continent să petreacă două săptămâni cu prietenii ei de acolo. Era o femeie încă frumoasă deși cam uscățivă. În mod obișnuit Diana se bucura de vizitele mătușii sale care locuia undeva în Cornwall, într-o cabană lăsată de unul dintre numeroșii ei admiratori.

Termenul anunțat de Jason trecuse deja de cinci zile și nu primise nici un semn de la el. Își pierduse speranța. Era clar că Jason nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu ea. Poate găsisese pe altcineva, o fată mai puțin inocentă, dornică să-i ofere ceea ce voia el, fără căsătorie.

Era în miercură dimineața Paștilor iar ea și mătușa Gertrude luaseră un mic dejun la o oră destul de târzie și zăboveau la o cafea, când sună soneria. Diana se duse să deschidă și rămase fără grai când îl văzu pe Jason cu un buchet mare de flori în brațe.

– Bună, zise el și intră fără să fie poftit, apoi o sărută pe gură. Credeai că te-am uitat?

Era îmbrăcat într-un costum bleumarin.

– Da, asta credeam, recunosc eu. Nu putu să nu se lase impresionată de masculinitatea lui. Diana își dădu

capul pe spate, o invitație pentru ca el s-o mai sărute o dată, lucru pe care îl și făcu, fără a mai ține cont de faptul că striviseră florile între ei.

– Hm, se auzi mătușa Gertrude dregându-și glasul. Cei doi se întoarseră s-o privească uimiți. Cine ești, tinere?

– Jason Clarke, doamnă, îi răspunse el întinzând mâna spre ea. Dar dumneavoastră?

– Gertrude Farley, mătușa Dianei.

Jason o privi pe Diana, apoi din nou pe Gertrude.

– Se vede oarecare asemănare, zise el. Iar dacă Diana va arăta la fel când va avea aceeași vârstă, nu-mi va părea rău c-am luat-o de nevastă.

Gertrude fu plăcut impresionată de complimentul lui, dar și luată prin surprindere.

– Nevastă, spui? Vă căsătoriți?

– Da, azi la ora două. Mi-a luat câteva zile să organizez totul, de aceea am întârziat. N-am îndrăznit... zise el privind-o pe Diana... să apar în fața ta fără să rezolv totul înainte.

– Azi, la două? Dar Jason, cum... nu se poate...

– Ba se poate, șopti el.

– Diana, dar mie de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că n-a fost sigură de mine, interveni Jason, am întârziat cinci zile și cred că deja se gândea la tot ce este mai rău.

– Diana, Chris știe?

– Da, i-am spus imediat ce m-a cerut Jason de nevastă.

– De cât timp vă cunoașteți? continuă Gertrude cu tirul întrebărilor, încă năucită de ceea ce aflase.

– De foarte mulți ani, îi răspunse Jason făcându-i cu ochiul Dianei. Dar ne-am regăsit cu câteva săptămâni în urmă. Sper că vei veni la cununia noastră, mătușă Gertrude, conchise el.

– Păi... Mătușă Gertrude, care avea de obicei reacții rapide, era încurcată de data asta. Nu-i era prea ușor să-și găsească cuvintele. Cred că faci o prostie, tinere, cu căsătoria asta pripită.

– Poate, zise Jason, dar dragostea ne prostește pe fiecare mai curând sau mai târziu.

– Vreau să știi că Diana nu este deloc pregătită pentru căsătorie. Este prea tânără, prea naivă. Nu știe ce înseamnă dragostea. Ar trebui să-i mai faci curte câtva timp.

Spre uimirea ei, Jason o aprobă.

– Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, doamnă, numai că eu îi voi face curte după căsătorie.

Gertrude îl privi uimită, neștiind ce să creadă. Jason o privea și el fără să se lase intimidat de felul în care-l examina femeia. Apoi, ea îi zâmbi.

– În acest caz voi veni după-amiază. Dar cu luna de miere cum veți rezolva?

– N-am avut timp să aranjez nimic, recunosc eu el.

– Vă veți duce în Cornwall și veți locui în cabana mea cât lipsesc eu. Insist s-o faceți.

– Mătușă, Jason... începu Diana panicată că-i mai rămăsese prea puțin timp până la ora două.

– Nu mai vrei să te măriți cu mine?

– Ba da, zise ea simțind că nu putea rezista ochilor aceia albaștri, amintindu-și sărutările lui. Sigur că vreau să mă mărit cu tine.

– Atunci nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să-mi dai mâna ta și să te îndrepti cu mine după- amiază spre casa de căsătorii, zise Jason strângând-o în brațe.

Luna de miere fu ca un vis. Era o vreme minunată cu mult soare așa că petrecură mult timp în afara casei, plimbându-se mână în mână pe plaja însorită, râzând, căutându-se cu nerăbdare, sărutându-se.

Aveau atâtea de descoperit unul despre celălalt, iar spre sfârșitul săptămânii Diana ajunse la concluzia că ea nu aflase mare lucru despre el, căci numai ea vorbise mereu. Când venea rândul lui să vorbească el prefera s-o sărute până când ea uita întrebările pe care voise să i le pună.

– Trebuie să ai totuși o familie, începu ea după ce făcură dragoste și zăceau îmbrățișați în iarbă. De undeva de sub stânca pe care se găseau ei se auzea zgomotul

apei care lovea țărmul. În preajma lor o albină care simțea apropierea verii bâzâia de zor. Norii albi păreau atârnați pe cer ca niște bucăți imense de vată și ocazional câte un pescăruș brăzda aerul cu țipetele lui.

– Este obligatoriu să am una? o întrebă Jason leneș.

– Fiecare are părinți, prostuțule, îi spuse Diana, apoi se răsuci așezându-se pe burtă pentru a-l vedea mai bine.

– Am avut un tată cândva, zise el, era englez, născut în nordul Angliei, în Lancashire. Am niște veri, pe acolo, îi spuse el într-o doară.

Diana, foarte liniștită și tăcută, rămăsese sprijinindu-se cu coatele în iarbă, uimită că el se hotărâse în sfârșit să vorbească.

– De ce spui că ai avut cândva? Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit în jungla ecuadoriană. Era geofizician și lucra la un studiu finanțat de compania la care lucrez eu acum. Acolo a cunoscut-o pe mama. Ea vizita zona cu părinții; tatăl ei avea o funcție importantă într-o companie petrolieră. S-au căsătorit și au trăit o vreme la Quito. Și eu m-am născut acolo. De aceea, când m-ai întrebat de pe ce meleaguri vin, n-am știut ce să-ți răspund. Tata era englez, mama americană, iar eu ecuadorian prin naștere.

– Cât ai trăit în Ecuador?

– Până la opt ani când tata a fost, să zicem, promovat. Jason zâmbi. De fapt, cred că mama s-a cam hotărât că venise vremea să plecăm de acolo. Am primit o educație

aleasă, demnă de nepotul lui William Rowe, iar tata s-a stabilit la Houston. Dar el era mânat de o dorință permanentă de ducă. Nu scăpa nici o ocazie, nici un proiect nou pentru care erau necesare prospecțiuni. S-a întors în Ecuador să supravegheze niște sonde și a murit în explozia uneia dintre ele.

– Câți ani aveai pe atunci?

– Doisprezece. Mama a suferit cumplit la moartea lui. Apoi, la vreo doi ani, a murit și ea de cancer.

– Ai fost crescut de bunici?

– Nu. Am locuit cu fratele mamei, Bill. El este acum vicepreședintele companiei. Nu i-a fost prea ușor să se descurce cu mine când am ajuns la adolescență; de aceea a răsuflat ușurat când i-am spus că vreau să părăsesc colegiul pentru a lucra la compania petrolieră. Semăn mult cu tatăl meu, nu pot sta prea mult timp într-un loc, îmi place aventura, călătoriile.

Diana își spijini capul pe umărul lui. Era fericită și mulțumită că Jason, rătăcitorul, renunțase la bucuria vieții lui pentru ea.

– Măine vom pleca de aici, îi spuse el dintr-o dată.

– De ce ? Diana își ridică ochii spre el.

– Va trebui să mă întorc la munca mea, în nord.

Ea nu se gândise ce se va întâmpla după ce va trece luna de miere, fiind prea prinsă în mrejele dragostei. Se gândise o dată, în trecut, că vor avea o casă numai a lor ca orice cuplu, undeva într-o suburbie a Londrei. Oricum, nu se așteptase să fie părăsită atât de curând.

– Pot să te însoțesc?

– Nu, veni răspunsul lui foarte ferm.

– De ce nu?

– Pentru că nu este posibil.

– Și ce voi face? se lamentă ea, dintr-o dată conștientă de tragismul situației.

– Ce ai făcut și înainte de căsătorie, îi răspunse el foarte natural. Vei continua acea parte a vieții tale care nu are legătură cu mine, îți vei lua diploma, apoi o slujbă care să-ți placă. Căsătoria cu mine nu trebuie să-ți afecteze munca.

– Jason, nu înțelegi că vreau să fiu mereu cu tine? Să fiu acasă când vii de la muncă, în fiecare zi, nu numai câteva zile pe lună.

Jason părea emoționat de perspectiva prezentată de ea și continua s-o mângâie.

– Ești soția mea și mi-ar plăcea să fii mereu cu mine, dar nu te pot lua într-o zonă petrolieră. Nu sunt condiții pentru o femeie.

– Aș putea rămâne undeva în apropiere. Cunosc o fată care este măritată cu un petrolist, au o casă la Peterhead.

– Nu, eu nu voi sta prea mult timp într-un loc pentru ca să merite să fac o casă, iar tu să renunți la studii. Deocamdată ar fi bine să rămâi la Londra și să găsești un apartament, în care să vin și eu din când în când.

Diana era dezamăgită. Ce rost avea să caute un apartament dacă era fără el? Cum să aleagă draperiile și mobila dacă nu știa nimic despre preferințele lui?

– Jason, nu vreau să pleci! Nu-ți poți găsi o slujbă care să-ți permită să te stabilești undeva?

El se ridică într-un cot și o privi.

– Nu încă, nu sunt pregătit pentru asta. I se adresase pe un ton dur, așa cum făcea probabil cu subordonații lui. Poate într-o zi o s-o fac. Dar nu aici, nu în țara asta. Nu încerca să mă legi de tine, nu va merge.

– Dar dacă nu vrei să fii mereu cu mine, să avem o casă, de ce te-ai mai căsătorit? strigă ea disperată, înțelegând că el nu glumise.

Jason întoarse capul. O privi din cap până-n picioare. Privirea lui o dezbracă, făcu fiecare nerv să-i tremure de anticipare, așa că atunci când se aplecă asupra ei îl auzi murmurând: cred că știu de ce, nu m-am putut abține, iar ea fu gata pentru el, pentru mâinile lui care începură să-i exploreze trupul, pentru gura lui.

Se întoarseră la Londra a doua zi și petrecură noaptea în casa tatălui ei. Jason plecă lăsând-o dezamăgită, iar ea începu să caute un apartament.

Eunice o puse în legătură cu cineva care închiria un apartament mic cu un singur dormitor, într-o casă veche din Chelsea, și Diana îi fu recunoscătoare deși simțea că atât Eunice cât și Paul erau dezamăgiți de căsătoria ei secretă cu Jason. Nici unul nu făcu vreun comentariu, erau prea bine educați, dar nici n-o felicitară.

Ea îi scrisese lui Jason pentru a-i comunica adresa și începu să caute mobilă. După câteva zile apartamentul era parțial mobilat cu un pat dublu, cu noptiere, masă și perne pe care le împrăștie peste tot în loc de scaune.

Într-o zi când se întoarse de la colegiu intră în dormitor și-l găsi acolo pe Jason întins pe patul acela mare, dormind tun. Întâlnirea lor fusese plină de iubire, stătuseră împreună o săptămână, după care el plecase din nou. În lunile următoare se întâlneau tot cam la trei săptămâni. După ce pleca Jason, Diana tânjea după el, după care orele în care se pregătea pentru examenele de licență îi acaparau atenția și reușea să supraviețuiască până el se întorcea din nou.

Faptul că se vedeau atât de rar îi făcea să se bucure din tot sufletul de acele clipe petrecute împreună, nu se certau deloc, iar dacă o făceau se împăcau imediat cu un sărut. În scurtele lui vizite Diana află și alte amănunte din viața lui, că-i plăcea muzica, să cheltuiască, și avea gusturi extravagante, că-i făcea cadouri costisitoare, că nu suporta pijamaua.

Când el era plecat, Diana petrecea timpul uneori cu Eunice, care locuia în apropiere. Câteodată când era în apartamentul acesteia mai veneau și alți prieteni, chiar și Paul, fratele lui Eunice. Dar când Jason era acasă, stăteau singuri, Diana nu dorea pe nimeni altcineva în preajmă.

Nu avea îndoieli în privința vieții pe care o duceau, până când într-o zi, Eunice îi spusese după una dintre scurtele vizite ale lui Jason:

- Nu te întrebi niciodată ce face când nu este cu tine?
- Muncește din greu, îi răspunsese Diana.

– Nu la asta mă refeream, zisese Eunice atunci. Dacă are puțin timp liber și nu poate veni la Londra să te vadă, ce crezi că face?

– Păstrează toate sărutările până când ne întâlnim, răspunsese Diana, dar răul se produsese și îndoiala se strecurase deja în sufletul ei așa că atunci când veni Jason prima oară, ea îi puse nenumărate întrebări despre ceea ce făcea în timpul liber iar el îi răspunde că este o soție prea geloasă. Apoi, o preveni:

– Să nu devii prea posesivă, iubita mea, pentru că vei obține contrariul, nu voi mai veni atât de des acasă.

Săptămânile care urmaseră fuseseră chinuitoare pentru Diana care se întreba dacă soțul ei va mai veni sau nu. Observând că este într-o stare deplorabilă, Eunice o invită într-o seară la cină.

– Te-am invitat pentru a te scoate din starea în care ești. Văd că soțul ăsta al tău își cam face de cap! Se bucură de toate plăcerile căsătoriei dar nu are nici o răspundere.

– Așa vedem noi căsnicia, replică Diana, apoi adăugă repede: de ce nu-l placi, Eunice?

– Ce te face să crezi că nu-mi place Jason?

– Ceea ce spui despre el.

– Dacă mi-ai cerut părerea, află că nu este bărbatul potrivit pentru tine, iar Paul este nefericit din cauza lui.

– Nu înțeleg.

– Nu? Chiar nu știi că Paul s-a îndrăgostit de tine de când te-a văzut prima oară? Că a așteptat cu răbdare să înțelegi asta și să-i răspunzi la sentimente? Ți imaginezi ce-a simțit când marinarul ăla te-a luat subit de nevestă, suflându-te de sub nasul lui?

– Jason nu este marinar, îi luă ea apărarea. De ce-i spui așa?

– Pentru că sunt sigură că are câte o nevestă în fiecare port.

– Dar eu sunt singura lui soție, protestă Diana.

– O, Diana, ești atât de naivă, pentru o femeie căsătorită!

– Vrei să spui, mai precis îndrăznești să insinuezi că Jason... o, dar cum poți face astfel de afirmații! Sustii lucruri oribile despre el. Jason nu este cum crezi tu. De ce vorbești despre un om pe care nici nu-l cunoști bine? Aș fi știut dacă era așa cum spui tu.

– Oare? Mă îndoiesc că ai atâta discernământ, Diana. Tipul ăsta te-a vrăjit, ți-a sucit mințile, te-a făcut să nu-ți pui întrebări în privința lui. Cum o fi reușit să te păcălească într-atât?

– Eunice, dacă ții la prietenia noastră nu mai spune nimic despre Jason! Eu am încredere în el!

– Înseamnă că te-a prostit de tot! Apoi, schimbându-și dintr-o dată atitudinea, Eunice veni mai aproape de ea și o prinse de umeri. Nu înțelegi că sunt prietena ta și mă

preocupă fericirea ta? Măcar să-mi fi spus că te-a cerut de nevastă! Dacă n-ai fi ținut totul secret te-aș fi putut preveni, ți-aș fi spus cum profită el de femei! Eunice își îngropă fața în mâini. Diana își aminti că Eunice avusese ocazia să-l cunoască pe Jason înaintea ei și poate se bucurase de farmecele lui... Începu să se gândească la o eventuală relație între soțul și prietena ei.

– Îți mulțumesc că-mi spui abia acum, Eunice, zise ea pe un ton tăios și rece căci așa simțea în momentul acela. Hai să schimbăm subiectul. Când pleci la Paris? Cred că ești foarte încântată că șeful tău te-a trimis să-l reprezinți!

Eunice ridică privirea, zâmbindu-i oarecum ciudat.

– Ești o fată sensibilă, Diana, n-aș vrea să te văd dată peste cap de acest aventurier! Cât despre Paris, plecarea este mâine. O să te sun imediat ce mă întorc, să afli ce-am făcut!

Peste o săptămână se întoarse și Jason. Era mult mai obosit și mai tăcut ca de obicei. Ca întotdeauna Diana fu atât de fericită să-l vadă încât nu-i puse întrebări. Atâta vreme cât venise pentru ea, și o ținuse în brațe cu ceea ce crezuse ea că era dragoste, nu avea rost să-l ches-tioneze.

Târziu, a doua zi după întoarcerea lui, Diana fu trezită de sunetul telefonului. Jason dormea prea profund ca să-l audă. Coborî din pat îmbrăcată în neglijeele pe care i-l adusese el și ridică receptorul. La celălalt capăt al liniei se afla Eunice.

– Bună, te-am sunat ca să știi că m-am întors și că te invit la noi după amiază. Va veni și Paul după orele de program.

– Regret, Eunice, nu pot veni, a sosit Jason aseară.

Se lăsă tăcere la celălalt capăt al liniei.

– Oh, zise Eunice evident dezamăgită. Deci s-a întors! Ți-a spus despre aventura de la Paris?

– Paris? se încruntă Diana, pentru că văzuse o etichetă pe valiza lui Jason, pe care scria Air France. Puse mâna pe neglijelul adus de el pe a cărui etichetă scria ceva în limba franceză.

– L-am văzut la aeroport, Diana. Era cu o blondă care arăta foarte bine. Se sărutau la despărțire.

– Probabil l-ai confundat.

– Nu mulți bărbați arată ca Jason! Era el, cu statura lui inconfundabilă, cu aerul lui de leu neîmblânzit. Dar mai bine l-ai aduce și pe el la cină, ca să-i spun în față ce am văzut! Mă interesează cum va reacționa.

– Nu, Eunice, prefer să-i pun eu întrebările. La revedere.

Diana puse încet receptorul în furcă. Descrierea făcută de Eunice era foarte reală. Jason avea ceva de leu, cu părul lui blond, umerii largi, mersul de felină. Apăru în cadrul ușii cu un prosop de baie în jurul coapselor.

– Cine a fost? întrebă el somnoros.

– Eunice, îi răspunse ea, ne-a invitat la cină.

– Mă bucur că nu pot merge, am doar câteva ore pe care le pot petrece cu tine și am atâtea să-ți spun!

– Poate că dacă n-ai fi pierdut atâta timp la Paris am fi stat mai mult împreună, i-o reteză ea. De ce te-ai dus acolo?

– Ca să-ți cumpăr neglijeeul și un parfum pe care n-am apucat să ți-l dau aseară.

Jason se duse spre holul în care-și lăsase bagajul și începu să scotocească prin el.

– Sper că nu te aștepți să cred că ai fost la Paris doar ca să-mi cumperi mie neglijeeul, nu?

– Am fost acolo cu treburi, iubita mea, a, uite-!

Diana îl privi știind că-l costase o mulțime de bani.

– Mulțumesc, dar nu-mi trebuie, nu vei mai putea să-mi cumperi tăcerea cu cadouri, de acum, Jason.

El păli. Lăsă cutia cu parfumul să cadă pe podea ca și cum acesta n-ar mai fi avut nici o importanță, moment în care-i căzu și prosopul pus în jurul șoldurilor dar el nu păru să-și facă probleme din asta. Era ceva ce ei îi plăcuse întotdeauna la el, naturalețea, lipsa de inhibiție.

– Ce se întâmplă, iubito?

– Nu-mi spui adevărul, Jason. Cred că te-ai dus la Paris pentru o altă femeie.

– Iar ești geloasă? Jason veni spre ea și-i puse mâinile pe genunchi. Neglijeeul se desfăcu.

– Nu mă atinge, n-aș suporta!

Jason sări în picioare.

– Dar seara trecută n-ai reacționat așa! Cum de te-ai schimbat? Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Nemernica... ți-aș fi spus c-am fost la Paris, dar n-am apucat. Nu poți avea încredere în mine?

– Nu cred că mai pot.

Jason intră în baie. Trânti ușa cu atâta putere încât Diana avu impresia că se clatină toată clădirea.

Profund nefericită, Diana se așează într-un fotoliu, cu picioarele strânse sub ea. Nu putea să creadă că Eunice avusese dreptate. Jason o mințise și se așteptase ca ea să-i accepte minciuna.

Privirea îi alunecă spre grămada de cămăși murdare pe care le adusese. Ca un robot începu să le strângă. La un moment dat, căzu o bucată de hârtie din buzunarul uneia. Întinse mâna și o luă cu intenția de a o pune înapoi în valiză, dar curiozitatea învinse. Rămase cu privirile ațintite asupra unui scris aproape copilăresc.

„Jason, vino să mă ajuți. Am nevoie de tine. Mă simt foarte rău. Dacă ții la mine te rog să vii numaidecât la adresa menționată. Mi-ai promis că o să vii oricând voi avea nevoie de ajutorul tău“. Cu dragoste, Carol.

Diana lăsă să-i cadă din mână cămășile pe care le strânsese, de parcă tocmai aflase că sunt contaminate. Nu mai avea dubii. Jason fusese la Paris să se vadă cu o femeie, Carol.

Se duse în bucătărie și dădu drumul la aparatul de radio pentru a nu fi singură cu gândurile ei. Când Jason intră în bucătărie, grapefruiturile erau tăiate în jumătăți, omleta și cafeaua pregătite.

El se duse direct la aparatul de radio și-l închise. Era îmbrăcat în costumul bleumarin de la căsătorie și cămașă bleu, care-i accentua albastrul ochilor. Diana nu putu să nu remarce că nici acum nu-și făcuse nodul la cravată cum trebuia.

Atunci, gelozia că poate o altă femeie îl văzuse tot așa proaspăt ieșit de sub duș, izbucni ca o flacără.

– Jason, te rog să-mi spui adevărul despre călătoria ta la Paris, începu ea.

– Ți-am spus adevărul, m-am dus cu afaceri. Acest argument ar trebui să fie de ajuns dar întrucât văd că nu mă bucur de încredere din partea ta, mai adaug și problemele de familie.

– Nu crezi că în calitate de soție ar trebui să știu ce probleme de familie ai?

Jason ridică ochii spre ea. Niciodată nu observase o privire atât de ostilă la el.

– Nu, nu cred, fu răspunsul lui.

– De ce nu, Jason?

– Pentru că n-ai înțelege mare lucru, chiar dacă ți-aș explica, lucrurile sunt prea complicate. Tu nu știi ce înseamnă toleranța, ești mereu pregătită să condamni pe cineva fără drept de apel.

– Oh, scâpă ea, n-am știut că așa gândești despre mine!

– Înseamnă că am aflat fiecare o mulțime de lucruri despre celălalt în dimineața asta!

– Așa este. Jason n-o criticase până atunci. Și dintr-o dată ea înțelegese de ce făcea el acest lucru. Încerca să-i distragă atenția, să nu-i dea răgazul de a mai pune alte întrebări. Ar fi vrut să-l întrebe cine era Carol dar asta ar fi însemnat să recunoască faptul că-i umblase în buzunare.

– Eunice s-a întors ieri de la Paris cu aceeași cursă cu care ai venit și tu, și mi-a spus că te-a văzut la aeroport sărutându-te cu o blondă.

– Trebuia să-mi imaginez că Eunice se află la originea comportamentului tău ciudat.

– Îmi este prietenă de mult timp. O cunosc de mai mult timp decât te cunosc pe tine.

– Normal. Și atunci iei drept bună orice bârfă pe care ți-o aduce ea. Jason întinse o mână spre a o mângâia dar Diana se trase un pas înapoi. Uite ce este, iubito. O căsătorie ca a noastră nu se poate baza decât pe încredere reciprocă. Fără încredere este ca o corabie fără cârmă, lăsată în voia valurilor.

Diana nu mai avea argumente. În ultimele luni nu contase decât prezența lui, faptul că făceau dragoste. Dar dintr-o dată toate acestea nu-i mai erau de ajuns. Loialitatea față de vechea ei prietenă era mai puternică. Loialitatea față de acest bărbat care era soțul ei, dar despre care ea nu știa prea multe, nu apucase să se contureze.

El termină de mâncat, bău cafeaua și se ridică.

– Deci nu ai răspuns, Diana, zise el. Cuvântul lui Eunice este mai important decât al meu. Cea mai bună

prietenă contra soț, versiunea clasică. Dar nu-ți spun toate astea ca să mă scuz, nici să cer iertare. Poți să crezi ce naiba vrei să crezi!

Jason ieși din încăpere. Diana rămase locului, incapabilă să facă vreo mișcare, strângând și desfăcând pumnii. O prinsese din nou pe picior greșit, acuzând-o de lipsă de încredere, făcând-o responsabilă pentru fragilitatea căsniciei lor.

Sări în picioare și se duse în hol. Jason își îmbrăca jacheta de piele. La picioarele lui se afla valiza cu care venise și o alta pe care o folosea foarte rar. Cămășile murdare dispăruseră, la fel și biletul.

– Unde pleci? întrebă Diana.

El îi aruncă o privire indiferentă de parcă ar fi și uitat-o.

– La Houston. Am fost chemat acolo să discut despre noul meu post, îi răspunse el rece. Aș fi putut să te iau cu mine de data asta, dar după cum văd că merg lucrurile, prefer să te las aici ca să poți lua cina în liniște cu Eunice și cu acel ipocrit, fratele ei.

– Paul nu este ipocrit.

– Nu? Diana, nu am nici timpul necesar nici chef pentru a-ți demonstra că am dreptate.

– Jason, nu poți pleca așa.

– Nu? Cine mă oprește? El deschise ușa de la intrare și luă cele două valize. Apoi se întoarse și o mai privi o dată. Știi, mătușa Gertrude a avut dreptate când a spus că nu știi încă ce este dragostea.

– Jason, eu... Ea începu să lupte cu mândria care n-o lăsa să recunoască că el avea dreptate, când ușa i se închise brusc în nas.

Rămase astfel câteva momente nevenindu-i să creadă că Jason o părăsise așa, fără a-și lua rămas bun, fără a o săruta. Reuși să întindă mâna și să deschidă ușa. Pe hol nu mai era nimeni. Nu se mai auzea nici zgomotul pașilor lui pe scară.

Se simți cuprinsă brusc de panică. Închise ușa și se duse în dormitor. Ridică transperantele tocmai la timp pentru a vedea taxiul pe care el probabil îl comandase cât pregătise ea micul dejun, cum lua curba.

Lăsă draperiile la loc. Se duse spre dulapul lui și când văzu că era gol, că Jason își luase lucrurile de acolo, realiză că nu avea de gând să mai vină vreodată.

Cu lacrimi în ochi se întoarse spre măsuța ei de toaletă. Acolo se afla sticla de parfum și la vederea ei simți că ceva în interiorul ei va ceda. Se prăbuși pe un scaun și lacrimile începură să-i curgă.

Capitolul 3

– Diana! Vocea lui Jason abia trezit din somn o readuse în prezent, în camera de hotel, la poziția incomodă în care adormise și la senzația de frig. Ce faci acolo? întrebă el.

Întoarse capul spre el.

– Eu... număram stelele, îi răspunse ea, nervoasă că nu găsisese o altă explicație.

– Dar n-o să termini niciodată, sunt în număr infinit. Diana fu surprinsă de răspunsul lui. Suna de parcă ar fi fost realmente interesat de spusele ei și i-ar fi luat explicațiile în serios. Nu-ți este frig acolo? De ce nu vii în pat?

– Mă simt destul de bine aici, răspunse ea încercând să ignore frisoanele și picioarele înghețate.

– Faci cum vrei, capitulă el, apoi ei i se păru că pufnește în răs și-l auzi spunându-i: ești în siguranță, nu-ți face probleme. Am avut o zi cumplită din multe puncte de vedere și nu mă simt tentat de nimic altceva.

Diana simți și mai multă durere.

Dar apoi se întrebă: de ce ar trebui să fie afectată? El n-o dorea, era clar. După ce Jason părăsise Londra și pe ea cu cincisprezece luni în urmă, îl așteptase să se întoarcă. Dar după ce trecuse prima lună fără să primească măcar o veste de la el, știuse că Jason o părăsise.

Se dusesse la tatăl ei să-l întrebe dacă avea idee pe unde se afla Jason și acesta îi răspunsese privind-o cu ochi reci:

– De ce mă întrebi?

– N-am primit nici o veste de la el de o lună și sunt îngrijorată, poate s-a întâmplat ceva. Apoi văzând că privirea tatălui ei se mai îndulcește puțin, lăsa mândria la o parte și izbucni: tată, ultima oară când a venit ne-am certat, iar el a plecat nervos și acum încep să cred că m-a părăsit!

– Înțeleg. Ar fi o cale prin care să aflăm despre el. Scrie-i pe adresa companiei. Sunt convins că Jason are un motiv serios pentru care nu ți-a mai dat de veste, adăugase tatăl ei cu o privire în care ea citi nemulțumire.

Se dusesese acasă și începuse să scrie scrisoarea, dar curând descoperise că-i era atât de greu să-i scrie! Era ca și cum i-ar fi scris unui străin pentru că în multe privințe, deși soț și soție erau încă doi străini. Vorbele refuzau să-i vină în minte, de aceea folosise fraze reci, convenționale, care nu exprimau nimic din chinurile sufletului ei.

Viața continuase, dar pe măsură ce zilele se transformaseră în săptămâni apoi în luni și nu primise nici un răspuns de la el, își simțise mândria rănită și-i fusese imposibil să-i mai scrie. Iar prietena ei, Eunice, continuase în tot acest timp să-i spună că a făcut o greșală măritându-se cu el, așa încât ajunsese să creadă și ea.

– A obținut tot ce-a vrut de la tine, iar când te-ai revoltat împotriva felului ușuratic în care trata căsătoria, te-a părăsit. Ar fi făcut același lucru după ce s-ar fi plictisit de tine, subliniase Eunice. În locul tău aș divorța pentru că nu se va mai întoarce.

Diana refuzase până de curând ideea divorțului. Dar după o ieșire cu Eunice și Paul când acesta o condusesese acasă și încercase s-o sărute, îl respinsese cu vehemență. Văzând asta, el exclamase:

– M-am plictisit să tot fiu respins, Diana!

– Îmi pare rău, Paul, să nu crezi că n-am apreciat prietenia ta, dar eu sunt încă măritată cu Jason și...

– Știi asta prea bine și cred că este momentul să faci ceva în acest sens.

– Adică să divorțez?

– Da, atunci vom putea fi mai mult decât prieteni, ne vom putea căsători chiar.

– Va trebui să iau legătura cu Jason, nu pot divorța fără să-i spun și nu știu de unde să-l iau, îi spuse ea cu gravitate.

– Nu cred că este nevoie, un avocat bun poate rezolva aceste probleme.

– Atunci cred că asta trebuie să fac. Voi lua legătura cu un avocat și o să te țin la curent.

Dar n-o făcu, ci se duse din nou la tatăl ei ca să-l întrebe dacă mai știa ceva despre Jason, pentru că voia să ia legătura cu el. Acesta o privise nedumerit câteva clipe, apoi se ridicase din fotoliul lui preferat din casa din Chelsea unde locuia, și-și turnase o băutură.

– De ce mai vrei să iei legătura cu el? Nu ți-a răspuns nici data trecută.

– Paul vrea să mă căsătoresc cu el, îi explică ea.

– Și tu vrei să-l iei?

– Nu sunt încă hotărâtă. Îmi place Paul. S-a purtat foarte frumos cu mine întotdeauna, dar n-aș vrea să mă grăbesc și să mai fac o greșală.

– Așadar căsătoria cu Jason a fost o greșală?

– Nu, răspunse ea foarte hotărâtă, apoi ezită: de fapt, nu știu. Am fost căsătoriți foarte puțin timp, am stat împreună la fel de puțin și nu pot spune că-l cunosc. Tată, ce să fac?

Tatăl ei o privi pe deasupra paharului din care bea.

– Draga mea, cred că ai nevoie de o mică vacanță. Pleacă din apartamentul în care stai, departe de prieteni, undeva unde nu te cunoaște nimeni. Cred că mai ai concediu?

– Da, două săptămâni, dar i-am promis lui Eunice că voi merge cu ea în Grecia.

Chris se încruntă.

– Nu cred că Eunice îți poate rezolva problema. Este sora lui Paul și te-ar putea influența. Ar fi mai bine să mergi cu mine peste o săptămână, în America de Sud. Mergem mai întâi în Venezuela apoi în Ecuador, iar dacă avem timp, și în Peru. Mă gândeam să mă însoțești așa cum făcea mama ta. Voi avea de lucru dar îmi voi face timp și pentru tine.

Diana fu bucuroasă să-l însoțească și astfel ajunsese la Quito; iar acum, tatăl ei era rănit, într-un spital undeva la marginea junglei, iar Jason dormea în patul ei.

Nu-și mai simțea picioarele; va trebui să se miște, să scape de senzația de amorteală. Când se ridică înfrigurată se gândi ce bine ar fi dacă s-ar strecura sub pătura alături de Jason.

El adormise la loc și nu va simți că se culcase și ea în același pat, mai ales că-i promisese că va fi în siguranță. Intenționând doar să scape de frig și să-și poată întinde picioarele, Diana se îndreptă spre pat, se culcă într-un

colț și se acoperi cu pătura. Imediat fu învăluită de o senzație foarte plăcută de căldură, emanată de corpul lui Jason. Adormi imediat. Deodată, rămase fără pătură, deschise ochii speriată și simți mâna lui Jason așezată peste ea. Cu gura uscată, cu inima bătând ca o pasăre speriată, nu mai făcu nici o mișcare. Se întrebă ce ar trebui să facă. Să se întoarcă cu fața spre el, să-l înlănțuie cu brațele, să-l trezească... dar Jason își ridică brațul cu care o ținuse de pat. Simțindu-se eliberată ea nu știu cum să reacționeze. Jason se întoarse pe o parte și murmură:

– Încearcă să te odihnești, Diana, ziua de mâine nu va fi prea ușoară.

Diana se relaxă și adormi imediat, liniștită de glasul lui.

Se trezi cu soarele în ochi, clipi de câteva ori și se întrebă dacă ceea ce se întâmplase noaptea trecută era adevărat. Întoarse capul. Patul era gol; Jason dispăruse. Se ridică sprijinindu-se într-un cot și se uită la scaunul pe care el își aruncase jacheta și cămașa. Era gol.

Deci soțul ei plecase din nou fără a-i lăsa vreun mesaj. Se ridică, făcu duș și se îmbracă într-o rochie de jerse gri. Tocmai când se ruja sună telefonul. Ridică receptorul imediat, cu teama că un torent de cuvinte spaniole se va auzi de la cealălalt capăt al liniei și ea nu va înțelege mare lucru.

– Te-ai trezit, leneșo! Ce zici să luăm micul dejun împreună iar eu să-ți spun ce-am aranjat pentru a te duce la Puno? zise Jason. N-am apucat să discutăm noaptea trecută.

– Unde ești? îl întrebă ea.

– În holul hotelului. Cobori în trei minute?

– Hai să zicem în cinci.

Când ajunse ea, Jason pășea în sus și-n jos, ca un animal în cușcă. Era proaspăt bărbierit dar purta aceleași haine. Diana nu putu să ignore faptul că femeile care treceau prin holul hotelului întorceau capul după el. Făcea notă discordantă cu restul bărbaților care erau majoritatea negricioși, cu părul lui blond, ochii albaştri și tenul foarte bronzat. Simți fiori când văzu că se îndreaptă spre ea.

– L-am sunat pe Gary Fawcett, îi spuse el imediat ce o văzu. Este directorul companiei petroliere de aici. Mi-a spus că tatăl tău a traversat noaptea fără probleme, și s-a oferit să ne ducă la Puno.

– Trebuia să-i ceri permisiunea ca să mă duci acolo?

– Nu tocmai, dar cei care lucrează în acest domeniu vor să știe cine se află prin preajmă când se fac explorări. Se tem de spionaj din partea altor firme. Gary și-a exprimat regretul pentru ce s-a întâmplat cu Chris și așteaptă să-și revină.

– N-am crezut că atâta lume este îngrijorată pentru tatăl meu.

Jason o privi, cu capul lăsat într-o parte.

– Gândești cam ciudat despre oameni în general și despre mine în particular. De ce n-aș fi îngrijorat pentru tatăl tău? Este un bărbat pe care-l admir... Jason se întrepuse pentru că tocmai atunci apăru chelnerul cu meniul. Ce vrei să mănânci? Ai încercat sucul de naranjilla? Dacă nu, ar trebui s-o faci. Se găsește numai aici, în Ecuador.

El o uimise făcând comanda în spaniolă.

– N-am știut că vorbești limba asta atât de bine.

– Am trăit în acest oraș primii opt ani ai vieții, după care m-am mutat în Texas. Atunci când vorbești o limbă în copilărie o uiți mai greu. Iar faptul că vorbesc spaniola m-a ajutat să primesc această slujbă la ultimele explorări care se fac aici, spuse el, apoi o privi o secundă și remarcă: ți-ai schimbat coafura?

Diana duse instinctiv mâna la cap. Dintr-o dată i se păru că făptuise o crimă tăindu-și părul.

– L-am tuns, așa se poartă.

– Îmi plăcea mai mult așa cum era.

Se lăsă o tăcere ciudată și prelungită. Conștientă că Jason o studia, Diana începu să privească în jur peretii, tavanul, draperiile, mobila, cu toate că mai mâncase aici și avusese ocazia să le admire. Chelnerul le aduse naranjilla, iar ea începu să amestece conținutul, apoi gustă. Era un amestec de portocale și gutui decise ea. În fața ei apărură farfurii cu șuncă și omletă, apoi cafeaua

aromată. Diana își aminti de vremurile când luau micul dejun împreună, mai ales de ceea ce întâmplase ultima dată. Își mai aminti că îl întrebase pe tatăl ei cu câțva timp în urmă dacă mai știe ceva despre Jason și acesta se eschivase sugerându-i să scrie la firmă. În același timp se gândi cum să aducă în discuție tema divorțului.

Dar deodată, simțind o durere puternică în stomac nu mai putu să mănânce.

Jason observă că ea lăsase mai mult de jumătate din mâncare pe farfurie bând în schimb două cești de cafea, dar continuă să-și mănânce partea fără să facă vreun comentariu.

După ce termină de mâncat își aprinse o havană.

– Nu-mi amintesc să fi fumat până acum, Jason, ce s-a întâmplat? Faptul că el ajunsese să aibă un obicei sau viciu despre care ea nu știa începuse s-o irite, aducând la suprafață simțul de posesiune, de care reușise să scape o vreme.

El o privi prin norul de fum.

– Amândoi ne-am schimbat, Diana. Tu ți-ai tăiat părul, iar eu m-am apucat de fumat. Am avut un motiv pentru asta. Alungă muștele din junglă, replică el, apoi o întrebă pe un ton sarcastic: crezi că trebuia să ne cerem unul altuia permisiunea să ne schimbăm?

Diana, care ținea mâinile sub masă, strânse pumnii revoltată. Trebuia să-și păstreze calmul.

– Dacă ai terminat de mâncat ar fi bine să plecăm, zise el. Am făcut o rezervare la un avion care pleacă spre Puno la amiază. Mai ai ceva de făcut la Quito înainte de plecare?

– O, am uitat, trebuia să iau masa cu Maria Suarez, astăzi! exclamă ea. Tata este bun prieten cu soțul ei.

– Știu asta. Dar cum ai reușit să vii aici? Nu mai lucrezi la Amy Paget?

Diana se miră că el își amintea numele acelei mici companii. Jason dispăruse din viața ei atât de brusc și definitiv încât nu mai spera că-și amintește nimic legat de ea.

– Mai lucrez și-mi merge destul de bine, modelele mele sunt foarte căutate, zise ea în dorința de a-i demonstra că nu pierduse timpul tânjind după el.

– Te felicit, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai venit aici cu Chris?

Acum era momentul să aducă în discuție problema divorțului, dar nu se simți în stare s-o facă. Ridică privirea și întâlnește ochii lui albaștri care o studiau printre dărele de fum. I se adresează cu nervozitate.

– Tata m-a rugat să-l însoțesc. Mi s-a părut grozav să văd această parte a Americii de Sud. Este fascinantă.

– Ai vizitat Quito?

– Da, zise ea zâmbind pentru prima dată de când se văzuseră. A fost mai greu să mă obișnuiesc cu altitudinea. Mi se părea că sunt pe un țărm ciudat, de vis.

– Da, unde a dus-o Peter Pan pe Wendy, completă el.

Pe moment, Diane i se păru că magia clipelor trecute în compania lui revenise, ca pe vremea când ea era Diana, zeița vânătorii, iar el, Jason rățăitorul, din mitologia greacă.

– După ce o să mergi în junglă acest sentiment se va amplifica, iar când vei pleca de acolo nu vei mai fi aceeași.

Diana se înfioră. Oare Jason se justifica pentru faptul că nu mai era același? Jungla îl schimbase? Profită de ocazia că el n-o mai privea pentru a-i observa din nou cearcănele negre de sub ochi, obrajii supti, linia încrâncenată a gurii, care cândva era mereu pregătită să zâmbescă. Arăta acum ca un bărbat care a depășit de mult limitele suportabilului.

– Maria a fost o gazdă perfectă, trebuie să-i spun că nu pot veni la masă din cauza accidentului suferit de tata.

– Nici o problemă, zise el, stingând havana. O s-o sunăm de la aeroport. Ți-ai făcut bagajele?

– Nu, nici nu m-am gândit la ele. Va trebuie să le iau cu mine ca să eliberez camerele.

– Bine, du-te și împachetează iar eu voi achita hotelul.

– Cu ce bani, Jason? Eu nu am pentru că de problema asta se ocupa tata.

– Nu te mai lamenta, voi plăti din banii companiei. Împachetează și lucrurile lui Chris. Și schimbă-te cu ceva mai comod.

Ce obișnuit era el să-i comande ca unei școlărițe. Dar apoi se gândi că atitudinea ei îl făcea să se comporte așa, poate nu părea capabilă să-și poarte de grijă. De fapt era fericită că Jason se afla acolo, că avea grijă de toate.

Împachetă repede și de-a valma, înghesuind hainele în cele două valize, apoi se îmbracă într-un costum de jeans și o bluză bleu.

Jason o aștepta în hol. Se uită la valize și spuse:

– Nu le vom putea lua pe amândouă. Va trebui să le refaci acasă la Maria și să pui într-una singură ce-ți trebuie pentru tine și Chris. Apoi restul lasă-l la Maria până la întoarcere. Nu te va refuza.

– Vorbești de parcă ai cunoaște-o bine, remarcă ea urmându-l afară din hotel unde-i aștepta o mașină.

– O cunosc foarte bine, confirmă el deschizându-i portiera.

– Mașina este a ta? îl întrebă ea observând că se așeza spre locul șoferului.

– Pui prea multe întrebări, Diana, zise el privind-o sarcastic. Nu, nu este. Este a lui Gary Fawcett. Mi-a împrumutat-o aseară ca să ajung aici. Acum, lasă vorba.

– Nu știu cum o să-i explic Mariei că suntem căsătoriți dar nu... începu ea.

– Dar ce nu? zise el accelerând.

– Nu stăm împreună, îi răspunse ea cu nervozitate.

– Că suntem separați?

– Da, n-am mai trăit împreună de peste un an.

– Nici înainte n-am apucat să ne plictisim, remarcă el, iar Diana, redusă la tăcere de acest adevăr se mulțumi să privească peisajul de vis pe care-l lăsau în urmă.

Traversau noua zonă rezidențială. Diana mai trecuse pe aici și remarcase că nici o casă nu semăna cu alta. Cele mai multe erau în stil spaniol, clădiri roz cu verde, cu arcade deasupra ferestrelor. O altă casă, în stil suedez, avea acoperișul în pantă care parcă mai avea nevoie doar de zăpadă pentru a părea autentic. În spatele ei se afla o alta care părea făcută din cutii, iar ferestrele erau rotunde, ca niște hublouri. Pentru a completa parcă această atmosferă eterogenă se adăuga un castel scoțian în miniatură, cu turla și bastioane.

– Eu nu mi-aș face probleme dacă ar trebui să-i explic Mariei, zise el după un moment de tăcere, de parcă ar fi avut nevoie de un răgaz pentru a se gândi la situația nou creată. Sancho știe ce s-a întâmplat cu Chris pentru că l-am sunat eu aseară înainte de a veni la tine. I-am spus despre noi așa că știe și Maria. Fiind suporteri înfocați ai instituției căsătoriei se vor fi mirat de comportamentul nostru dar sunt niște oameni deschiși și civilizați, nu vor pune întrebări și ne vor accepta așa cum suntem. De asta îmi plac atât de mult.

Jason insinua cumva că ea nu accepta oamenii așa cum sunt? Intraseră deja în oraș pe o stradă foarte aglomerată. Pe trotuar lumea trecea în diferite sensuri. Erau funcționarii cu obișnuitele lor serviete, soldați în uniformă, grupuri de școlărițe, nevestele care se întorceau de la piață cu coșurile pline, indieni cu ponchouri colorate și pălării de panama. Jason o luă pe o străduță laterală, se vedea că le cunoștea foarte bine și intră pe sub o boltă decorată cu fructe și flori într-o curte în stil baroc, care aparținea familiei Suarez.

Tăcerea era întreruptă doar de susurul apei dintr-o fântână arteziană și de ciripitul păsărilor adunate într-un portocal. Cactuși uriași creșteau printre plăcile mozaicului. Vase mari Majolica, de o vechime considerabilă, se puteau vedea prin curte, multe dintre ele cu smalțul crăpat.

– Este unul dintre cele mai frumoase locuri din Quito, îndrăzni Diana, privind în jur încântată, așa cum făcuse ori de câte ori venise aici.

– Și mie îmi place mult, admise el tocmai când una dintre ușile mari se deschise și în cadrul ei apărură neobosita Maria Suarez. Contrastul dintre dinții albi și tenul măsliniu era destul de puternic, iar cerceii mari, de aur, păreau că i se așază direct pe obrajii bucălați. Ea-l îmbrățișă cu dragoste și exuberanță pe Jason, așa cum o poate face numai o persoană de origine latină.

– Jason, como esta usted? exclamă ea zâmbindu-i. El îi răspunde în spaniolă și făcu un gest către Diana. Și ea fu imediat îmbrățișată strâns la pieptul imens al Mariei.

– Diana, îmi pare rău de Christopher. Ce vei face?

– O duc la Puno să stea cu el. O să plecăm pe la prânz, mai zise el iar Diana își aminti cum intrase el de repede în discuție cu mătușa Gertrude când venise să se însoare cu ea.

– Bueno, zise Maria. Așa trebuie. Când avem probleme simțim nevoia să-i avem în preajmă pe cei dragi. Intrați în casă. Beți o cafea?

– Nu, Maria, mulțumim, dar ai putea să ne ajuți cu altceva, începu Jason.

– Con mucho gusto, răspunde Maria. Despre ce este vorba?

– Diana are prea multe bagaje pe care nu le putem lua în avion. Ar putea să le refacă aici și să lase o parte dintre ele la tine?

– Sigur că da. Du bagajele în dormitorul mic în care ai stat tu, amigo, și în timp ce eu o voi ajuta pe Diana să le aranjeze, Ximena îți va face o cafea bună. Trebuie să vină și Ramon. Abia așteaptă să te vadă.

Dormitorul despre care vorbea Maria era foarte spațios iar ferestrele dădeau în grădină. Era mobilat ca și restul casei, cu mobilă spaniolă făcută dintr-un lemn închis la culoare care contrasta cu pereții albi.

Maria începu să se ocupe de bagaje în stilul ei meticolos.

– Este foarte cald și umed acolo, Diana, de aceea bumbacul este cel mai indicat. Văd că ai bluze, rochii și pantaloni de bumbac. Vei avea nevoie și de haine pentru Christopher, nu?

– Da, câteva cămăși și pantaloni, zise Diana. Apoi nu se abținu s– o întrebe: Maria, crezi că este bine să rămână în spitalul din Puno?

– Da, draga mea. Este recent construit, are echipamente moderne, medici cu înaltă calificare din Statele Unite. Dar nu-ți face probleme, Jason este cu tine și te va ajuta, așa cum ar trebui să facă un soț bun.

– Probabil ți se pare ciudat că... n-am spus nimic despre el până acum, zise Diana, aruncându-i o privire vinovată.

– Nu mi s-a părut ciudat, îi cunosc pe englezi și știu că evită să vorbească despre problemele lor, replică Maria, împăturind o cămașă cu o dexteritate care atrase invidia Dianei. Nu mi-a fost greu să ghicesc că ești soția lui Jason. Aveai același nume de familie cu al lui.

– N-am știut că el este aici, în Ecuador, tata nu mi-a spus.

– Cât despre Christopher, ce să-ți mai spun? Te iubește mult, querida, mereu își făcea probleme pentru tine.

– Adevărat? se miră Diana. Ce ciudat că fusese nevoită să străbată mii de kilometri ca să afle asta! Știai că Jason este căsătorit? Ți-a spus?

– Si, am știut, dar nu de la el. Nu ți-a menționat numele nici măcar în lunile în care a stat aici, după accident.

– Accident? Ce accident? întrebă ea amintindu-și cicatricele de pe trupul lui Jason.

– N-ai știut? exclamă Maria. O, ce oameni reci sunteți voi, cei din nord! Cum am putea noi, cei de aici, să vă înțelegem?

– Te rog, Maria, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o imploră Diana.

– Să ne așezăm un moment, zise Maria arătându-i o canapea cu husă de damast bej. S-a întâmplat la vreo două săptămâni de la sosirea lui aici. Una dintre sondele pe care abia o ridicaseră a căzut prinzând un om sub ea. Jason a încercat să-l salveze. Dar schela s-a surpat și o masă de oțel a căzut peste ei. A fost grav accidentat, dar din fericire el este un bărbat puternic, altfel n-ar fi rezistat. Pe atunci nu era deschis spitalul de la Puno așa că a fost transportat la Quito. A suferit foarte mult, querida, i-au trebuit șase luni să se pună pe picioare. Pe urmă a venit să stea aici la noi în camera asta. O, acum realizez că n-ar fi trebuit să-ți spun, ești foarte palidă, sper că nu leșini.

– O să-mi revin imediat, zise Diana, te rog continuă.

– Querida, Sancho al meu, după cum știi, este acționar la compania petrolieră. A fost prieten cu tatăl lui Jason și știe cum a murit aici, în această țară. L-a vizitat pe Jason la spital și când a venit acasă, eu am observat că este cam tăcut și gânditor. Mi-a spus că trupul lui Jason s-a vindecat dar nu-i place starea lui de spirit. Din cauza depresiei nu-și putea reveni complet. Din acest motiv l-am invitat aici, să stea cu noi. Eu știu să am grijă de un bolnav iar nepoata mea, Rosa, care se afla aici m-a ajutat și ea. Am stat mult de vorbă cu Jason dar nu mi-a pomenit niciodată de tine deși eu am bănuțit că este vorba de cineva, o femeie. De câte ori încercam să aflu, schimba subiectul. Ce s-a întâmplat cu voi, Diana, de ce n-ați putut fi fericiți?

– Am fost o vreme, dar apoi ne-am certat, murmură ea.

– V-ați certat? Și ce dacă? Și eu mă cert cu Sancho, dar după câteva clipe dăm totul uitării.

– Au fost probleme serioase, Jason m-a mințit, se apără Diana. Eram căsătoriti doar de șase luni și el... avea pe alta. Diana se opri; spusese prea mult.

– Înțeleg, zise Maria cu blândețe. Te-ai simțit lezată și ai lovit la rândul tău. Apoi a intervenit mândria și uite unde ați ajuns. Este păcat când ai un bărbat ca Jason. El nu are nevoie decât de căldură, bunătate și înțelegere de

la o femeie, tocmai pentru că este un bărbat foarte dur. Mă voi ruga pentru tine, în speranța ca toată căldura de aici să topească gheața care ți s-a format în jurul sufletului și să fii liberă să iubești din nou. Iar acum să mergem să bem cafeaua. Ramon va vrea să te vadă și să-ți spună cât regretă ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

Se întoarseră în salon, o încăpere mare cu grinzi, până la nivelul tavanului. Podeaua strălucitoare, era parțial acoperită de un covor cărămiziu, iar ferestrele erau larg deschise, spre grădină. Se așezară pe o sofa cu picioarele de lemn sculptat și băură din cești delicate de porțelan.

Ramon era un băiat înalt și uscățiv, cu părul negru, ondulat și o aluniță pe obrazul drept, cu nasul acvilin ca ciocul unei păsări de pradă. Când o văzu pe Diana se apropie de ea, îi luă ambele mâini și începu să le sărute.

– Sunt dezolat, zise el.

– De ce? întrebă ea observând în același timp că Jason venea și el dinspre grădină, iar Maria ieșise înaintea lui. Ce vrei să spui?

– Tocmai am aflat că sunteți măritată cu namila de acolo, zise el arătând spre Jason.

– Dar știai că sunt măritată, purtam verighetă, spuse ea ridicând mâna pe care strălucea inelul.

– Am observat-o, si, dar am crezut că sunteți văduvă. Veți afla că nu sunt singurul dezolat din familie...

– Diana? Ești gata? Trebuie să plecăm, zise Jason pe obișnuitu-i ton dur pentru ca mai apoi când i se adresă lui Ramon s-o facă pe un ton jovial. Muchacho, poți să-ți păstrezi vorbele dulci pentru colegele de facultate.

– Muchacho? repetă băiatul. Nu mai sunt de mult un puști.

– Așa crezi? îl sfidă Jason. Mai ești încă legat de fustele mamei.

Jason începu să râdă.

– Nu trebuia să-l necăjești pe Ramon, îl dojeni Diana când ieșiră, după ce-și luă rămas– bun de la Maria. Nu făcea nimic rău.

– Nu la răul pe care ți l-ar fi putut face m-am gândit eu, zise Jason pe același ton rece și tăios, mă interesa răul pe care i l-ai face tu.

– Nu te înțeleg! Ce rău să-i fac eu lui Ramon?

– La vârsta asta, Ramon este ușor impresionabil. Iar pericolul cel mai mare ar fi să se îndrăgostească. Caută femeia ideală și poate avea impresia că aceea ești tu. Ești conștientă că ai fost întotdeauna o provocare pentru bărbați, sau mai bine zis o tentație, deși acum te-ai mai maturizat puțin.

– Mă faci să mă simt ca una dintre acele femei care fac totul în mod conștient pentru a duce un bărbat la pierzanie, obiectă ea căutându-și ochelarii de soare în poșetă.

– Sirenă este cuvântul care te caracterizează perfect, continuă el. Tentezi bărbatul care pornește în urmărirea ta, știu asta pe pielea mea. M-ai făcut să cred că ești ceva deosebit cu pielea ta foarte albă, părul blond, în rochia aceea care ți se asorta cu ochii, cu promisiunile pe care le făcea această gură cu buze senzuale, trupul tău minunat. Dar ce am găsit dincolo de acestea toate? Nimic.

Această condamnare a relației lor îi aduse în minte felul în care se cunoscuseră. Diana strănse din pumni până când unghiile i se înfipseră în carne. Vedea totul, celelalte mașini, trecătorii, clădirile printr-o ceață roșie, diafană, luptându-se cu durerea provocată de felul în care prezenta el relația lor. Ieșiră din oraș îndreptându-se spre autostrada care ducea la aeroport, înainte ca ceața să se ridice și să vadă normal din nou.

Când ajunseră la aeroport durerea mai slăbise din intensitate, locul ei fiind luat de dorința de a-l răni așa cum o rănisese și el. Toată frustrarea din ultimele cincisprezece luni izbucni revărsându-se ca un vulcan care-și scuipă lava incandescentă.

– Te-am decepționat, așadar. Diana se trezi vorbindu-i cu voce tare, lucru care o surprinse și pe ea. Crezi că numai tu te-ai simțit așa? La mine te-ai gândit vreun moment? Am fost prea tânără, lipsită de experiență și prea romantică, așa că ți-am căzut pradă foarte ușor, te

vedeam ca pe simbolul masculinității și am făcut prostia să cred că te-ai îndrăgostit de mine, că ai renunțat la libertatea ta pentru mine. Dar n-a fost vorba de așa ceva. N-ai avut nici un moment intenția să devii un soț adevărat. Am fost doar femeia la care te opreai din când în când, femeia din Londra...

– Nu este adevărat, Diana, o opri el.

– Atunci de ce ai plecat cu atâta ușurință și ai refuzat dialogul? De ce nu mi-ai răspuns la scrisoare? Pentru că nu mă mai doreai, acesta este răspunsul.

Ghemuită pe locul ei, Diana își simțea inima bătând puternic și sângele pulsând. Jason intră în parcare aeroportului și opri mașina. Se făcu liniște, o liniște grea, apăsătoare. Jason se întoarse s-o privească.

– Așadar astfel ai văzut tu relația noastră, începu el. Și cred că știu cine te-a ajutat s-o vezi așa, draga ta prietenă, Eunice care, din gelozie, a făcut tot posibilul ca eu să par un personaj negativ.

– Nu ea este de vină... Apoi Diana se opri de parcă ar fi avut o revelație și continuă: de ce să fie ea geloasă pe mine?

– Dacă tu nu știi, nu sunt eu acela care să-ți deschidă ochii. Dar aș vrea să-ți lămuresc totuși câteva aspecte. Când am plecat în acea zi după cum mi-ai reproșat, mă duceam la Houston, și tu știai. De acolo am fost trimis la Quito, unde am preluat funcția de șef al exploatărilor.

Acum vine partea pe care nu mă aștept s-o crezi. Intenționam să-ți scriu și să-ți cer să ne stabilim aici, unde să vin și eu atunci când nu lucrăm în junglă. Dar înainte de asta am avut câteva probleme de lămurit pe șantier. Ceea ce s-a întâmplat acolo, a făcut imposibil să-ți scriu.

– Știu, accidentul... mi-a spus Maria, începu ea pe un ton umil. Durerea pe care o simțea se amplifică și mai tare la gândul că el suferise iar ea nu-i fusese alături.

– Atunci când mi-am mai revenit, continuă el, am primit și scrisoarea ta care a sosit la trei luni după ce ai trimis-o. Ți-am mai spus ce cred despre dorința ta de a mă ierta. Neavând la bază încrederea, era o minciună. Atâta timp cât gândeai așa, nu aveam nevoie de tine. De aceea nu ți-am răspuns și am sperat că într-o bună zi te vei maturiza și vei încerca un alt mod de abordare sau... vei divorța.

Diana își mușcă buzele. În mașină se făcuse foarte cald și simți broboane de sudoare adunându-i-se pe frunte. Subiectul divorțului, care zăcuse ca o stâncă sub apele gândurilor ei în ultimul timp, ieși la suprafață în toată urâtenia lui și ea se înfioră numai la gândul acesta, căci nu asta își dorea.

– Îmi pare rău că ai suferit din cauza aceluia accident, începu ea, într-o încercare disperată de a-l face să știe că-i păsa de el și de starea lui. Aș fi vrut să mă anunți și pe mine...

– Și cu ce ar fi schimbat asta situația?

– Aș fi venit să fiu alături de tine!

– Să mă ții de mână și să-mi spui că m-ai iertat? Nu, mai bine că n-ai aflat! După ce am citit scrisoarea rece pe care mi-ai trimis-o am fost fericit că n-am informat compania că m-am însurat, și că nici unchiul Bill din Texas, singura mea rudă, n-a aflat de existența ta.

Diana întoarce capul pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Nu voia să-l lase să vadă cât de tare o afectaseră vorbele lui.

– Sper că ai înțeles corect mesajul meu, continuă el, nu am nevoie de iertarea ta pentru că n-am făcut nimic pentru care să trebuiască să fiu iertat. Așa după cum spune nu știu care poet, ți-am fost credincios în felul meu, în pofida poveștilor pe care ți le-a turnat Eunice.

– Dar m-ai mințit în legătură cu vizita la Paris, n-ai putut să-mi spui motivul, și asta este tot ca o minciună.

Jason luă o mină exasperată. Apoi coborî furios.

– Ce rost ar avea să-ți explic? Coboară ca să încui mașina. O las aici pentru ca Gary s-o poată recupera. Dacă continuăm discuția pierdem avionul și altul nu va mai pleca prea curând în direcția Puno. Grăbește-te!

Capitolul 4

Când văzu avionul cu care urmau să zboare spre Puno, Diana înțelese de ce insistase Jason să ia un singur bagaj: era un avion mic bi-motor, cu locuri doar pentru șase sau șapte pasageri.

Era vopsit în albastru și alb și în comparație cu avioanele de croazieră cu care era ea obișnuită să zboare i se părea o vrăbie zburătăcită. Motoarele erau pornite când Jason o grăbi către scară. Imediat ce se închise ușa, zgomotul din interior crescuse, iar avionul începuse să ruleze pe pistă.

După ce puse bagajul ei undeva, în spatele avionului, Jason o conduse spre cele două locuri libere și-i spuse să-și lege centura. După cum se vedea nu exista nici o stewardesă. Era un avion în care trebuia să te descurci de unul singur. În câteva minute aparatul decolă și o luă spre munți. De sus, Quito se vedea ca o mare cupă de

înghetată roz și albă așezată pe o farfurie verde. Renunță la a mai privi pe hublou. Uitându-se în interiorul avionului observă o fețiță de vreo zece ani, îmbrăcată într-o rochie de un roșu strălucitor, purtând la gât un colier făcut din pene și mărgele. Părul negru îi era strâns la spate, iar fața îi strălucea de curățenie. După forma nasului și culoarea tenului Diana realizează că era vorba despre o indiană. Lângă ea stătea o altă femeie, tot indiană, cu un sugăr în brațe, și un bărbat de aceeași origine care din când în când se întorcea să se uite la fețiță. În spatele Dianei stătea Jason și în urma lui un bărbat pe care acesta părea că-l cunoaște foarte bine.

Privind din nou pe hublou Diana văzu un râu care la un moment dat se îngusta într-atât încât părea un șarpe zăcând la soare în iarba verde.

– Ce râu este, Jason? îl întrebă ea întorcându-se spre el.

– Rio Napo, un afluent al Amazonului. Aici a lucrat tatăl meu mai mulți ani, la explorări.

– Și? A găsit ceva? Diana realizează nu fără oarecare emoție că era pentru prima oară când intra în lumea în care lucra el, care-i fusese interzisă cât se aflase la Londra.

– A găsit ceva dar nu îndeajuns pentru a face ca proiectul să fie viabil. Acum l-am preluat eu; mai sunt multe teste și explorări de făcut, destule încât să mă țină câțiva ani în țara asta.

Diana primi aceste informații ca un nou mesaj pentru ea. Prin aceste vorbe el o informa că va mai sta în Ecuador, dar înainte ca ea să se întrebe ce efect ar putea avea asta asupra ei, avionul schimbă cursul spre nord, pierzând din înălțime. Copilașul începu să plângă. Părinții indieni începură să se agite discutând în limba lor, speriați și ei de căderea avionului. Diana întinse mâna spre fetiță pentru a o liniști și aceasta îi răspunse cu un zâmbet. Pilotul avionului se întoarse și strigă ceva în limba lui către ceilalți indieni. Avea un chip frumos bronzat, iar cu vorbele lui se pare că îi liniștise pe cei din interior.

– Pilotul este Ted Turner, zise Jason, este misionar și medic. El și tovarășii lui au făcut multe pentru indienii din aceste zone. Triburile de aici au fost decimate de bolile aduse de albi. Ted și ai lui au reușit să-i convingă să se vaccineze, mai ales împotriva pojarului. A fost o cale de a le arăta că nu toți albi sunt exploataatori.

– De aici încolo jungla pare de nepătruns, remarcă Diana.

– Poate, dar nu este așa, niciodată n-a fost de nepătruns. Înainte ca spaniolii să aducă bolile cu ei, existau mari concentrări de oameni pe malurile râului. Iar predecesorii micii tale prietene continuă el arătând spre micuța indiană, le-au ținut piept cu săgețile lor otrăvite. Erau indieni Jivaro, renumiți pentru faptul că puteau să

strângă în pumni un craniu până ajungea la dimensiunea unei portocale. Dar nu trebuie să te sperii, au renunțat la aceste practici. Pornirile lor sălbatice au mai fost temperate de misionari. Cred că vom ateriza în câteva minute, dar la Puno coborâm doar noi doi și petrolistul de acolo. Ted are de lăsat niște medicamente, apoi va transporta această familie în satul natal. Se pare că bebelușul a avut probleme intestinale, iar Ted i-a dus la Quito să-l opereze.

Spre surprinderea ei, Diana constată că Jason se preocupa de starea localnicilor. Micul avion ateriză fără probleme pe un câmp deschis. Atinse pământul cu ușurință apoi mai hurducăi înainte de a se opri. Întrucât nu exista o scară pentru pasageri, fură nevoiți să sară în iarba înaltă și umedă. Aerul era cald și umed și se îndreptară după această aventură spre coliba care ținea loc de aeroport la Puno. Diana avu sentimentul că a intrat într-o saună. Imediat trupul i se acoperi de broboane de sudoare iar hainele i se lipiră de corp.

Deodată, de undeva de sus, apăru un elicopter care părea o libelulă uriașă. Paletele rotorului retezară crengile copacilor, speriiind păsările care se risipiră în toate direcțiile. Nici nu aterizară bine că și apărură câțiva bărbați cu haine de camuflaj îndreptându-se spre aeroport.

Numele care era vopsit pe elicopter era scris și pe ușa unui camion spre care o conduse Jason și ea observă că

erau și alți pasageri. Bărbații care coborâseră din elicopter se îngrămădiră și ei, salutându-l pe Jason. Unul dintre ei se înghesui pe scaunul de lângă ea. Îi zâmbi și se prezentă: Ted Gordon.

Apoi începu să discute cu Jason care conducea și Diana constată că engleza vorbită de el era la fel de inteligibilă ca și limba indienilor din avion.

Spre uimirea ei, Puno nu era doar o mică așezare ci o localitate ridicată pe un deal, pe lângă care odinioară trecea un râu. Acum nu mai exista decât albia secată. Chiar de la distanță se putea vedea numaidecât influența spaniolă la bisericile cu două turle care dominau casele cu pereții vopsiți în alb, dar înverziți din cauza mușchiului care creștea foarte viguros. Existau și bungalous moderne ridicate pe drumul dinspre aeroport, structuri de beton și sticlă care apăreau ca niște degete retezate din mijlocul celorlalte construcții.

Pe strada principală Jason opri pentru ca să coboare bărbații care alcătuiau o echipă de salvare, și veniseră în localitate pentru o zi și o noapte, cât erau liberi. Din nou rămaseră singuri.

– Puno este mai mare decât mă așteptam, zise Diana.

– Abia acum începe să se dezvolte, mai ales datorită prospecțiunilor care se fac aici, s-a găsit destul de mult petrol. Dar și înainte a fost o așezare prosperă. Principala industrie era cea a alcoolului extras din tres-

tia de zahăr. Familia Mariei a condus operațiunile aici timp de mulți ani. Vei vedea numele lor pe multe dintre clădirile din partea de nord – Guillermo Ltd Puno. Localitatea prezintă și atracție turistică, fiind una dintre porțile spre junglă. Am ajuns.

Jason întoarce într-o piațetă. Pe una dintre laturi se afla o biserică din chirpici, cu un singur turn. În fața ei Diana văzu o clădire de lemn cu o verandă, unde, cu litere mari, era scris Grand hotel. Jason opri camioneta în fața hotelului și coborî. Dezlipindu-se de bancheta mașinii, Diana coborî și ea din vehicul în noroiul străzii.

În atmosfera tăcută a străzii auzea zgomotul făcut de apa care cădea pe piatră și ridicând privirea observă un copac imens aflat în mijlocul piațetei. Ramurile sale mari aveau frunziș bogat și se răsfărgeau deasupra unei fântâni de piatră. Apa din fântână formase o baltă în care se reflecta turnul alb al bisericii. O indiană cu fața ascunsă de o pălărie panama, cu fustele largi, vindea lămâi și portocale dintr-un coș, care păreau niște pete de culoare în acea zi mohorâtă și ploioasă.

– Aici stau când ajung prin locurile astea, o informă Jason pe când urcau treptele de lemn care scârțiau la fiecare pas. În verandă, pe lângă măsuțele vechi de lemn, se mai aflau câteva scaune și șezlonguri.

– Ți-e foame? o întrebă Jason deschizând ușa hotelului.

– Puțin. De fapt, setea mă chinuiește mai mult.

– O să-ți duc valiza în camera mea și după ce mâncăm ceva o să te duc la spital, îi spuse el.

Proprietara hotelului era o femeie planturoasă, cu o figură frumoasă strălucind de bucurie. Îl salută pe Jason și fu bucuroasă că o adusesse și pe Diana, deși ea venise cu o ocazie nefericită. Vorbea engleza cu accent nemțesc, își spuse Diana.

Camera lui Jason avea pat dublu, iar ferestrele dădeau spre piațetă. Baia era mică și la fel de veche ca și restul hotelului dar instalațiile erau în stare de funcționare. Fu fericită să poată face duș și să-și treacă pieptenele prin părul care din cauza umidității se lipise în șuvițe inestetice.

În timp ce Jason făcu duș, ea se schimbă într-o rochie ușoară de bumbac.

Coborâră în holul hotelului care părea foarte întunecos din cauza culorii maro predominante. Un ventilator montat pe tavan abia mai făcea față. Mâncară aji de pollo, un fel de mâncare foarte condimentat din carne de pui cu ceapă, ardei iuți și roșii, cu orez ca garnitură. Jason bău și o bere iar ea un pahar de apă minerală.

Acum se simțea mult mai bine și nu obiectă când Jason îi propuse să meargă pe jos la spital.

– Nu este departe de aici, iar dacă mergi pe jos vei învăța mai repede drumul, pentru că eu nu pot rămâne cu tine. Trebuie să plec la una dintre sondele noi, unde au apărut probleme.

– Te întorci repede? întrebă ea consternată la ideea că rămânea singură în acest loc.

– Nu sunt sigur. Oricum, nu mă aștepta, fu răspunsul lui.

Traversară o alee plină de noroi, străjuită de bungalouri fiecare cu verandă și grădiniță cu iarba foarte înaltă, cu palmieri și eucalipti. Cerul era atât de jos încât norii păreau că vor cădea curând asupra lor. Începu imediat și ploaia iar Jason o conduse spre o clădire cu două etaje din prefabricate, care era spitalul. Ajunseră tocmai când ploaia începea să se intensifice, o ploaie caldă, care antrena toate musculițele și țânțarii.

Nu mai văzuse astfel de ploaie, părea o perdea care schimba totul în calea ei. Clădirile păreau mai apropiate. Aleea mustea de apă, iar acoperișurile caselor răsunau de stropii grei.

Holul de la intrarea în spital părea răcoros și liniștit în contrast cu zgomotul de afară. O femeie zâmbitoare, cu ochii negri, răspunse la întrebările lui Jason și o salută pe Diana.

– Domnul Farley abia așteaptă să vă vadă. Pare puțin cam obosit și distrat, are o contuzie la cap.

– Credeți că vom putea să-l transportăm la Quito? o întrebă Diana.

– Nu vă pot răspunde deocamdată la întrebare. Poate doctorul Willis vă va spune ceva concret. Dacă veniți mâine dimineață veți putea discuta cu el. Tatăl dumneavoastră se află în al treilea salon pe dreapta.

– Mulțumesc, zise Diana și porni în direcția indicată. Jason o prinse de mână.

– Diana, eu nu pot să-l văd pe tatăl tău, trebuie să plec imediat cu un elicopter, îi spuse el. Transmite-i sănătate din partea mea.

Jason rămase ținându-o cu privirea, fără a-i elibera brațul iar privirile ei se opriră asupra cămășii lui deschiate la piept, de un albastru deschis care contrasta cu pielea bronzată.

Era momentul despărțirii care Dianei îi evocă alte multe momente de acest gen, când se strângeau ca disperati în brațe. Acum însă ea ar fi vrut să-și odihnească capul la pieptul lui, să caute alinare.

Tânjise prea mult după el. Abia realizând ce făcea, ea ridică privirea și mândria ei cedă, lăsând-o fără apărare la dispoziția lui.

– Jason, nu pleca, stai cu mine, te rog.

Jason o strânse ușor de braț iar ea în loc să se simtă înfrântă avu un scurt moment de trimf observând că încă

îi mai provoca reacții. Dar în secunda următoare el îi eliberă brațul și se întoarce spre fereastră, privind ploaia care cădea fără oprire.

– Nu pot, îi răspunde el încercând să pară nepăsător.

– Atunci, măcar întoarce-te diseară, te rog.

El o privi uimit apoi se uită din nou pe fereastră.

– Nu pot să promit nimic, de obicei stau câteva zile pe șantier.

– Dar dacă eu plec până te întorci la Puno? Dacă tata se simte bine și-l pot muta la Quito? Ce vei face atunci? adăugă ea disperată, văzând că Jason se întoarce și pleacă.

Jason pleca din nou așa cum plecase de multe ori, lăsând-o fără nici un regret în urmă. Se mai întoarce și o privi din cadrul ușii. O examinează din cap până-n picioare de parcă ar fi vrut să-și amintească totul despre ea. Încurajată de privirea lui, Diana făcu un pas spre el.

– Te rog, Jason, murmură ea.

– Ce mă rogi, Diana? Vrei să mă legi iar de tine și când nu voi putea să-mi respect promisiunile să mă acuzi iarăși? Nu mai fac asta. Hai să stabilim altfel lucrurile: de acum, va trebui să dansezi așa cum cânt eu, altfel... îți vei vedea de drumul tău. Sau, mai bine zis, dacă nu te găsesc când mă întorc la Puno voi ști că s-a terminat totul între noi. Spune-i lui Chris că-i doresc multă sănătate, da?

Ușile de sticlă se deschisera o clipă și îl înghițiră. Diana se îndreptă spre fereastră și îl urmări până când dispăru, în ploaie și noroi. Se întoarse conștientă că asistenta o privea ciudat și porni spre camera tatălui ei. Era un salon mic dar foarte curat, cu pereții vopsiți în verde, cu aer condiționat ca și restul spitalului. O asistentă se afla la capul tatălui ei verificându-i temperatura și pulsul.

– A sosit fiica dumneavoastră, domnule Farley, zise ea cu un accent plăcut. Este puțin amețit, îi șopti ea Dianei, îndreptându-se spre ieșire, să nu stați prea mult.

Chris Farley era sprijinit de perne. Pe frunte avea un platură mare care probabil acoperea vreo rană, iar brațul îi era în ghips. Părea foarte obosit dar reuși să zâmbească.

– Ai scăpat ușor! îi spuse ea.

– Eu am avut noroc, dar pilotul a murit. Iar dacă n-ar fi fost Jason nici eu n-aș fi fost aici.

– Oh, exclamă Diana, așezându-se pe scaunul de la patul bolnavului. Ce-a făcut Jason?

– Ne aștepta să aterizăm și imediat ce a văzut ce s-a întâmplat a fugit spre noi. M-a tras pe mine și pe un altul afară înainte ca rabla de elicopter să ia foc.

Chris Farley continuă să țină mâna fiicei sale, chiar și cu ochii închiși. Ea simți lacrimile că-i inundă obraji. Acum știa de ce era Jason atât de istovit în noaptea în care venise s-o caute și pentru a doua oară află că soțul ei era un viteaz pe care-l interesa soarta altora.

– Cred c-ai fost uimită când l-ai văzut, zise tatăl ei, deschizând ochii. De data asta privirea lui era limpede iar ochii nu-i mai erau oboșiți.

– Ce șiret ești, tată! Ai știut că Jason este aici, nu?

– Da. Când am văzut că nu-ți răspunde la scrisoare am aflat unde lucrează.

– Iar mie de ce nu mi-ai spus?

– Din mai multe motive, principalul fiind că nu-mi place să mă amestec în treburile altora. Am știut despre discuțiile voastre!

– De unde?

– De la Jason. A trecut pe la mine în drum spre aeroport și am văzut că era supărat. Mi-a spus motivul iar eu am fost înclinat să-i țin partea. De aceea nu ți-am spus unde se află. M-am gândit că nu ți-ar strica să suferi puțin pentru el. N-ai făcut bine că ai crezut minciunile lui Eunice în loc să-l crezi pe el!

– Tată, tu i-ai scris lui Jason că mă aduci în Ecuador?

– Nu, m-am gândit că o surpriză ca asta nu i-ar strica nici lui. Nu m-am așteptat să fie atât de mândru și ranchiunos. Mi-a luat ceva timp să-l conving să meargă după tine la Quito. Am considerat că era cea mai bună cale să vă întâlniți și să vă lămuriti. Ați făcut-o?

– Sper că da. Sau cel puțin am aflat de ce nu mi-a răspuns la scrisoare, după ce a venit aici. Dar n-aș putea spune că a fost foarte amabil cu mine; acum a plecat din

nou, fără să fi avut o discuție serioasă. Nu s-a schimbat nimic în relația noastră. Căutarea petrolului este mai importantă decât mine.

– Se va întoarce?

– Da, dar nu se știe când.

– Iar tu unde vei sta?

– La Grand hotel.

– Nu este un loc în care o femeie singură să se simtă în siguranță, va trebui să fii atentă. Bărbații care vin aici din junglă după ce au forat acolo nu prea au comportament elegant.

– Nu-ți face probleme, tată, voi fi foarte atentă. Diana observa că el obosise așa că se ridică de pe scaun. Voi veni din nou mâine când este și doctorul care te tratează. Poate va fi de acord să te mutăm la Quito.

– Mă îndoiesc, oftă Chris. Mă doare capul foarte tare, am amețeli. Și încă ceva, Diana, încearcă să te menajezi, în clima asta te îmbolnăvești foarte ușor.

Din fericire ploaia se opriese, dar aerul era foarte cald și sufocant iar roiurile de țânțari păreau s-o urmărească așa că fu fericită când ajunse la hotel.

– Doriți un ceai? o întrebă proprietăreasa hotelului.

– Ceai? Adevărat? se miră Diana. Sigur că da!

– Bine, îl voi pregăti eu, așteptați-mă, vă rog, în salon.

Salonul era o altă încăpere la fel de veche și demodată ca și celelalte. Avea un covor verde cam vechi,

câteva scaune de pai cu perne și niște măsuțe. Pereții era decorati cu fotografii alb negru ale unor persoane îmbrăcate în stil edwardian. Unele stăteau în fața hotelului, altele păreau gata de plecare în junglă, în expediție.

Diana tocmai privea aceste fotografii când femeia intră cu o tavă pe care se aflau un ceainic, două cești și farfurioare.

– Vă rog, luați loc aici, zise ea, voi bea și eu ceai cu dumneavoastră.

– Am remarcat că vorbiți engleza cu accent, zise Diana după ce luă o gură de ceai.

– Am venit aici din Germania cu mulți ani în urmă, cu soțul meu. Sunt destul de mulți germani pe aceste meleaguri. Soțul meu a cumpărat acest hotel deși era într-o localitate mică dar a știut că se va găsi cândva petrol aici. De fapt, industria hotelieră este în plină dezvoltare. Tot mai mulți oameni fac excursii în jos pe râu, spre pământurile indienilor Jivaros. Apoi femeia o privi insistent. Soțul dumneavoastră se întoarce repede?

– După câteva zile, mi-a spus.

– Este un om bun. Cred că-i simțiți lipsa când nu este acasă!

– Da, așa este.

– Majoritatea bărbaților care lucrează aici ca petroliști nu sunt căsătoriți, cei mai mulți sunt divorțați. Eu n-am știut că senor Clarke este căsătorit, dar m-am gândit că a fost, pentru că o dată m-a întrebat dacă nu știu o casă de vânzare în Quito.

Diana o privi pe femeie și îi zâmbi, dar gândul că Jason poate cumpărase deja o casă o urmări toată seara.

Noaptea căzu ca o perdea neagră de catifea, acoperind totul. Cei câțiva locuitori ai hotelului erau cu toții vorbitori de limbă spaniolă, așa că nu avu cu cine să discute. Iar biblioteca de la parterul hotelului avea doar câteva volume în engleză. Găsi totuși un exemplar al lui Thornton Wilder despre Peru, Podul din San Luis Rey, dar acesta nu-i reținu atenția pentru mult timp. Minte ei era prea plină de probleme și orice ar fi făcut revenea mereu la problema principală, Jason. Urcă în camera ei plictisită, prea obosită pentru a se dezbrăca, și ascultă zgomotele nopții care răzbăteau prin fereastra deschisă cu o plasă care împiedica pătrunderea insectelor. Din depărtare se auzea o chitară, râsul unei fete și zgomotul făcut de o arteziană. Pe tavan era instalat un ventilator care torcea liniștit, stârnind aerul umed pentru a crea senzația de răcoare. Dar era numai o senzație, pentru că pielea Dianei era tot mai umedă, în timp ce tânjea după Jason cu o intensitate alarmantă.

Ce bine ar fi fost dacă el nu s-ar fi dus pe șantier! Dacă ar fi rămas cu ea în această încăpere, să stea așa unul lângă altul în întuneric, vorbind și încercând să se înțeleagă unul pe celălalt.

Să lămurească lucrurile. Pentru asta o adusesse tatăl ei în Ecuador. Sau cel puțin asta spusese. Dar ce credea el

oare despre progresele pe care le făcuseră până acum? Nu rezolvaseră nimic prin frânturile de idei pe care le schimbaseră la spital sau pe drum, în avion sau mașină. Nu, distinsul ei tată n-ar considera schimbul vag de idei ca pe o rezolvare a lucrurilor. Dar cel puțin acum, comunicaseră; aflase motivul pentru care Jason nu-i răspunsese la scrisoare.

De ce oare îi scrisese ea acea misivă rece și impersonală? De ce nu așteptase să primească vești de la el mai întâi, așa cum îi spusese el că intenționase înainte de accident? Poate că el ar fi făcut-o după ce s-ar fi vindecat, i-ar fi scris ce se întâmplase, ea l-ar fi înțeles și ar fi venit într-un suflet alături de el.

Dar în loc de asta primise acea misivă rece de la ea, care-i rănise și mai mult mândria bărbătească și se hotărâse să n-o mai caute vreodată iar Maria Suarez și nepoata ei Rosa făcuseră ceea ce trebuia să facă Diana.

Se așază pe marginea patului cuprinsă de regretul de a nu fi fost alături de Jason când avusese nevoie de ea și simți o durere acută în inimă când își aminti reacția lui violentă de respingere atunci când îi arătase compasiune.

Ți-am fost credincios în felul meu, îi spusese Jason, iar ea îl crezuse. Poate dacă i-ar fi spus asta cu cincisprezece luni în urmă lucrurile ar fi evoluat altfel. Dar oare ea l-ar fi crezut atunci? Sau ar fi crezut-o pe Eunice?

Diana gemu întorcându-și capul pe perna jilavă. Își dori să nu fi aplecat urechea la vorbele Euniceii, dar de unde să-și închipuie ea atunci că prietena ei era geloasă? Dar de ce acționase prietena ei astfel? Oare din cauza fratelui ei, Paul? Jason spunea că știe de ce dar nu fusese momentul ca ea să insiste, să afle versiunea lui.

Dacă ar fi acum alături de ea, l-ar întreba. L-ar întreba și despre scrisoarea de la femeia aceea, Carol. Ar fi avut curajul să-i mărturisească faptul c-o citise. Iar el i-ar fi explicat cine era Carol și de ce se dusesse la Paris s-o vadă. Și indiferent cât ar fi durut-o adevărul l-ar fi acceptat pentru ca ea și Jason să poată avea un nou început.

Dar el nu era aici. Plecase din nou, iar dacă nu stătea aici, în Puno, până se întorcea nu avea să-l mai vadă vreodată, pentru că el îi explicase foarte clar că nu va veni după ea. Jason n-o mai dorea, nu mai avea nevoie de ea, era evident, învățase să trăiască și fără ea. Sau poate cunoscuse pe altcineva... Da, asta era, cunoscuse pe altcineva pentru care intenționase să cumpere o casă la Quito; cineva cu care urma să se căsătorească imediat ce divorța de ea. Nu așa îi spusese? *Încearcă alt mod de abordare, sau divorțul!*

Gândurile ca și căldura insuportabilă n-o lăsau să adoarmă, dar o făceau să se confrunte cu ea însăși, făcând-o să înțeleagă că acum, după ce-l văzuse pe Jason și fusese alături de el câteva ore, îl iubea mai mult ca oricând, iar dacă nu va putea trăi ca soție a lui, n-ar mai fi vrut să trăiască.

Dimineata se trezi cu gura uscată, cu o durere cumplită de cap, dar oarecum mai liniștită de parcă s-ar fi împăcat cu sine. Un duș rece, o rochie curată de bambac, un suc de portocale și o cafea bună făcură minuni și se simți pregătită să plece spre spital.

Aerul era tot umed dar apăruse soarele, făcând să strălucească totul în jur.

Ajunsă la spital îl cunosc pe medicul care se ocupa de tatăl ei. Era un tânăr american, ale cărui maniere elegante și siguranță de sine o făcură să spere în vindecarea tatălui ei. Dar el îi spuse că nu recomanda deocamdată mutarea acestuia la Quito.

– Odihna și repaosul îi vor ajuta foarte mult la vindecare și acestea le poate avea la fel de bine și aici ca și la Quito. Drumul cu avionul și mașina până acolo i-ar face mai mult rău decât bine, o asigură el. Este vreo problema cu șederea dumneavoastră la Puno până se va restabili? Estimez că într-o săptămână se va putea întoarce fără probleme la Londra.

– Nu este nici o problemă.

– Atunci vom relua discuția la sfârșitul săptămânii.

Diana se gândi că poate până atunci se va întoarce și Jason și va putea lămuri situația cu el.

– Sper că sunteți vaccinată corespunzător pentru această parte a lumii și nu veți face febră, difterie, variolă, holeră, sau tetanos. Dacă nu, aș putea să vă vaccinez chiar acum!

Diana îi spuse ce vaccinuri făcuse iar medicul îi dădu niște pastile pentru cazul în care ar fi făcut febră, o preveni să nu bea apă, să cumpere doar băuturi îmbuteliate și să evite expunerea la soare. După ce-i mulțumi, Diana se duse să-și vadă tatăl, pe care-l informă că va sta cu el cel puțin până la sfârșitul săptămânii.

– Sunt mulțumit de îngrijirea de aici. Mă îngrijorează însă starea ta. Cum te descurci în hotelul acela?

– Destul de bine. Proprietăreasa este amabilă și-l cunoaște pe Jason.

– Ce simți pentru el acum? Tot mai crezi că divorțul este cea mai bună idee?

– Nu, mi-am dat seama că-l iubesc și am decis să rămân soția lui. Nu-l iubesc pe Paul. Dar Jason mă îngrijorează; pare mai înrăit și mai dur ca oricând.

– Sincer vorbind, draga mea, nu mă surprinde. Te-am prevenit că Jason este un tip dificil și se pare că l-a afectat foarte mult lipsa ta de încredere. Dar chiar și acum cred că dacă în ziua în care v-ați despărțit te-ai fi dus după el, te-ar fi luat la Houston. Acum se ține tare pe poziții. Cred că l-a afectat scrisoarea pe care i-ai trimis-o. Ce-i spuneai în ea?

– Că l-am iertat, dar a fost o scrisoare rece, în care n-am lăsat să transpară sentimentele mele.

– Mare greșală, draga mea.

– N-am știut ce să-i scriu altceva. Dacă aș fi știut unde este m-aș fi dus la el, n-ar mai fi trebuit să-i scriu blestemată aia de scrisoare. A fost idea ta, tată...

– Așa este, zise tatăl cu un oftat. Dar n-am realizat pe atunci cum gândeai tu, poate dacă ar fi trăit mama ta...

– Nu te învinui, tată, ai dreptate, n-am știut nimic despre dragoste. Am crezut că este de ajuns să ne dorim unul pe celălalt. Am învățat ceva între timp, dar mă tem că este prea târziu... am sentimentul că Jason are pe altcineva și nu mă mai dorește.

– Există o cale de a afla asta.

– Care, tată?

– Întreabă-l pe el, răspunse domnul Farley și închise ochii obosit.

Următoarele două zile trecură ușor, în pofida atmosferei insuportabile din camera hotelului. Diana se bucura de vizitele la spital pentru că putea discuta cu tatăl ei dar și cu doctorii și asistentele spitalului, toți tineri entuziaști, pasionați de munca lor. Pe lângă faptul că se ocupau de bolnavi, ei se îngrijeau și de comunitatea locală care consta în majoritate din familii de indieni.

Se împrieteni cu Gerda Schwartz, proprietara hotelului, cu care bea ceaiul și discuta îndelung. Singura problemă erau serile în care nu avea ce face la hotel, iar Gerda o sfătuisese să nu iasă în oraș singură căci femeile din zonă nu ieșeau decât însoțite.

– Și sub nici un motiv să nu intri în vreun bar aici, la hotel, sau în altă parte, în Puno, adăugase Gerda.

– De ce nu? întrebuse Diana amuzată că Gerda își asumase rolul de protectoare a ei.

– Pentru că o față drăguță ca tine nu are aici aceeași libertate ca în Anglia. Dacă intri singură aici într-un bar, bărbații vor fi convinși că le cauți compania și abia așteaptă să intre în vorbă și să devină nepoliticoși. Cred că domnului Clarke nu i-ar conveni asta!

– Poate că nu, oftă Diana, aprobând-o pe Gerda ca întotdeauna când făcea vreo remarcă despre Jason, care avusese dreptate poate s-o aducă în acest mic hotel. Știa că Gerda o va păzi. Acest gând o făcu să se mai înveselească puțin. Poate că lui Jason îi păsa ce se întâmpla cu ea, și cu timpul, va ajunge s-o iubească din nou.

Într-una din zile, chiar când se pregătea să plece la spital, un Cadillac negru opri în fața hotelului.

– Gott in Himmel! exclamă Gerda. Este chiar Luis Guillermo!

– Este o persoană importantă?

– Unul dintre cei mai bogați bărbați din țară, poreclit senor Trestie de zahăr. Mă întreb ce cauți aici?

– O să te las să afli, zise Diana coborând treptele tocmai când șoferul deschise portiera și un bărbat în costum elegant, gri, coborî.

Diana porni spre spital dar întoarse capul, curioasă ca și Gerda și toți cei care se adunaseră în fața hotelului. Deodată în ușa hotelului apăru Gerda care îi făcu semne

desperate. Diana îi răspunse și ea dar apoi realizează că femeia nu-i făcea semne de rămas bun ci de a se întoarce, așa că făcu stânga -împrejur și porni spre hotel. Când ajunse în hol află că bărbatul o aștepta.

– Senora Clarke, sunt Luis Guillermo, fratele Mariei Suarez; sora mea mi-a spus să trec pe aici să te văd și iată-mă.

Avea același zâmbet fermecător ca al Mariei și dintr-o privire o învălui toată din cap până-n picioare începând de la pălărioara albă pe care o purta în dimineața aceea și terminând cu sandalele tot albe. Era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, foarte sigur pe el.

– Mă bucur să vă cunosc, senor, zise Diana.

– Cum se simte tatăl dumitale?

– Ceva mai bine.

– Asta mă bucură. Aș vrea să-i fac o vizită, dacă se poate.

– Sunt sigură că se va bucura de vizita dumneavoastră. Tocmai plecam spre spital.

– În acest caz, permiteți-mi să vă conduc. După un scurt moment de ezitare, Diana urcă în mașina cu aer condiționat, așezându-se într-un colț. Luis Guillermo se așează în celălalt, cu multă grijă pentru a nu-și strica dunga pantalonilor.

– Dar unde este enigmaticul Jason? întrebă el cu sarcasm de parcă Jason i-ar fi provocat amuzamentul.

– N-am știut că-l cunoașteți, replică Diana.

– Ne-am întâlnit de câteva ori la Quito, la familia Suarez, apoi a stat la mine câteva zile, la hacienda. N-am știut pe atunci că are o soție atât de frumoasă. De ce nu ne-a spus nimic despre tine, senora?

Diana nu putea da un răspuns satisfăcător la această întrebare care ar fi trebuit s-o implice într-un șir de explicații despre comportamentul lui Jason. Nu putea să-i spună că acesta detesta discuțiile și micile bârfe de care se folosesc oamenii de obicei, sau că nu-i plăcea să vorbească despre sine. Așa că preferă să nu răspundă și să privească pe fereastra mașinii. Ajunseră imediat la spital iar șoferul deschise portiera mai întâi pentru Luis, care coborî, întinzându-i ei mâna.

După cum se aștepta, tatăl ei se bucură mult de vizita lui Luis, care îl trată cu căldura și amabilitatea caracteristică ecuadorienilor.

– Am venit și pentru a-ți face o propunere, dragă Chris, zise Luis. Aș vrea să-ți iau fiica să stea la hacienda mea pentru o zi sau două. Îi permiți? Ar fi oricum mai bine decât să stea în hotelul acela. Și eu sunt văduv, după cum știi, locuiesc cu fiica mea, Rosa, care este cu câțiva ani mai mică decât Diana și s-ar bucura teribil de vizita fetei tale.

– Luis, aș vrea să lămurim lucrurile chiar de la început, zise Chris Farley. Diana este o femeie liberă, nu are nevoie de permisiunea mea pentru a merge undeva.

– A, sigur, înțeleg. Atunci, ce zici, senora? Vii cu mine în seara asta? Hacienda mea este la altitudine mai mare decât hotelul la care stai și acolo noaptea este ceva mai rece. Avem toate dotările moderne și sunt sigur că te vei simți bine.

– Vă mulțumesc pentru invitație, domnule, dar am venit aici ca să stau cu tatăl meu. Pentru a nu vă refuza v-aș putea face o vizită scurtă de câteva ore.

Luis ridică din umeri.

– Nici o problemă, dar hacienda mea este cam departe de aici și ar fi mai convenabil dacă ai sta acolo o noapte sau două.

Diana ezită. Dorea să viziteze hacienda, s-o cunoască pe Rosa, pe care Maria o lăuda atât, dar îi era teamă că-l va pierde pe Jason care putea să sosească între timp.

– Nu te gânde la mine, draga mea, zise Chris Farley, mă simt mult mai bine, nu va fi o problema dacă ai lipsi o zi sau două.

– Dar dacă se întoarce Jason între timp?

– Îi lași un bilet în care îi spui unde te afli, răspunse Luis. Poți să-i spui că eu și Rosa abia așteptăm să-l vedem când va veni să te ia de la hacienda. Ce zici, senora?

Diana nu avea motiv să obiecteze căci Luis i le demolasese pe toate. De altfel, el începuse să râdă, moment în care semăna și mai mult cu Maria.

– Rămâne stabilit, vii cu mine diseară?

– Crezi că este bine așa, tată?

– Sigur că da, du-te și simte-te bine, fata mea. Nu te vei întâlni a doua oară în viață cu o invitație ca asta.

– În acest caz vin cu dumneavoastră, domnule, dar va trebui să mă întorc la hotel pentru a-mi lua câteva lucruri de acolo și să-i las un bilet lui Jason.

– Sigur că da. Aș vrea totuși să plecăm pe lumină ca să vezi tot peisajul minunat. Apoi, întorcându-se spre Chris adăugă: voi avea grijă de ea, nu-ți face probleme. Iar când părăsești spitalul aș vrea să vii să stai o vreme la mine.

– Îți mulțumesc pentru invitație, Luis, dar imediat ce am permisiunea medicului, plec în Anglia; am petrecut cam mult timp pe aici. Afacerile mele au avut de suferit.

– Păcat, dar îți înțeleg motivele. Mergem, senora? Pot să-ți spun Diana?

Capitolul 5

Drumul care pornea în susul râului spre hacienda lui Guillermo era lat și recent pietruit. După câțiva kilometri o luară la dreapta și trecură un pod nou, de oțel. Diana și-ar fi dorit să scape de aerul acela jilav care îngreuna respirația. Peisajul era încântător, copacii erau foarte apropiați, ramurile lor aproape că se întrepătrundeau. De la verdele pal la cel închis, la smaraldul strălucitor, pe fundalul cărora, pe alocuri creșteau florile junglei, orhideele.

– Când eram copil ăsta era doar un drum îngust pe care treceau catării și caii, zise Luis. Podurile erau făcute din trei sau patru trunchiuri de copac lipite cu pământ între ele, așa încât atunci când le treceai trebuia să te asiguri că măgarul sau calul cunosc locul bine și nu calcă decât acolo unde trebuie. Când termină el de vorbit trecuseră deja râul și Diana se lăsă furată de peisajul

superb al unor chei, unde vegetația creștea numai în partea dinspre râu care era acum atât de jos, sub nivelul la care erau ei, încât apa părea neagră. Drumul avea multe suișuri și coborâșuri. Deodată toate culorile acelea minunate dispărură, de parcă o lumină minunată care le pusese în valoare fusese brusc stinsă. Întunericul se lăsă neașteptat de repede și nu rămase decât lumina celor două faruri ale mașinii.

– Chiar și pe întunericul ăsta simt verdele foarte intens, zise Diana.

– Si. După cum am observat ești foarte atentă la ceea ce este în jur, remarcă Luis. Jungla te-a impresionat. Mâine când te vei trezi o să vezi munții din nou, dar vor fi foarte departe. Hacienda mea este foarte mare, cuprinde câteva dealuri și este mărginită de două râuri. Cultivăm cacao, trestie de zahăr și cafea. Avem și o cultură de bananieri, citrice și piersici. Apoi, el schimbă brusc subiectul: ești măritată de mult cu Jason?

– De aproape doi ani, îi răspunse ea surprinsă de schimbarea discuției de la generalități la lucruri cu caracter personal.

– Dar a stat aici singur peste un an, remarcă el. Mi se pare ciudat să stați atâta timp despărțiți, fiind proaspăt căsătoriți. Este normal ca în primii ani de căsătorie soții să stea mai mult împreună. N-ai putut veni cu el în Ecuador?

Diana nu știe ce să-i răspundă fără a-l minți, așa că tăcu din nou, gândindu-se că acest bărbat era cu câțiva mai tânăr decât tatăl ei și avea o fiică de seama ei, așa că nu trebuia să se lase impresionată de evidentul interes pe care-l manifesta față de ea. Observă că la capătul drumului se vedeau mai multe lumini, deci ajunseseră la hacienda.

– Văd că nu-mi răspunzi la întrebare, continuă Luis și cred că știi de ce. Diana îl simți mișcându-se dar nu se așteptă la un astfel de gest din partea lui; dintr-o dată mâna lui o acoperi pe a ei; ți-e frig, chiquita, zise el. Asta pentru că n-ai fost iubită un an întreg? Este păcat că o fată frumoasă ca tine a fost neglijată atâta vreme, mă face să mă mir de Jason. Cum se poate ca acest bărbat să aibă în vine numai apă?

Diana realizează că greșise acceptând invitația lui Luis Guillermo. Era evident că acesta, deși cu mult mai în vârstă decât ea, îi făcea curte.

– Am mâna rece, domnule, izbucni ea, pentru că aerul condiționat funcționează perfect. Aș avea nevoie de un pulovăr, chiar. Cât despre faptul că eu și Jason am stat separați un an... asta este problema noastră. Dar îți voi spune motivul pentru care am făcut-o, așa că să nu-ți faci speranțe deșarte. Avem o căsătorie modernă, eu am o slujbă care-mi place. N-am putut să renunț la ea ca să vin cu Jason aici. El a înțeles asta, la fel cum am înțeles și eu că trebuie să lucreze în locuri în care eu nu pot să-l urmez.

Luis nu mai zise nimic câteva secunde, timp în care mașina ajunse în fața unei clădiri și opri. Diana zări palmierii și planta numită popular limba soacrei, care ajungea aici la dimensiuni neobișnuit de mari.

– Bravo! zise Luis în cele din urmă. Mititico, observă că știi să-ți aperi cauza și cred că vom mai încrucișa săbiile împreună. Dar trebuie să te previn că este un sport la care mă pricep. Acum fii binevenită în această casă care a fost cândva și a Mariei, construită de strămoșii noștri care au venit aici din Spania să cultive trestia de zahăr. Este o construcție veche, din lemn, dar are un farmec aparte care te va cuceri și pe tine.

Chiar de la intrare fură întâmpinați de senora Matrillo, cea care se ocupa de casă. Ea o salută pe Diana și-i răspunse lui Luis la întrebările puse în spaniolă.

– Senora Matrillo te va conduce în camera ta. Poate vei dori să faci duș și să-ți schimbi hainele, apoi te așteptăm în salon, la ceaiul dinaintea cinei, când o vei cunoaște pe Rosa. Vei ajunge la concluzia că și aici, în inima junglei, există civilizație, mai adăugă el.

Camera în care fu condusă avea peretii îmbrăcați în tulpini de bambus. Ferestrele dădeau spre o verandă spațioasă și aveau pânze de protecție împotriva țânțarilor. Mobilierul dintr-un lemn închis la culoare era simplu dar de foarte bun gust: un pat dublu cu noptiere acoperit cu o cuvertură viu colorată, un dulap și o măsuță de toaletă cu sculpturi care o reprezentau pe

Fecioara Maria cu Pruncul. Peretii erau împodobiti cu tablouri abstracte iar după ce le privi cu atenție Diana ajunse la concluzia că pictorul fusese într-o dispoziție violentă când le executase; împrăștiase simultan conținutul câtorva tuburi de culoare pe pânză. Altele reprezentau scene locale, păreau mai cuminti ca stil, reprezentând biserici sau piațeta din Puno.

Baia era mică dar foarte curată și mirosea puternic a clor. După ce făcu duș Diana alege o fustă de bumbac maro cu motive florale și un pulovăr galben cu mâneci lungi, care-i pune în evidență bronzul.

Găsi salonul în care era așteptată. Era o încăpere spațioasă, îmbrăcată ca și a ei în tulpini de bambus iar mobilierul era la fel de simplu, de același bun gust. Luis, care era deja acolo, se ridică politicos în picioare.

– Ce dorești să bei? o întrebă el indicând barul aflat într-un colț al încăperii.

Diana alege o băutură de fructe știind că trebuia să fie foarte atentă în seara aceea, iar Luis i-o aduse într-un pahar înalt cu gheață.

– Te interesează arta? o întrebă el, văzând că ea studia o pictură care ocupa aproape un perete întreg.

– Da, am absolvit colegiul de artă și design vestimentar la Londra. Mă uitam la această pictură amuzantă. Cine a făcut-o?

– Eu. Văzând că Diana îl privea mirată, el continuă; iată că avem ceva în comun. Și eu am studiat la un

colegiu de artă în tinerețe, în Statele Unite și în Spania. Pun pe primul plan pasiunea pentru artă și pe al doilea pe cea pentru plantațiile mele, deși trebuie să recunosc că veniturile pe care mi le aduc nu sunt tocmai mici. Mi-au dat posibilitatea să călătoresc în toată lumea și să pictez. După moartea mea aș vrea să se vorbească despre mine ca despre un mare artist ecuadorian. Ceea ce vezi este o reprezentare a capitalei noastre, Quito.

Diana privi pictura realizată în tonuri de negru, gri și roșu.

– Denotă violență, remarcă ea.

– Așa este. Istoria capitalei noastre, a întregii țări este plină de violență. Țara asta a suferit mult de-a lungul secolelor și încă mai suferă. A suferit de pe urma erupțiilor vulcanice, a cutremurelor, a războiului și a revoluției. Ca să nu mai spunem că a fost cucerită de două ori, de incași și de spanioli.

– Incași? repetă Diana. Am crezut că au cucerit doar Peru.

– Și-au stabilit capitala la Cuzco. Dar apoi s-au extins spre nord și i-au subjugat pe Quito, un neam pașnic de agricultori, care trăia pe meleagurile astea de vreo mie de ani. Adesea m-am gândit că incașii au fost pentru noi cam ca romanii pentru voi. Au cucerit și subjugat poporul, dar mai apoi au dovedit că erau mult mai înaintați ca noi și au ridicat standardele de viață ale celor cucerțiți.

În momentul acela o mișcare le atrase atenția și se întoarseră amândoi spre locul de unde se auzise. Era o fată care ezita să între iar Luis i se adresă cu căldură. Avea părul negru bogat prins la spate, cu ochii negri și gura cu buzele pline. Semăna cu el.

– Rosa, aș vrea să ți-o prezint pe Diana, zise Luis în engleză. Ea nu vorbește spaniola așa că va trebui să-ți exersezi tu engleza.

Fata încercă un zâmbet timid, după care redeveni foarte gravă.

– Buenas noches, Diana, zise Rosa. Mă bucur să te cunosc. Engleza ei era greoaie, se vedea că nu o folosește atât de des ca tatăl ei.

– Și eu mă bucur să te cunosc, Rosa, zise Diana întinzându-i mâna.

Mâncară la lumina lumânărilor serviți de către un băiat cu jachetă albă, iar mâncarea fu delicioasă. După un aperitiv numit ceviche preparat din creveți marinați în suc de lămâie, li se servi un alt fel, realizat din cartofi și bânză, care se numea locro, apoi un desert numit cherimoya, urmat de niște fructe caracteristice junglei, cu coaja verde și pulpa albă și semănau la gust cu un amestec de căpșuni, ananas și citrice.

Li se servi un vin francezesc ușor iar Luis fu cel care vorbi mai mult, în special despre artă. Fiica sa nu prea lua parte la conversație, dar de multe ori, ridicând ochii brusc din farfurie, Diana o surprinse studiind-o.

Diane i se păru nefiresc comportamentul fetei. Era prea tăcută, prea supusă, și asta nu numai pentru că nu prea vorbea engleza. Părea o victimă a egoismului tatălui său, ceea ce pe Diana o făcu să-i displacă tot mai mult felul lui de a fi. Chiar dacă era fratele Mariei, nu semăna prea mult cu ea, avea ceva care o prevenea că este periculos și trebuie să stea la distanță.

În cele din urmă după ce găsi un subiect despre care s-o facă și pe tăcuta Rosa să discute, Diana zise:

– La Quito am petrecut foarte mult timp în compania Mariei și a lui Ramon. Mătușa ta mi-a spus că l-ai îngrijit pe soțul meu cât a fost bolnav.

– Cum? Fata o privi speriată. Se uită la tatăl ei de parcă i-ar fi cerut ajutor, dar acesta nu făcu nici o încercare în acest sens. Rosa își coborî privirea asupra mâinilor pe care începu să și le frângă, apoi zise: nu înțeleg. Cine este soțul dumneavoastră?

Fu rândul Dianei să se mire. Se uită și ea la Luis, care se aplecă spre ea și-i spuse:

– Se pare că am uitat să-ți menționez numele de familie când te-am prezentat Rosei. El se întoarse spre fiica sa și-i adresă câteva vorbe în spaniolă, din care Diana înțelese doar numele ei și al lui Jason.

Rosa păli și păru că se clatină în scaun. Alarmată, Diana vru să se ridice s-o ajute când Luis i se adresă pe un ton violent fiicei sale. Rosa deschise ochii, iar Diana observă că aveau luciri ciudate. Apoi, spre uimirea

Dianeii fata luă paharul care mai avea vin în el și i-l aruncă tatălui ei în față. Acesta se feri și paharul ricoșă undeva în spatele lui dar lichidul pe care-l conținea îi păta fața. Luis scoase o batistă, se șterse ostentativ, apoi îi spuse ceva Rosei în spaniolă iar fata izbucni în lacrimi și ieși din încăpere.

– Te rog s-o scuzi, are ieșiri necontrolate, zise el. Ar fi bine să mergem în salon să bem cafeaua acolo și poate și niște lichior, apoi ți-aș prezenta tablourile mele.

Tonul calm pe care îi vorbi după scena violentă care abia avusese loc ca și faptul că avea să-și petreacă seara doar în compania lui o făcură pe Diana să-și piardă siguranța de sine, dar nu lăsă să se vadă că este tulburată.

În hol fură întâmpinați de senora Matrillo. Ea îi adresă câteva cuvinte în spaniolă lui Luis, cuvinte care Dianeii i se părură de reproș; poate femeia îi reproșa chiar prezența ei în această casă, căci de câteva ori îi aruncă priviri furioase, după care plecă spre altă aripă a casei.

– Din nou trebuie să-mi cer scuze; de data asta pentru comportamentul senorei Matrillo, care a crescut-o pe Rosa după ce mama ei a murit la naștere. Senora Matrillo are tendința de a ataca verbal, desigur, pe oricine crede ea că a tulburat-o pe Rosa.

– Dar nu înțeleg de ce a avut Rosa acea reacție când a auzit numele lui Jason.

Luis o conduse spre o canapea în fața căreia se afla o măsuță cu ceștile de cafea.

– Ești amabilă să torni cafeaua? i se adresa el. Apoi îți voi spune ceea ce vrei să știi.

Diana turnă cafeaua dintr-un ibric de argint în ceștile mici, delicate, iar Luis aduse lichiorul și se așeză lângă ea.

– Te deranjează dacă fumez o havană? Îmi place mult acest moment al serii. Cu o cafea bună, un lichior excelent, o havană și, dacă este posibil, în compania unei femei frumoase. Ți-a mai spus cineva, Diana, cât ești de frumoasă?

– Parcă voi ai să-mi spui ce a deranjat-o pe Rosa, zise ea ridicându-se pentru a-și lua ceașca de cafea și în același timp pentru a se depărta de el.

– A, da. Reacția ei mi-a relevat exact ce voiam să știu. Ea a fost foarte îndrăgostită de Jason, dar n-a știu până acum că este căsătorit.

Rosa îndrăgostită de Jason! Oare o iubea și el? Diana simți că-i tremură mâna când puse ceașca la loc pe farfurie.

– Sper că glumești!

– Nu, deloc. Lasă-mă să-ți explic. Rosa trebuia să se mărite cu prietenul ei din copilărie, Arturo Gomez, căsătorie care ar fi fost pe placul părinților mai ales. Arturo studiază în Statele Unite dar se va întoarce curând. Noi am planificat căsătoria peste o lună. Am încercat să discut cu Rosa care refuză să se mărite cu Arturo pentru că iubește alt bărbat. De multe ori am vrut să aflu cine este acela dar fără succes.

– Deci m-ai adus aici deliberat? izbucni Diana.

– Pentru a te confrunta cu Rosa? Sigur că da. Și planul meu a funcționat perfect. Presupun că n-ai știu nimic despre toate astea. Jason nu ți-a spus nimic, nu?

– Nu. Știi numai că Rosa se afla în casa surorii tale când Jason era bolnav.

– Si. Atunci a început totul. Eu eram într-o călătorie. Nu este greu de înțeles ce s-a întâmplat, zise el. În ochii Rosei el era cel mai mare erou, care și-a riscat viața să salveze un om, iar ea a făcut totul să-l ajute să se vindece. Ce situație mai romantică putea exista? Rosa are nouăsprezece ani, nu este prea departe de vârsta ta, poate că și tu cândva ai simțit la fel pentru Jason.

Și încă mai simt, ar fi vrut ea să-i spună.

– Recunosc că am fost un pic cam tulburat când mi-a spus Maria că Jason este căsătorit, continuă Luis. Dar nu pot înțelege de ce nu mi-a vorbit despre tine nici mie, nici Rosei. După ce s-a pus pe picioare l-am invitat aici, o vreme. A venit la insistențele mele dar n-a stat prea mult; abia aștepta să se întoarcă la muncă. Iar acum, după ce ți-am spus motivul supărării Rosei, ce ai de gând să faci?

– Ce-ar trebui să fac? întrebă Diana uluită de întrebarea lui. Ce vrei să spui?

– Poate o să divorțezi de el, să-l lași liber pentru Rosa.

– Nu vreau să divorțez de el. De ce aș face-o?

– Maria mi-a spus că ați fost despărțiți un an întreg. Cu toate încercările tale de a mă pune la punct în

mașină, cu argumentele despre căsătoria modernă, am înțeles că nu v-ați împăcat. Altfel el n-ar fi plecat lăsându-te la Puno, atât de repede, nu s-ar fi săturat de tine.

Luis veni mai aproape și ea simți cum i se așază o mână pe umăr. Își controlează cu greu dorința de a-l plesni, își luă poșeta, se ridică în picioare și pretinzând că-și înăbușă un căscat îi spuse:

– Asta este părerea ta, senior. Făcând parte dintr-o altă generație nu poți înțelege căsătoria mea cu Jason. Iar acum te rog să mă scuzi, aș vrea să mă culc, mă simt foarte obosită poate din cauza altitudinii. Sper că Rosa se va simți mai bine mâine. Noapte bună.

Diana ieși repede din încăpere, încât el nici nu avu timp să se ridice în picioare. Știa că ar fi fost capabil să o rețină cu forța. Fugi spre camera ei și după ce intră se rezemă cu spatele de ușă pentru a-și potoli bătăile inimii. Apoi căută înfrigurată să vadă cum se încuia ușa, dar nu găsi nici măcar un zăvor. Privi în jur să vadă ce ar putea pune în ușă, căci îi era clar că acest Luis Guillermo n-ar ezita să dea buzna peste ea. Privirea i se opri asupra unor noptiere pe care le putea folosi în acest scop. Nu erau prea grele dar era mai sigur cu ele decât fără și oricum Luis n-ar fi putut intra fără să facă zgomot. După ce făcu toate astea se așază pe marginea patului și încercă să se calmeze. Trebuia să mai treacă câțva timp înainte de a se relaxa și a adormi, așa că nu avea sens să se culce imediat. Rămase astfel ascultând dacă se aude

cumva zgomot de pași, așteptând să vadă mânerul ușii mișcându-se, întrebându-se cum ar putea pleca mai repede la Puno.

Trecuse de miezul nopții când consideră că se putea culca în siguranță. Prinzând curaj, dădu la o parte noptierele din ușă și porni spre baie. Casa era cufundată în liniște, doar de undeva se auzea o femeie suspinând. Acea era desigur Rosa, își spuse ea.

Luis fusese prea dur și nepoliticos întrebând-o când va divorța. Poate că micuța Rosa făcea toate astea pentru a-l determina pe tatăl ei să se implice mai mult, s-o ajute să devină soția lui Jason.

Dar cu el oare cum stăteau lucrurile? Ce simțea pentru Rosa? Se gândi apoi că exista oarecare asemănare între ea și această fată; amândouă era fiicele unor văduvi.

Trebuia să plece imediat la Puno, să fie acolo când se va întoarce Jason. Atunci va putea să-l întrebe despre Rosa. Sau mai precis, el va trebui să decidă pe care o alege.

Reveni în cameră, trase din nou noptierele în dreptul ușii și se simți ceva mai bine. Ce țară! se gândi ea. Ce oameni ciudați! Adormi imediat și nu se trezi decât când auzi bătăi puternice în ușă.

– Senora! Ce se întâmplă? Nu se deschide ușa!

Recunoscând engleza stâlcită a Rosei, Diana se repezi spre ușă, dădu la o parte noptierele și deschise. Rosa,

îmbrăcată sport, într-un tricou alb și o pereche de jeansi părea foarte îngrijorată. Avea în mână o tavă cu cafea, pâine proaspătă, unt și suc de portocale.

– Buenas días, senora. V-am adus micul dejun, zise ea zâmbind și privind-o insistent. Îmi cer scuze pentru ieșirea de aseară, am fost foarte nepoliticoasă. Mă veți ierta oare?

– Sigur că da, Rosa, nu-ți face probleme. Ai fost foarte amabilă să-mi aduci micul dejun, am dormit cam mult. Cât este ceasul?

– Este trecut de zece, îi spuse fata. Apoi învălu dintr-o privire încăperea și-i spuse: Jason a dormit tot aici, când a stat la noi, încheie ea cu un oftat. Uneori îi aduceam și lui micul dejun.

Diana încercă să ignore gelozia pe care o simți la gândul că această fată îl văzuse pe Jason în pat, ciufulit, poate îmbrăcat sumar.

– Când v-a prezentat tata aseară am crezut că sunteți noua lui amantă, continuă Rosa.

– Își aduce amantele aici?

– Întotdeauna, de când a murit mama. Rosa făcu o pauză de parcă și-ar fi căutat cuvintele pentru a continua discuția: m-a rugat să vin să vă cer scuze. Astăzi nu poate sta cu dumneavoastră, a trebuit să plece la Puno, dar se va întoarce după-amiază. Ați vrea să vedeți hacienda? Ați putea călări pe măgar.

– Da, mi-ar plăcea.

– Bueno, atunci trebuie să plecăm cât mai repede, până nu începe căldura. Mă duc să aranjez totul. Senora, ce credeți, vorbesc bine engleza? Am învățat mult de la Jason.

Fata îi zâmbi și plecă închizând ușa. Diana simțea nevoia să arunce cu ceva după ea. Prin cele câteva informații pe care i le strecurase despre Jason, fata reușise să-i trezească suspiciuni. Se gândi că nu reacționa prea bine lăsându-se influențată de niște vorbe. La început ale lui Eunice, apoi găsise scrisoarea lui Carol, iar acum de această fată. Era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru căsătoria cu un bărbat atrăgător ca Jason?

Coborî și în curtea interioară o găsi pe Rosa așteptând-o. Adusese doi măgăruși pe care suiră cu ajutorul băiatului care-i servise la masă. Soarele ardea deja, razele lui le pătrundeau prin bluze. Diana se felicita pentru că îmbrăcase o bluză cu mâneca lungă și-și protejase capul cu o pălărioară de pai. Rosa arăta și ea foarte bine, cu o pălărie panama, legată cu o panglică albă, de sub care îi ieșea părul negru lung. Cu toate că altitudinea era mult mai mare ca la Puno, atmosfera era la fel de încărcată de aburi, ceea ce însemna că după amiază va începe ploaia. Era plăcut să călărești pe măgar, era ca și când te-ai da într-un leagăn, iar animalele cunoșteau bine drumul, așa că nu mai trebuiau controlate. După ce trecură de culturile de trestie de zahăr, ajunseră la livezile de portocali

și lămâi unde fructele atârnav ca niște globuri colorate în pomi. Urmă drumul prin junglă, unde fură întâmpinați de florile de gețiană. Dincolo de ele începea o aglomerare de tufișuri, de ferigi uriașe, copaci foarte înalți care căutau cu disperare să ajungă la lumina soarelui, plante parazite care se încolăceau pe tulpinile lor.

– Sper să nu ne rătăcim, spuse Diana, puțin speriată de ceea ce vedea. La un moment dat fu speriată de ciocul unui papagal pe care avusese impresia că-l mai văzuse cu mult în urmă. Maimuțele se legănav pe crengile copacilor, privind curioase grupul care le tulbura liniștea.

– Dacă ne rătăcim am această busolă cu mine, îi spuse Rosa. Ar fi o prostie să n-o iau de fiecare dată, nu știi când îți folosește. Chiar și indienii se pot rătăci prin ținuturile astea. Te simți bine?

Diana încuviință. Nu voia să recunoască ameteala care o cuprinsese sau faptul că tânjea după o băutură răcoritoare; sau că se săturase să tot vadă orhideele care atârnav din frunziș; roiurile de fluturi albi care se ridicau de sub copitele măgarilor nu-i mai păreau ceva deosebit; nu se simțea deloc în largul ei în această baie continuă de aburi și nu se gândea decât la zăpada de pe crestele vulcanului Cotopaxi.

Oare cei care căutau petrol munceau tot în asemenea condiții? se întrebă ea. Cum le suporta Jason? Nu era de mirare că simțeau mereu nevoia să mai facă escapade la Quito.

În cele din urmă ajunseră într-un luminiș unde văzu niște căsuțe de lemn înconjurate de parcele de pământ pe care lucrau câțiva oameni. Rosa se opri în dreptul unei căsuțe și-i spuse Dianei să coboare și ea.

– Vrei să vezi cum trăiește familia unui indian Jivaro? Ai avea ce să le povestești prietenilor tăi când te întorci la Londra.

Diana încuviință, dornică de o schimbare.

Interiorul casei era foarte curat. Oamenii stăteau direct pe podea cu picioarele strânse sub ei și Rosa li se adresă în limba lor. Stăpâna casei era o femeie cu trăsături frumoase, care le zâmbi și le arătă ultimul născut dormind într-un leagăn de lemn. Diana remarcă uimită că mâncarea era păstrată într-un set modern de oale de aluminiu. Un băiețel îi arătă Dianei cum se folosește arcul cu săgeți, pe care indienii le cumpărau de la negustorii ce se ocupau cu comercializarea lor nemaifiind nevoiți să le fabrice singuri ca altădată.

– Am venit de multe ori pe aici, cu Jason, tot pe măgari, mărturisii Rosa. Râdeam tot drumul pentru că picioarele lui fiind foarte lungi atârnav pe pământ.

Diana strânse din dinți decisă să nu răspundă în nici un fel provocărilor Rosei, refuzând în același timp să-și lase imaginația s-o ia razna. Pe drum ea o surprinsese de multe ori pe Rosa studiind-o pe sub pălărie, mirată că Diana nu reacționează în nici un fel.

– Nu mi-a spus că este căsătorit, zise Rosa fără nici o introducere. Mătușa Maria însă bănuia că este nefericit din cauza unei femei. Eu i-am cântat de multe ori la chitară și spre uimirea mea a reacționat foarte frumos, s-a arătat mult mai sensibil decât mi-aș fi închipuit. El m-a învățat engleza pentru că nu știam decât câteva cuvinte. Când a stat aici la noi am călărit mult, am cântat și am vorbit, am râs. Atunci mi s-a părut fericit. I-am spus că-l iubesc și aș vrea să fie soțul meu.

– Care a fost reacția lui? Diana realizează prea târziu că nu rezistase și căzuse în plasa Rosei.

– N-a spus nimic. Acum însă știu de ce n-a reacționat. Era căsătorit. Ai venit aici ca să divorțezi de el?

– Nu.

– Atunci, pentru ce ai venit?

– Ca să-l văd, să fiu cu el.

– Nu înțeleg. Dacă voiai să fii cu Jason, de ce ai venit aici cu tatăl meu?

– El m-a invitat să văd hacienda și să te cunosc.

În timpul discuției ajunseră din nou la marginea pădurii. Diana avu aceeași impresie că vede același papagal, aceleași maimuțe. Dar deodată în fața lor apărură un șarpe uriaș, o masă imensă care în mișcarea lui lentă făcea să tremure toate frunzele în cale. Dar acesta dispărură la fel de neașteptat cum apărură. În sfârșit în zare apărură cultura de trestie și dincolo de ea casa.

– Și tu l-ai crezut pe tata?

– Sigur că da. M-a invitat în prezența tatălui meu, căruia i s-a părut o idee bună să vizitez o hacienda și să cunosc o ecuadoriană de vârsta mea.

Rosa începu să râdă.

– Recunosc stilul tatălui meu. Este un individ subtil și isteț. Dar dacă ai crezut ce ți-a spus, te-ai înșelat teribil. Te-a adus aici ca să te facă amanta lui. Am văzut cum te privea aseară, cum îți vorbea despre tablourile lui...

– Nu am nici cea mai mică dorință de a-i deveni amantă, răspuse Diana, mi-ar putea fi tată.

– Pentru el nu contează asta.

– Pentru mine, da. Abia aștept să ieșim de aici, mă simt ca într-o saună.

– Da, este caniculă astăzi, s-ar putea să înceapă furtuna mai târziu. Dar nu încerca să schimbi subiectul, eu tot nu înțeleg de ce ai venit aici dacă vrei să fii cu Jason.

– Jason este la una dintre exploatățile petroliere, nu pot sta acolo cu el, îi explică Diana exasperată. Faptul că suntem căsătoriți nu presupune că trebuie să fim împreună tot timpul. Dar asta nu înseamnă că noi n-am vrea.

– Tot nu înțeleg, insistă Rosa, dacă aș fi măritată nu m-aș despărți nici o secundă de soțul meu.

– Se vede că nu-l cunoști pe Jason. Indiferent ce-ai face, nu-l poți ține într-un loc.

– Zici că nu-l cunosc, zise Rosa, aruncându-i priviri de sub pălărie, dar știu un singur lucru. Jason nu va mai

avea nevoie de tine după ce ai stat sub același acoperiș cu tatăl meu, știe care este reputația lui. O să divorțeze de tine.

– Cred că nu gândești corect, Rosa, îi răspunse Diana epuizată și nervoasă, ștergându-și broboanele de sudoare de pe frunte. Abia l-am cunoscut pe tatăl tău și am stat aici o singură noapte...

– Vei sta mai multe zile, după cum spunea tata.

– Nu, voi pleca imediat la Puno.

– Și cum crezi c-o s-o faci? o întrebă Rosa batjocoritor.

– Așa cum am venit, cu mașina tatălui tău. Diana simțea că începe s-o mănânce pielea, din cauza transpirației, și-și aminti indicațiile date de medic. Trebuia să facă baie și să se pudreze cu talc.

– Nu poți pleca decât dacă te lasă tata, continuă Rosa.

– Ce vrei să spui?

– Nu poți părăsi aceste locuri decât dacă tata îi dă astfel de instrucțiuni șoferului, dar știi că n-a făcut-o, ba din contră. Oricum, senora, nu te văd ajungând acolo pe măgar.

Diana ajunsese în curtea interioară a casei cu hainele lipite de trup, epuizată și nervoasă. Băiatul care le aștepta o ajută să se dea jos de pe măgar tocmai când apărură și limuzina. Dar din ea nu coborî Luis așa cum s-ar fi așteptat, ci senora Matrillo, cu brațele pline de cumpărături.

Ajunsa în camera ei, Diana bău apă minerală, gândindu-se cu jind la niște cuburi de gheață, făcu un duș, se pudră cu talc și îmbracă o rochie de bumbac. Se gândi că ar fi fost normal să coboare la masă, dar numai gândul la mâncare și la insistențele Rosei o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Dacă aceasta și senora Matrillo voiau s-o hrănească, trebuiau să-i aducă mâncarea în cameră. Începu să se simtă prizonieră. Cineva fusese în camera ei cât lipsise, făcuse patul și lăsase transperantele la geamuri.

Dacă Rosa spusese adevărul și Luis dăduse într-adevăr ordin șoferului să n-o ducă la Puno, atunci ea era un fel de prizonieră. Și pentru că nu știa atâta spaniolă încât să-i ceară singură șoferului s-o ducă la spitalul în care se afla tatăl ei, se gândi la un alt mijloc de a părăsi hacienda. Pentru a putea vorbi cu șoferul trebuia s-o folosească pe Rosa, iar acesta n-ar fi fost de acord cu cererea ei. Nici senora Matrillo, care înțelegea engleza, fără îndoială.

Dar ea trebuia să ajungă cumva astăzi la Puno, pentru că dacă se întorcea Jason și afla că a plecat cu Luis Guillermo, ar fi crezut ce era mai rău despre ea, așa cum spusese Rosa, și ar fi găsit imediat un motiv de divorț.

Capitolul 6

Îi veni imediat ideea salvatoare. Se ridică în picioare fericită. Oare era posibil? Va avea tăria necesară?

Va trebui s-o aibă, era singurul mod de a scăpa de aici. Iar dacă dădea greș nu avea nimic de pierdut. De fapt, toți cei din jurul ei ar fi înțeles că este hotărâtă să plece de la hacienda în cursul zilei și nimic n-o va opri.

Faptul că era reținută împotriva voinței sale, îi dădu ideii noi, așa că își scoase capotul și începu să se îmbrace. Luis Guillermo poate că avea putere asupra femeilor din această zonă dar nu și asupra ei. Ea era o femeie liberă, obișnuită să vină și să plece după bunul ei plac. Se îmbrăcă, își aranjă părul, apoi așează toate lucrurile în valiza cu care venise pe care o puse în dulap și o privi cu regret, gândindu-se că va fi nevoită s-o lase aici. Își luă poșeta și ieși din cameră. Ajunsă în holul de la intrare, casa i se păru la fel de liniștită ca și atunci când venise.

Se părea că la ora aceea toată lumea își făcea siesta. Se duse repede în salon gândindu-se că dacă va fi surprinsă de cineva va putea pretexta că admiră tablourile. După cum sperase, geamurile salonului dădeau spre curtea interioară acolo unde se afla limuzina.

Se uită la ceas așteptând să apară Jose și să plece la Puno. După socotelile ei, acesta urma să plece în vreo zece minute. Avea timp destul să ajungă în curtea interioară, să se strecoare pe bancheta din spate a mașinii. Deschise fereastra și sări. Putea risca să fie văzută de către Rosa sau senora Matrillo, dar nu-i păsa de ele. Nimic n-o mai oprea din drumul spre libertate. Se îndreptă spre portiera mașinii al cărei mâner metalic ardea din cauza soarelui puternic, o deschise și se strecură în interior, conform planului. Așteptă apoi cu ochii la ceas. Trecu cam o oră până când auzi pași și voci bărbătești în curtea interioară; apoi se deschise portiera și Jose, șoferul, urcă.

După ce porni mașina Diana răsuflă ușurată; pornise spre Puno. Încercă să găsească o poziție mai comodă pentru că înțepenise așteptând atât. Știa că drumul durează treizeci și cinci de minute. Dar ce va face când vor ajunge? Nu se gândise încă la momentul acesta nefiind sigură că se va putea strecura în mașină. Singura ei dorință fusese să scape din hacienda. Dar cum va putea să iasă din mașină fără să fie auzită de Jose? Oare acesta ar fi surprins? În acest caz ar putea fugi foarte repede

profitând de uimirea lui. Dar unde? În ce direcție? Văzuse fabrica lui Luis în trecere dar nu știa cât de departe este de hotel. Dar apoi își spuse că distanța nu putea fi foarte mare, Puno era o așezare mică. Chiar dacă o urmărea, Luis Guillermo n-o putea răpi în plină stradă. Sau poate că în Ecuador, această țară unde nefirescul era firesc, nu se mira nimeni dacă oprea o mașină în dreptul ei și era răpită. Dar nu trebuia să-și imagineze ce era mai rău. Trebuia să ajungă întâi la Puno, apoi va mai vedea. Observă că trecuseră și de cel de al doilea pod, ceea ce însemna că se aflau foarte aproape. Aerul condiționat din mașină funcționa perfect și se gândi că i-ar fi prins bine un pulovăr.

Oare ce va spune Jason când va afla despre felul în care scăpase? Va râde? Va avea ocazia să discute cu el și să-i povestească? O, spera din tot sufletul că așa va fi! Dacă sosise între timp la Puno și citise biletul ei va fi foarte surprins când o va vedea. Va fi oare surprins și bucuros? Atât de bucuros încât să uite de supărare? S-o iubească din nou?

Curând Diana realizează că intraseră în Puno. Mașina opri după ce trecu de câteva intersecții.

Jose fluiera așa cum făcuse tot drumul, o melodie veselă pe care ea n-o mai auzise dar pe care o va recunoaște oricând pentru că-i va aminti de emoțiile din timpul acestei mici aventuri. Așteptă neștiind ce era bine să facă, dar spre uimirea ei, Jose fu acel care o ajută,

deschizând portiera mașinii apoi depărtându-se de ea. Era ușor acum să deschidă portiera din spate și să iasă, să se piardă în mulțime. De cum veni în contact cu aerul umed și cald de afară și văzu strada plină de noroi pe care o mai străbătuse o dată se mai liniști; acum știa să ajungă la hotel.

Cerul se acoperise de nori negri. O furtună amenințătoare plana asupra orașului. Indienii care vânduseră în piață se grăbeau cu marfa spre casă. Ajunse și la hotel care era mai aglomerat decât în ziua plecării ei; holul și veranda acestuia erau pline de bărbați, iar muzica răzbătea dintr-un tonomat aflat în bar, probabil. N-o văzu pe Gerda și reuși să se strecoare spre scări, pe lângă un grup zgomotos.

Camera i se păru foarte întunecată. Încuie ușa, apoi aprinse o lampă. Toată tensiunea în care trăise de când părăsise hacienda o părăsi și rămase moale ca o cârpă. Găsi o sticlă cu apă care deși caldă îi mai potoli setea. Când puse sticla la loc observă că biletul pe care-l lăsase pentru Jason dispăruse. Se uită în jur și abia atunci observă o grămadă de haine murdare. Așadar se întorsese! Inima începu să-i bată tare, dar se strădui să-și păstreze calmul. Cu toate că se întorsese la Puno nu se aștepta la mare lucru din partea lui. Erau multe de discutat, iar după discuție concluzia putea fi una neplăcută. Se gândi că trebuia să se schimbe, dar din nefericire

realiză că nu avea aici decât o pereche de jeanși și un tricou, restul hainelor rămăseseră la hacienda. Mai găsi o pereche de bikini și un tricou pe care le îmbracă și tocmai atunci ușa se deschise iar ea se întoarse speriată. Era Jason care părea mai înalt ca niciodată; aducea o sticlă cu două pahare.

– O, asta da, surpriză! exclamă el. Ce te-a adus înapoi?

El se îndreptă spre masa din încăperea pe care puse sticla, o deschise, turnă în pahare și îi oferi.

– Ce este? întrebă ea.

– Whisky.

– Vreau și eu, dar foarte puțin.

– Servește-te singură, zise el, apoi după ce-și aruncă sandalele din picioare se întinse pe pat. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, de ce te-ai întors?

– Ca să te văd, fu răspunsul ei.

– Și te aștepti să cred asta?

– Este adevărul.

– Oare?

Diana se întoarse brusc spre el, privindu-l cu ochii ei mari. Jason goli paharul apoi îl puse pe măsută. Își încrucișă brațele la piept și o privi.

– Am mai trecut printr-un moment ca ăsta, dacă-ți amintești, nu m-ai crezut când îți spuneam adevărul. Cum te simți când vezi cum reacționez?

Diana făcu un pas spre el.

– N-ai citit biletul?

– Sigur că l-am citit, îi răspunse el, indiferent. Îmi scriai că ai plecat câteva zile cu Luis Guillermo. Am înțeles că n-ai mai avut răbdare să mă aștepti aici.

– Ți-am spus că mă voi întoarce iar el te-a invitat și pe tine la hacienda.

Jason se ridică să-și mai toarne băutura și o privi sceptic dar nu spuse nimic.

– Jason, sper că nu-ți închipui... încep ea. Apoi izbucni: sper că nu-ți imaginezi că m-am dus acolo pentru el! Ar fi oribil! Se întoarse spre fereastra de a cărei plasă se loveau zecile de insecte care încercau să pătrundă în încăperea. L-am cunoscut ieri, nu este nimic între noi.

– Și ce dacă? Am înțeles că știe cum să procedeze cu o femeie pentru ca să-i sucească mințile imediat! Alege mai ales tinere căsătorite pentru a nu fi acuzat că seduce vreo inocentă...

– Nu-mi place acest bărbat și n-am de gând să fiu amanta lui sau a altcuiva. Din cauză că nu mi-a plăcut acest Luis am fugit de la hacienda pentru ca să nu mai trebuiască să petrec încă o noapte în casa lui. Am venit aici să te văd. Îți spun toate aceste lucruri cu toată sinceritatea.

– Mare scofală, fu răspunsul lui.

Diana se simți ca una dintre acele insecte care ricoșau pe plasa ferestrei. Încercă să privească afară spre turlele bisericii.

– Tot nu mă crezi?

– Ce motive aş avea s-o fac? Minţi ca oricare femeie. De câte ori nu mi-ai spus că mă iubeşti când făceam dragoste, iar când a trebuit s-o şi dovedeşti, n-ai făcut-o. Nu m-ai iubit pe mine ci ideea de a fi măritată cu mine.

Jason se opri cu un aer dezgustat.

Tremurând de mânie, Diana se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea cum îşi toarnă alt pahar cu băutură pe care-l dădu imediat peste cap. Simţi o uşoară ameţeală şi amintindu-şi că nu mâncase nimic de la micul dejun se aşeză pe marginea patului. Trebuia să insiste să-l convingă că poate nu-l iubise aşa cum se aşteptase el în primele luni de căsnicie, dar acum îl iubea cu adevărat şi voia să-i dovedească.

– Observ că te-ai apucat de băut, Jason.

– De unde ştii? Faptul că nu beam prea mult când eram cu tine te-a făcut să crezi că nu beau deloc. Ai făcut prea multe presupuneri în privinţa mea, mai toate greşite. Dar nu-i nimic, pot înţelege felul în care gândeşti. Consider că băutura este un anestezic, ceva care te face să uiţi mai uşor. Ei bine, vreau să uit pe cineva, încerc lucrul ăsta de mai multe luni, dar nu prea reuşesc. Totuşi nu beau pentru asta.

– Te referi la Carol?

– Carol?! exclamă Jason. Cine este Carol?

– Femeia cu care te-ai întâlnit la Paris, care ți-a scris invitându-te acolo, zise Diana răsucindu-şi verigheta pe deget.

– De unde știi asta? Eu nu ți-am spus nimic!

Diana își mușcă buzele. Acum ori niciodată, își spuse ea. În seara asta trebuiau lămurite toate problemele nerezolvate dintre ei.

– În ziua în care ai plecat intempestiv la Houston și-a căzut o scrisoare dintr-un buzunar, iar eu am... Diana făcu o pauză pentru a-și drege glasul.

– Iar tu ai citit-o, completă el.

– Exact, admise ea.

– Dar cel puțin acum ajungem undeva, murmură el. De ce naiba nu mi-ai spus atunci, înainte de a pleca?

Diana ridică privirea temându-se că Jason, așa furios cum era, ar fi putut reacționa violent.

– Am crezut c-o să te superi și o să crezi că ți-am scotocit prin lucruri. Jason, îmi pare rău că am citit scrisoarea dar consider că am fost pedepsită îndeajuns pentru asta.

– O, Doamne, zise el, când mă gândesc la timpul irosit... de asta n-ai avut încredere în mine.

Diana înclină din cap, neîndrăznind să scoată vreo vorbă căci Jason părea atât de furios, gata s-o lovească.

– Și m-ai lăsat să cred că din cauza Euniceii s-au întâmplat toate și ți-ai pierdut încrederea în mine, murmură el.

– Dar nici tu n-ai avut încredere în mine, îl acuză ea.

– Ce vrei să spui?

– Cândva, spuneai că o căsătorie ca a noastră se bazează pe încredere. Dar dacă ai fi avut această încredere mi-ai fi spus cine este Carol și de ce te-ai dus la Paris pentru ea.

Pe moment, nici unul nu mai scoase o vorbă ci rămaseră privindu-se iar zgomotoul ventilatorului din tavan, cel făcut de insectele care ricoșau în sita de la geam, muzica de la bar accentuau căldura imposibilă și tensiunea dintre ei.

În cel din urmă Jason oftă și întinse mâna după paharul cu băutură.

– Se pare că ne-am împotmolit la ziua în care eu m-am întors de la Paris iar tu ai citit scrisoarea. Ar fi mai bine să reluăm discuția de acolo.

– Bine, zise Diana întrevăzând dintr-o dată speranța ca lucrurile să se aranjeze între ei. Vrei așadar să-mi spui cine este Carol?

– Da, ei bine, Carol este verișoara mea din Texas, fiica unchiului Bill. Am considerat-o întotdeauna o soră mai mică pentru că a crescut sub ochii mei. Este o fată deșteaptă care s-a dus la Sorbona pentru a-și da doctoratul în limbi străine, de asta se afla la Paris. A fost pusă într-o situație delicată, începu Jason. I s-a întâmplat ceva și n-a vrut să afle nimeni despre asta în afară de mine. Nu ți-am spus nimic atunci, am sperat că vei înțelege, dar de fapt nu te cunoșteam prea bine.

Oare spusele lui erau o scuză pentru că nu-i vorbise despre Carol? Sau voia să spună că nu i-ar fi încredințat secretul lui Carol chiar dacă ar fi cunoscut-o bine?

– Unde este ea acum?

– În Texas, cu părinții ei. În ultima scrisoare pe care am primit-o îmi scria despre copil, că este sănătos.

– Copil? repetă Diana.

– Asta era problema atunci. Carol se îndrăgostise de un francez care a abandonat-o când a aflat de sarcină. Era căsătorit dar ei nu-i spusese nimic. Pe atunci Carol voia să se sinucidă. Iar pentru a înțelege de ce a apelat la mine și nu la părinții ei, ar trebui să-i cunoști pe unchiul Bill și mătușa Sadie. Fiind cea mai isteată dintre fiicele lor și-au pus multe speranțe în ea și nu-și închipuiau că fiica lor preferată putea să și greșească. Iar ea n-a avut curajul să le rănească sentimentele spunându-le ce a pățit. Eu, după ce am discutat cu ea l-am sunat pe unchiul Bill și i-am spus totul, iar el a fost de acord ca fata să se întoarcă acasă. Carol mă conducea bucuroasă la aeroport și m-a sărutat la plecare, scenă pe care a văzut-o Eunice.

Diana nu îndrăznește să ridice capul de rușine și regret.

– O, Doamne, de ce n-am știut adevărul?

Jason nu mai spusese nimic. Poate se gândea că și ea ce prostie făcuseră neavând încredere unul în celălalt și astfel își distruseră relația înainte de a deveni una solidă. Încăperea era complet în întuneric acum. Diana era mai conștientă ca oricând de prezența lui Jason. Trebuia doar să întindă mâna spre el. Dar în loc s-o facă se ridică îndreptându-se spre fereastră.

– Se pare că la bar se sărbătorește ceva, zise ea într-un târziu.

– Da, unul dintre puțurile forate recent a început să erupă, zise el pe un ton indiferent.

– De ce nu ești cu ei?

– N-am chef să sărbătoresc nimic acum.

– Dar asta înseamnă că misiunea ta a avut succes, nu?

– Presupun că da.

– Și cu asta munca ta în Ecuador s-a sfârșit?

– Nu știu, nu sunt sigur.

Răspunsurile lui laconice începuseră s-o calce pe nervi, dar nu lăsa să i se vadă iritarea.

– Și unde vei pleca după asta? îl întrebă. Răspunsul lui putea constitui un indiciu despre ceea ce simțea el pentru Rosa.

– Mă gândeam să rămân aici, îmi plac țara, oamenii. M-am născut aici, aici a murit tatăl meu.

Oare șpunea toate astea pentru că o iubea pe Rosa?

– Ar trebui să rămân aici, la companie, Gary va fi transferat.

– De asta ai căutat casă la Quito? îl întrebă ea.

– Cine naiba ți-a mai spus și asta? Se pare că aici și peretii au urechi!

– Gerda. A crezut că eu am sosit aici ca să rămân cu tine.

– Nu pot spune că n-am avut acest gând. Visam să am un cămin, copii...

– Și cine ar fi fost în visul tău mama copiilor? Rosa Guillermo?

Jason veni spre ea prin întuneric și o prinse cu putere de braț. Scăpă o înjurătură și o întoarce cu fața spre el. Instinctiv, Diana ridică brațul pentru a se apăra.

– Nu am obiceiul să lovesc femeile, deși ai merita o palmă pentru ce ai spus acum. Deci între noi nu s-a lămurit nimic, nu? Tot nu ai încredere în mine. Anul trecut a fost Carol, la Paris, acum Rosa. Mă mir însă că prietena ta Eunice nu este aici să te sfătuiască.

– Jason, îmi pare rău, începu ea. N-ar fi trebuit să spun asta.

– Prea târziu, dar oricum a fost o dovadă a felului în care mă vezi și acum. Dar de unde ți-a venit ideea asta?

– Rosa mi-a vorbit toată dimineața despre tine, mi-a povestit cum te-a făcut fericit cântându-ți la chitară, călărind pe măgari cu tine... O, a fost îngrozitor, am urât-o!

– Ce altceva ți-a mai spus?

– Că ar vrea să fie soția ta și că ți-a spus și ție asta. Tu nu i-ai spus că ești căsătorit, iar eu nu ți-am înțeles motivul. Când a aflat cine sunt și-a închipuit că am venit în Ecuador ca să aranjez divorțul!

– Și nu pentru asta ai venit? Sau cel puțin nu ți-a trecut ideea asta prin minte?

– Ba da, dar numai la sugestia altcuiva.

– A cui? A lui Eunice?

– Și a lui Paul.

– Aha, din nou ei!

– Ce este, Jason? Ce știi despre ei?

– Multe. I-am cunoscut înainte de a te cunoaște pe tine, ba chiar am ieșit de câteva ori cu Eunice, la concerte sau la restaurante. Jason zâmbi malițios. Eunice nu s-a ridicat la nivelul cerințelor mele, adăugă el și dintr-o dată Diana înțelese de ce era atât de geloasă Eunice pe ea. Se îndrăgostise de Jason, ieșise cu el, iar el o abandonase pentru ea. Cât despre Paul, mi-a vorbit de multe ori de planurile lui de a se căsători cu fiica șefului lui, cu tine, Diana, pentru a-și asigura viitorul în această companie. De asta ai venit aici? Paul insistă să divorțezi pentru a te căsători cu el?

– O, Jason, șopti ea, asta îți dorești? Vrei să fii liber pentru a te căsători cu Rosa? Ea este fata pe care tot încerci s-o uiți? Pentru ea voiai să cumperi o casă?

– Te aștepti să spun da? Asta vrei? Dacă așa ar fi, ce-ai face?

Diana nu răspunse, n-ar fi suportat gândul că Jason era cu Rosa.

– Văd că-ți ia cam mult timp să-mi răspunzi!

– Ei bine, dacă într-adevăr asta ți-ai dori, ți-aș reda libertatea ca să te poți căsători cu ea, zise Diana cu jumătate de gură.

– Ce generoasă ești în seara asta, Diana! zise el pe același ton sarcastic. Dar dacă tot ești atât de mărimoasă, n-ai putea face ceva pentru mine?

– Da, desigur, despre ce este vorba? Tata spunea că e bine să lămurim toate problemele între noi.

– Este un bărbat înțelept și-mi pare bine că te-a adus aici, dar mai sunt și alte căi prin care ne-am putea înțelege. Jason întinse mâna spre ea. Diana își rezemă capul de mâna lui.

– Ce ai vrea să fac, Jason?

– Ceva ce făceam foarte bine înainte. Ceva la care am dreptul ca soț.

Diana își dorise acest moment cu toată ființa ei. Iar simțurile îi spuneau că trebuie să lase să se întâmple asta chiar dacă rațiunea se împotriva. Dar trebuia să preîntâmpine acest moment de intimitate, mai ales după ce discutaseră de divorț.

– Nu, Jason, îi spuse ea hotărâtă.

– De ce ? Ești încă soția mea, iar aici la Puno n-ai altceva mai bun de făcut decât să faci dragoste, pe o noapte ca asta.

Jason părea interesat doar să facă dragoste cu ea și nu s-o iubească cu adevărat. Probabil lucrând acolo, în junglă, își dorise ceva, o distracție la sfârșitul săptămânii, și de ce să n—o aibă tocmai cu soția lui?

– Pentru că n-ar însemna nimic!

– Pentru mine ar fi foarte mult, draga mea, zise el prinzând-o în brațe.

– Nu, Jason, atâta timp cât mai există atâtea lucruri de explicat!

- Asta înseamnă că va trebui să te fac să mă dorești.
- Dacă o vei face cu forța nu te voi ierta niciodată!
- Dar tu știi de acum că nu mă interesează iertarea!

În acel moment, Jason o prinse în brațe și o sărută cu pasiune. Diana se simți dintr-o dată neajutorată și începu să-l lovească cu pumnii, dar el o ridică în brațe și o duse spre pat. Încetul cu încetul el renunță la forța și o sărută cu gingășie de parcă ar fi vrut să înlăture efectele nedorite pe care le obținuse prin brutalitate. Îi scoase cu grijă perechea de bikini, iar sărutul lui pe pielea ei fu ca o flacăra.

– A trecut atâta timp, murmură Jason, lăsându-se strâns la pieptul ei. Dar Jason era Jason, nu putea sta prea mult nemișcat. Îi prinse fața în mâinile lui mari și o privi. Ce spuneai despre folosirea forței? Văd că nu opui rezistență.

Nici unul din ei nu auzise ploaia care cădea pe pervazul camerei pentru că erau prea prinși în vârtoarea propriei lor pasiuni descătușată brusc. Datorită îndelungii absențe se regăsiră cu bucurie și cu satisfacție, apoi rămaseră îmbrățișați o vreme.

– Aud un zgomot ciudat, zise Jason. Pare a veni de la tine.

– Este stomacul meu, admise ea, n-am mâncat nimic de dimineață.

– De ce nu? o întrebă el sprijinindu-se într-un cot, privindu-o printre gene. Diana nu se mai sătura privin-

du-l, îl asemăna cu o sculptură ce reprezenta statuia unui atlet grec. Începu să-i povestească cum scăpase de la hacienda, iar când termină Jason începu să râdă teribil de amuzat.

– Ia-i făcut-o bătrânului afemeiat! Îmi imaginez cu câtă nerăbdare aștepta să se întoarcă acasă!

– Asta este problema lui, dar cred că ar trebui să-l sunăm să-i spun că am ajuns cu bine.

– Nici vorbă. Lasă-l să fiarbă în suc propriu. Așa-i trebuie, zise el îndreptându-se spre ușă.

– Unde pleci? îl întrebă Diana, speriată că-l pierdea din nou.

Jason se întoarse spre ea din ușă și-i spuse zâmbind:

– Merg să cumpăr ceva de mâncare ca să nu-ți mai aud stomacul. Trebuie să recunosc însă că și mie mi-e la fel de foame. Nu-ți face probleme, vin imediat. Noaptea abia începe pentru noi.

Capitolul 7

Întinzându-se, Diana fu cuprinsă dintr-o dată de o senzație plăcută, de relaxare. Rămase astfel bucurându-se de această senzație, amintindu-și fericită de ce se simțea așa. Încet, se întoarse și întinse mâna spre trupul lui Jason. Dar mâna ei dădu doar de cearșafurile pe care dormiseră noaptea. Deschise ochii și se ridică. Se iveau zorii și ploaia încetase.

Constatarea că era din nou singură veni ca o lovitură. Începu să caute prin încăpere lucrurile lui Jason, și la prima vedere nimic nu se mai afla acolo, semn că Jason plecase din nou. Controlă noptierele dar nu găsi nimic. Pentru un moment rămase privind patul din care abia se ridicase și-și îndepărtă părul umed de pe frunte. Apoi, gemând, se lăsă să cadă pe pat, incapabilă de a face ceva.

Așa cum îi spusese Jason, noaptea trecută nimic nu se schimbasese, se gândi ea, mai nefericită ca oricând. Relația

lor devenise una fizică, nimic mai mult, o relație legalizată totuși cu doi ani în urmă la Londra. Nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului, deși ea sperase, în timp ce făcuseră dragoste, că ajunseseră la o uniune perfectă între trup și spirit și situația lor se rezolvase.

Dar nu era așa și plecarea lui precipitată cu noaptea-n cap era o dovadă. Dacă Jason ar fi iubit-o cu adevărat i-ar fi cerut să meargă cu el. Sau i-ar fi spus măcar că trebuia să plece devreme, de dimineață. Diana realizează că făcuse o greșală cedându-i. De fapt, alegerea fusese făcută de propriul ei trup care o trădase. Înceștă pumnii și începu să lovească perna cu disperare, dorindu-și să fi fost ca acele femei care pot face dragoste cu un bărbat fără a se implica sentimental.

Apoi se mai consolă spunându-și că nu avea motive să fie geloasă din cauza lui Carol, care era verișoara lui Jason și avea un copil acum. Își duse mâinile la pânțele. Și-ar fi dorit să fie însărcinată cu copilul lui Jason, lucru care nu era tocmai imposibil întrucât nu se protejaseră noaptea trecută. Dar fără să realizeze din ce motiv, gândul la copil i-o readuse în minte pe Rosa și felul în care reacționase Jason când îi relatase spusele ei. Fusese rănit și furios. De ce oare? Încă nu știa ce simțea el pentru Rosa, nici măcar dacă voia să divorțeze de ea pentru a se căsători cu altă femeie.

Nu mai suporta gândurile negre care se legau de prezența lui Jason în viața ei. Se ridică din pat și-și căută hainele, dar realizează că nu putea să îmbrace nimic altceva în afara unei perechi de jeans, întrucât hainele ei rămăseseră la hacienda. Gândurile îi zburară la Luis Guillermo și la mânia lui când constatase că ea nu se mai afla la hacienda.

Coborî în holul hotelului unde se afla doar Gerda care studia niște registre, cu ochelarii pe nas. Când o văzu aceasta exclamă:

– Gott in Himmel! Erai aici?

– Am venit ieri după amiază. Aș fi trecut pe la tine dar erai foarte ocupată, hotelul era plin așa că m-am dus direct în cameră. Am crezut că ți-a spus Jason când a coborât să-mi aducă mâncare.

– Pe Jason l-am văzut doar atunci când a venit cu grupul de petroliști, dar nu mi s-a părut prea bine dispus, așa că l-am lăsat în pace.

– Ai vorbit cu el în dimineața asta?

– Nu, dar am știut că va pleca astăzi pentru că mi-a plătit camera pentru încă două zile de acum. Dar n-am înțeles un lucru. Acum câteva minute a venit aici domnul Trestie de zahăr și a întrebat de tine, iar eu i-am spus că ești la hacienda lui. Părea foarte supărat. Ce i-ai făcut, Diana?

– Și unde s-a dus Luis Guillermo?

– La spital, unde să se ducă? Probabil îi va spune tatălui tău că te-ai pierdut pe undeva, prin junglă!

– O, nu! exclamă Diana și se rezezi pe ușă.

– Unde te duci acum, senora? strigă Gerda. Poate întreabă cineva de tine, să știu ce să spun...

– La spital.

Era imposibil să meargă repede pe aleea aceea îngustă pe care ploaia o transformase într-o băltoacă. Crengile copacilor erau ude și păreau lăsate la pământ din cauza ploii care le spălase toată noaptea. Un papagal o privi curios dintr-un eucalipt. Ajunse la spital și nici nu intră bine că auzi vocea puternică a lui Luis Guillermo, înalt, elegant gesticulând spre una dintre asistentele spitalului. Când auzi ușile de la intrare deschizându-se se întoarse spre ea și când o văzu exclamă;

– Madre de Dios! Ai ajuns cu bine, vie și nevătămată, Diana? Cum ai ajuns aici? N-am mai avut o noapte atât de agitată de când s-a născut Rosa! Am crezut că te-ai pierdut în junglă. De ce ai fugit?

– N-am mai putut sta cu tine, senior, sub același acoperiș, după ce am vorbit cu Rosa.

– Deci Rosa a fost de vină că ai fugit de mine? Dar ea era și mai speriată decât mine, convinsă fiind că te-ai dus în junglă. Trebuie să-mi relatezi discuția avută cu ea. Am încercat să ajung la tatăl tău dar dragonul de acolo, zise el arătând spre asistentă, nu m-a lăsat să intru; a spus că este prea devreme pentru vizite. Hai să vorbim în mașină.

– Numai dacă-mi promiți că nu mă răpești, zise Diana.

– N-aș face-o pentru nimic în lume, senora, mai ales acum. Ești genul de femeie care face prea multe probleme bărbatului. Poate când eram mai tânăr, dar acum nu, prefer o existență liniștită.

– N-am luat micul dejun încă, n-ai vrea să mergem la hotel, să discutăm în timp ce mănânc?

Gerda fu foarte onorată de prezența lui Luis Guillermo și neștiind cu ce să-i mai servească îi împiedică prin prezența ei să discute.

În cele din urmă, Luis Guillermo îi spuse exasperat:

– Senora, cafeaua ta a fost grozavă, dar acum, lasă-ne să vorbim! Acum, Diana, zise el după ce dispăru Gerda, te rog să-mi relatezi cum ai părăsit hacienda, cum ai reușit să ajungi la Puno...

După ce o ascultă cu atenție izbucni:

– Este inadmisibil! Mi-e rușine să mă gândesc că nu te-ai simțit deloc bine în casa mea și te-ai temut să ceri să fii dusă la Puno! O voi pedepsi pe Rosa! Te rog spune-mi ce-ai discutat cu ea!

– Te rog să nu faci asta! Fata era încă sub influența discuției pe care ați avut-o cu o seară înainte.

Diana nu mai putea evita acum să-i spună despre ce aflate de la Rosa și decizia ei de a părăsi hacienda oricum. Roși când ajunse să-i povestească ce credea Rosa despre ea, iar când sfârși de vorbit Luis nu răspunse nimic, o vreme.

– Mda, fiica mea nu mi-a făcut un portret prea atrăgător. Oricum este bine să știi ce reprezintă pentru ea. Deși Rosei nu pot să-i dau o notă prea mare pentru felul în care m-a prezentat pentru a-și rezolva propriile interese, aș vrea totuși să știi că nu cel pe care ți l-a spus Rosa a fost motivul pentru care te-am invitat la hacienda.

– Dar care?

– Am vrut să-i produc un șoc și astfel să scape de dragostea pentru Jason, dar am uitat să iau în calcul, zise el cu un zâmbet trist, la ce poate duce gelozia în cazul unei femei cu temperamentul Rosei. Cred că v-ai scuipat ca două pisici furioase! Începu el să râdă amuzat de imaginea pe care o sugerase.

Diana nu acordă mare atenție spuselor lui deși o deranja felul în care se amuza pe seama lor. Dacă așa stăteau lucrurile ea de ce avusese impresia că Luis îi face curte?

– Aș vrea să te cred, îi spuse ea, dar mi-e cam greu s-o fac având în vedere felul în care te-ai comportat pe drumul spre hacienda.

– Observ că nu te pot păcăli așa cum o fac cu Rosa. Dar cum să-ți explic eu? Știi, noi, ecuadorienii, suntem niște oameni cu sufletul foarte cald și ne pasă de sentimentele celorlalți. În același timp ne place să ne și exteriorizăm, iar când mi-a spus sora mea povestea ta de dragoste cu Jason am simțit că ești nefericită. Am vrut să-ți ofer alinare, o atingere de mână, un cuvânt bun, cu ce am greșit?

– Dacă într-adevăr așa au stat lucrurile și n-ai avut intenția să mă seduci a fost o prostie din partea mea să fug de la hacienda.

– Dar întoarcerea la Puno ți-a folosit la ceva? Te aștepta Jason?

– Da.

– Aș vrea să-l întâlnesc și eu, să discutăm.

– Nu este posibil, a plecat deja.

– Atât de repede te-a lăsat singură? Vezi, de asta nu cred eu că ar fi un partener bun pentru Rosa. Iar acum, a venit momentul să-ți spun adios, draga mea, și să-mi exprim regretul că n-am putut sta mai mult împreună, să ne cunoaștem mai bine. Acum la despărțire spune-mi, aș putea face ceva pentru tine sau pentru tatăl tău?

– Mi-am lăsat valiza la hacienda, mi-ai putea-o aduce?

– Sigur că da, prin Jose. Iar acum, adios, senora.

– Adios, senor!

Se duse direct la spital unde-l găsi pe Chris străbătând nervos salonul cu pași mari.

– Dumnezeu, exclamă el, nu te așteptam decât mâine!

– M-am întors de ieri, tată, spuse Diana cu un aer vinovat. Te simți mai bine?

– Destul de bine și nu mai pot sta în pat. Doctorul mi-a spus că mă pot externa peste o zi. Dar ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors atât de repede? Nu ți-a plăcut hacienda?

– Nu prea. De fapt, eu am venit aici să-l văd pe Jason.

– V-ați întâlnit?

– Da.

– M-a vizitat și pe mine și era cam supărat din cauza plecării tale cu Luis Guillermo, care are reputație de afe-meiat. De asta ai plecat și tu de la hacienda.

– Asta a fost unul dintre motive.

– Jason a fost de acord cu divorțul?

– Nu știu, n-a spus nimic concret și, mai mult chiar, a dispărut fără să-mi spună nimic.

– Este o perioadă foarte aglomerată pentru el, va trebui să mai ai puțină răbdare. Dar femeia care bănuiai că este în spatele lipsei lui de interes pentru tine cine e?

– Cred că este Rosa Guillermo, tată.

– Știi ceva concret, sau sunt simple presupuneri? Jason a spus ceva în legătură cu fata asta?

– Nu, dar cred că ea este cea pe care a încercat s-o uite în ultimele luni.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că aceea ai fi chiar tu, draga mea?

– Eu?

– Da, tu, soția lui, fata cu care s-a căsătorit în mare grabă și care i-a rănit sentimentele.

– Eu n-am avut intenția asta, tată!

– Jason te iubește, sau mai corect spus, te-a iubit. Ce simte acum pentru tine este o altă problemă, dar ar fi bine să lămurești totul cu el, înainte de a pleca la Londra, peste câteva zile.

– Dar de unde să-l iau acum, tată? Dacă i-ar fi păsat de mine mi-ar fi lăsat măcar un bilet.

– Nu știi de ce n-a făcut-o, dar după cum ți-am mai spus el este foarte ocupat în această perioadă iar dacă îl iubești va trebui să ai încredere în el și să aștepti să ia legătura cu tine. Știe că vei fi la Quito mâine. Asta este tot ce-ți pot spune, restul depinde doar de voi doi.

Când Diana ajunsese la hotel, Gerda îi spuse că Turner, pilotul, o sunase pentru a-i comunica ora plecării a doua zi dimineța. Diana strânse toate lucrurile și se întoarse la spital pentru a-și informa tatăl.

– Cred că a intervenit Jason, care știind că te-ai întors de la hacienda nu vrea să mai pierzi vremea pe aici.

A doua zi, luându-și rămas bun de la Gerda, pleacă spre Quito. Tatăl ei suportă bine zborul, iar când ateriză Diana se gândi cu bucurie că poate Jason îi va întâmpina. Dar apără Maria Suarez cu zâmbetul ei cald și-i răspunse și ea cu un zâmbet, fără a-și putea ascunde dezamăgirea că Jason nu venise s-o întâmpine.

Capitolul 8

De departe, culmea vulcanului Cotopaxi strălucea ca un con de cristal pe cerul albastru. Diana oftă de câteva ori atrăgând atenția Mariei Suarez care se afla alături de ea în mașina închiriată să le ducă în orașul Otavalo, la o sută de kilometri nord de Quito.

– Ești obosită, draga mea? Nu mă surprinde. Ne-am trezit foarte devreme astăzi, apoi am fost la piață. Sper că nu te-am obosit prea tare. Pentru mine piața este un loc foarte colorat care-mi încântă privirea la orice oră din zi.

– Așa este, zise Diana, forțându-se să pară entuziasmată căci într-adevăr fusese fascinată de piața indiană, dar de la sosirea la Quito nu se simțise prea bine. Poate lipsa de energie se datora diferenței de altitudine de la Puno la Quito. Dar în adâncul inimii ei știa că era mai mult decât asta, starea ei se datora absenței lui Jason.

Era sigură că nu-l va mai revedea vreodată, iar Maria, tatăl ei și Sancho păreau implicați într-o adevărată conspirație a tăcerii, nici unul nu spunea nimic despre el.

– Ai fost la hacienda fratelui meu? o întrebă Maria. Ți-a plăcut? Dar nepoata mea, Rosa? Este o fată drăguță, nu? Se va căsători curând cu Arturo Gomez, al cărui tată este proprietarul plantațiilor de banane de la Guayaquil. Nunta lor va fi unul dintre evenimentele sociale ale anului.

– Sper că va fi fericită.

– Da, sunt sigură că-i va merge bine. Știi, cândva Rosa avea impresia că s-a îndrăgostit de Jason. El însă nu i-a acordat atenție și a plecat imediat când a realizat ce se întâmpla. La vârsta Rosei te îndrăgostești foarte repede. Îl va uita pe Jason imediat ce se va revedea cu Arturo, să nu ai nici o grijă în privința asta. Dar uite că am ajuns, zise femeia cea dolofană. Suntem la Tunguragua.

– Tunguragua? repetă Diana. Va trebui să-mi scriu numele în agendă, să nu-l uit.

– Îți voi face cunoștință cu Carlotta del Ponte, o prietenă a mea, care din nefericire a rămas văduvă acum câteva luni. Are doi copii mici.

Casa în care se aflau era o reproducere în miniatură a celei în care locuia Maria Suarez. Carlotta del Ponte era o femeie înaltă și slabă, de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în negru, care o întâmpină cu căldură și i le prezintă pe cele două fiice ale sale, Rita și Regina. Discută despre

Puno, apropiata căsătorie a Rosei, și despre Anglia. După ce mâncară ieșiră în grădina înconjurată de pereți înalți cu poartă de fier, aflată în spatele casei. Aici era locul în care Diana se simțea cel mai bine, dar Maria insistă ca ea să vadă și restul casei.

– Te voi conduce eu, querida, pentru că prietena mea nu prea știe engleza și nici nu se simte prea bine după recenta moarte a soțului ei.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Diana.

– A murit la cutremur.

– Cutremur? repetă ea.

– Da, sunt destul de frecvente aici. Emilio era funcționar guvernamental și în această calitate a fost trimis să estimeze pagubele suferite de una dintre zonele orașului, puternic afectată de cutremur. În timp ce se afla într-o clădire a avut loc un alt cutremur, în care și-a pierdut viața.

Diana se îndreptă spre fereastră având impresia că un bărbat care semăna mult cu Jason intra prin curtea din spate. Avea statura lui inconfundabilă, părul blond, iar când le văzu pe cele două fetițe le luă în brațe. Nu putea fi Jason, își spuse ea, nu avea el ce să caute aici, cu cei doi copii în brațe.

– Se pare că a sosit și Jason, zise Maria, de parcă l-ar fi așteptat.

– Ai știut că va veni? o întrebă Diana.

– Mi-a spus că va face tot posibilul. Tu n-ai știut?

– Nu, răspuse Diana, mie nu-mi spune nimic niciodată. Maria zâmbi îngăduitor.

– Uneori bărbaților le place să ne facă surprize, și ele sunt semne de dragoste, o consolă Maria.

Jason o privi și îi zâmbi și pentru o secundă Diana avu impresia că o va săruta. Dar în secunda următoare ochii lui căpătară expresia obișnuită de indiferență.

– Ce zici de casă, Diana?

Luată prin surprindere, conștientă de ochii Mariei, ai Carlottei și ai celor două fetețe ațintiți asupra ei, Diana se strădui să-și păstreze calmul și-i răspuse rece.

– E foarte frumoasă. Dar tu ce cauți aici?

– M-am gândit că este locul cel mai bun în care putem să discutăm problemele noastre. Dar nu-mi place cum arăți, pari obosită. Ia loc, te rog. Apoi îi întinse o cupă în care se afla o licoare roșie.

– Maria spune să bei asta; te vei simți mai bine.

– Ce este?

– Un ceai calmant. Spune că ai rău de înălțime.

– Jason, unde ai fost? Ce ai făcut?

– Am venit aici direct de la Puno. Ieri am fost la Guayaquil unde am avut niște probleme de rezolvat apoi m-am întors aici pentru că trebuia să discut cu Gary care a fost avansat, apoi am venit să te văd. Nici eu nu mă simt prea bine dar de astăzi voi fi liber timp de trei săptămâni. Nu-mi vine să cred!

– De ce nu mi-ai spus că vii la Quito?

– Am uitat să-ți spun, iar dimineața dormeai atât de bine încât n-am vrut să te trezesc. Era să pierd și avionul.

– Puteai să-mi lași un mesaj la Gerda! Nu mai suport incertitudinea, Jason, dacă ai ști ce multă rău îmi faci de fiecare dată când pleci așa fără un cuvânt, de parcă ceea ce s-a întâmplat între noi la Puno n-ar fi avut nici o importanță pentru tine. Mi se pare că mor câte un pic de fiecare dată când faci asta.

– Dar cu mine ce crezi că se întâmplă? Sau noi, bărbații nu avem sentimente?

Diana nu răspunse ci căută din ochi locul în care s-ar fi putut afla Maria. Voia să plece cât mai repede și mai departe de aceste locuri, de acest bărbat.

– Unde pleci? o întrebă Jason văzând că se ridică.

– S-o caut pe Maria.

– Maria a plecat.

– Și eu cum ajung acasă la ea de aici?

– Nu-ți place aici?

– Ba da, dar nu pot sta aici, în casa Carlotei.

– Nu mai este a ei, am cumpărat-o eu. A trebuit să mă mișc foarte repede pentru că erau mai mulți solicitanți. Am cumpărat-o cu mobilă cu tot.

– Cu cine vei locui aici?

Imediat ce rosti aceste vorbe Diana realizează că făcuse o mare greșală, de fapt repetase greșeala de a-i spune că nu are încredere în el.

– Îmi pare rău, Jason, murmură ea.

– Te-am mai auzit cerându-ți scuze pe aceeași temă.

– Nu trebuia să repet greșeala, dar te iubesc atât de mult și...

– Ai un fel foarte ciudat de a o arăta! Cu câteva zile în urmă sugerai că Rosa Guillermo va fi mama copiilor mei. Ce fel de bărbat crezi că sunt? Vreun afemeiat precum Luis Guillermo?

– Ce-ar fi trebuit să cred când m-ai lăsat singură la Puno, fără să-mi spui unde pleci sau când te întorci, iar eu m-am oferit să divorțez ca să te poți însura cu alta?

Jason, care stătea cu mâinile încrucișate pe piept, o privi încruntat.

– Ar trebui să ai încredere în mine și să fi știut că mă întorceam la tine, murmură el.

– Cum aș fi putut să cred asta când nu mi-ai dat nici un motiv s-o fac?

– Nu ți-am dat nici un motiv! exclamă el. Dumnezeu, femeie, crezi că aș mai fi făcut dragoste cu tine dacă simțeam că nu vom mai fi împreună? Sau vrei să spui că ceea ce s-a întâmplat la Puno nu are nici o semnificație pentru tine?

– Nu pot spune asta, Jason, dar nu mă pot opri să te întreb ce ai fi făcut dacă aș fi fost de acord cu divorțul? Te-ai fi căsătorit cu Rosa?

– Între noi n-a fost o discuție serioasă atunci. Am glumit ca să văd cum reacționezi. De fapt, te testam să văd

dacă vrei să divorțăm ca să te măriți cu Paul. Iar tu ai răspuns tot în glumă, mi s-a părut că ești de acord. De ce ai spus că ești de acord cu divorțul, Diana?

– Pentru că te iubesc, repetă ea și am crezut că asta este ce-ți dorești.

– Ce mod ciudat de a gândi! exclamă el vehement. A fost mai bine că nu m-am luat după vorbele tale și am găsit o metodă mai directă de a afla ce gândești. Când am făcut dragoste a fost mai ușor să aflu ce simțeai pentru mine. Dar te rog să nu mă mai acuzi de lucruri pe care nu le-am făcut și la care nici măcar nu m-am gândit. Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubesc și am crezut că prin asta îți voi arăta o dată pentru totdeauna că vreau să fii tu mama copiilor mei, nu Rosa, sau altă femeie, dar tu... acum, ce-ai mai pățit?

Diana începuse să plângă, dar deși lacrimile îi curgeau pe obraji, ochii îi străluceau de fericire.

– Nu mi-ai mai spus-o până acum.

– Ce să-ți spun?

– Că mă iubești.

– Cred că nu ți-am spus-o pentru că este ceva foarte ușor de spus, zise el apropiindu-se pentru a-i șterge lacrimile. Prea mulți oameni spun asta, deși nu simt ceea ce spun. Dar cred că ți-am arătat de multe ori că te iubesc, n-ai înțeles asta?

Bucuria de a afla că este iubită înflori pentru Diana ca un boboc de floare care simte căldura soarelui de primăvară.

– Nu, n-am înțeles, te rog, mai spune-mi.

– M-am căsătorit cu tine și în primele nouă luni am venit să te văd ori de câte ori puteam să rup câteva zile libere. Și asta pentru un bărbat ca mine care n-a fost niciodată legat de o femeie, a însemnat un mare efort, pe care nu l-aș fi făcut dacă nu te iubeam.

– Am apreciat efortul tău și eram convinsă că mă iubești, dar vorbele lui Eunice m-au deabusolat.

– N-a făcut-o decât din răutate pentru că am ieșit de câteva ori cu ea apoi am abandonat-o! Dar tu ai crezut-o pe ea!

– Am încercat să n-o fac, dar știam atât de puțin despre tine, încât... te rog să mă crezi, Jason am început să cred că te-ai însurat cu mine... pentru că era singurul fel în care puteai obține de la mine ceea ce voiai...

Jason nu-i răspunse. Apoi se îndreptă spre canapeaua din încăpere.

– Este adevărat că te-am grăbit cu căsătoria, că n-am avut timp să te curtez și poate, toate astea te-au făcut să crezi lucruri care nu mi-au trecut prin minte. Am crezut că o dată ce ți-am pus acea verighetă pe deget și am jurat să fim împreună până la moarte, așa va fi.

– Dacă n-ai fi plecat val-vârtej în acea zi la Houston, am fi discutat toate astea...

– Poate... dar cred că atunci erai prea influențată de veninul Euniceii. Dacă nu plecam atunci, pierdeam șansa de a lucra în Ecuador, ceea ce mi-am dorit

întotdeauna. Am crezut că după o vreme, după ce se vor domoli problemele vom fi din nou împreună. Am înțeles că multe dintre problemele noastre au început de la faptul că n-am avut timp să ne cunoaștem să știm cum gândeste fiecare și de aceea imediat ce am știut că voi sta mai mult timp aici, am început să caut o casă, să-ți telefonez să vii aici și să pot fi cu tine ori de câte ori munca mea mi-o permitea. Dar știi ce a ucis acel vis. Ți-am vorbit despre asta și nu vreau să mă repet.

Privindu-l așa cum era, cu umerii lăsați, cu durere în priviri, Diana înțelese că el mai simțea încă totul ca pe o rană nevindecată. Va trebui să afle calea prin care s-o cauterizeze pentru a se cicatriza fără urme.

– La Puno nu mi-ai spus că ai căutat o casă pentru noi, zise ea așezându-se alături de el pe canapea.

– Am încercat atunci să uit că am avut o astfel de inițiativă, tot așa cum am încercat să te uit și pe tine. Poate dacă n-aș fi avut acel accident aș fi reacționat violent la scrisoarea ta rece, în care mă acuzai pe nedrept. Scrisoarea m-a făcut să cred că fata cu care mă căsătorisem fusese doar o iluzie, așa că am încercat s-o uit. Știi, Diana, când te-am văzut prima oară am realizat că erai femeia pe care o căutam; frumoasă, aparent rece și calculată, dar de fapt o femeie foarte caldă și iubitoare.

– Și m-am dovedit ceva diferit de ceea ce ai așteptat?

– Nu, ai fost chiar mai mult. Apoi, dintr-o dată, ai început să te schimbi și să-mi spui acele lucruri. N-am înțeles de ce ai făcut-o. De ce mi-ai spus lucrurile alea îngrozitoare, Diana?

– Din gelozie, admise ea. Gândul că erai cu o altă femeie mă scotea din minți.

– La fel am simțit și eu când am aflat că ai plecat cu Luis Guillermo. A fost bine că n-am dat ochii cu el atunci, cred că l-aș fi desfigurat.

– Nu avea rost să fii gelos pe el, este destul de bătrân pentru a-mi fi tată, n-aș fi suportat să mă atingă!

– Diana, acum când am lămurit aceste probleme, crezi că vei rămâne aici cu mine să-mi împărtășești visul nebunesc de a avea o casă, și niște copii?

– Dacă tot ai cumpărat casa mă gândeam să rămân... Prefer să fiu aici cu tine sau oriunde altundeva, decât la Londra fără tine....

– Iar eu îți promit să nu mai plec nicăieri fără să-ți las măcar un bilet.

Jason o luă în brațe și o sărută.

– Maria este o femeie foarte isteată, zise ea.

– Da, este, dar ce anume te face să spui asta acum?

– Mi-a spus acum câteva zile că partea cea mai frumoasă a unei discuții între soți este împăcarea care urmează.

– Da, cu condiția ca împăcarea să aibă loc în aceeași zi cu cearta și nu după cincisprezece luni. Nu mai vreau să trec din nou prin iadul acela. Crezi c-o să îți minte asta?

– Promit s-o fac și te voi iubi astăzi, mâine și mereu. Mă crezi, Jason? Spune că mă crezi!

– Te cred, iubito, pentru că și eu simt la fel pentru tine.

– Iar acum va trebui să-i spunem tatei că nu mai plec mâine cu el.

– Nu mai este nevoie, știe deja.

– Ai fost atât de sigur că ne vom împăca?

– Am fost sigur, Diana, pentru că știam că indiferent ce vei face, nu-ți voi mai da drumul niciodată.

Sfârșit

giannijollys